

Mary Higgins Clark



LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SPUN
IUBITA MEA



- LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SPUN IUBITA MEA -

MARY HIGGINS CLARK

LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SPUN IUBITA MEA

Titlul original: *Let Me Call You Sweetheart*, 1992
Traducere din limba engleza IRINA VAINOVSKI-MIHAI

Cuprins

Miercuri, 11 octombrie

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7

Joi, 12 octombrie

- 8

Luni, 23 octombrie

- 9
- 10
- 11

Marți, 24 octombrie

- 12
- 13
- 14
- 15

Miercuri, 25 octombrie

- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22

Vineri, 27 octombrie

- 23

Sâmbătă, 28 octombrie

- 24
- 25

Duminică, 29 octombrie

- 26

- LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SPUN IUBITA MEA -

27

28

29

Luni, 30 octombrie

30

31

32

33

34

Marti, 31 octombrie

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

Miercuri, 1 noiembrie

45

46

47

48

49

50

Joi, 2 noiembrie

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

Vineri, 3 noiembrie

61

62

63

64

65

66

67

68

69

Sâmbătă, 4 noiembrie

7

71

72

73

74

Duminică, 5 noiembrie

75

Luni, 6 noiembrie

76

77

78

79

80

81

82

83

84

Marti, 7 noiembrie

85

86

87

88

89

90

91

- LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SPUN IUBITA MEA -

92

93

94

95

96

97

98

Marti, 6 februarie

99

Notă

Nimeni nu este singur pe lume și niciun scriitor, cel puțin autoarea acestei cărți, nu scrie de unul singur. Mulțumirile mele speciale se îndreaptă spre editorii mei, Michael V. Korda și Chuck Adams, care s-au dovedit, ca întotdeauna, persoane sine qua non pentru cărțile mele, de la creație până la editare. Și s-au arătat a fi minunați în special acum, cu această carte.

Mii de mulțumiri lui Eugene H. Winick, agentul meu literar, și List Cade, editorul meu. Ajuntorul lor a fost de neprețuit.

Un scriitor are nevoie de sfaturile unor specialiști. În această carte este vorba despre chirurgia plastică. Mulțumirile mele doctorului Bennett C. Rothemberg de la Spitalul Saint Barnabas din Livingston, New Jersey, pentru profesionalismul sfaturilor sale medicale. Slavă lui Kim White de la Departamentul Corecțional din New Jersey pentru asistența pe care mi-a acordat-o. Și, încă o dată, Ina Winick a verificat aspectele psihologice ale povestirii. Mulțumesc, Ina.

Odraslele din familia mea, toate cinci, au citit manuscrisul pe măsură ce lucram la el. De la ei am primit multe sfaturi de bun simț – juridice: „Să nu uiți să-i izolezi pe jurați”; sau stilistice: „Nimeni de vârsta noastră nu ar spune așa ceva. E mai bine dacă zici...”; și întotdeauna încurajări furtunoase. Vă mulțumesc, copii.

În sfârșit, nepoata mea de zece ani, Liz, a fost în multe privințe modelul pentru Robin. Pe ea o întrebam: „Liz, tu ce ai zice, dacă ți s-ar întâmpla asta și asta...?” Sugestiile ei au fost „strașnice”.

Vă iubesc pe toți.

- LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SPUN IUBITA MEA -

*Colegelor mele de la Academia Villa Maria
în acest an special,
ridicându-mi pălăria cu dragoste
mai ales în fața celor ce se numesc
Joan LArnotte Nye
June Langren Crabtree
Marjorie Lashley Quinlan
Joan Molloy Hoffman*

și în amintirea senină a Dorothea Bible Davis.

*Nu strânge pe această colină
Trandafirii ce atâta-i iubea;
De ce s-o tulburi cu petale
Pe care nu le poate mirosi sau vedea?*

Edna St. Vincent Millay, „Epitaf”

Făcea tot ce era omenește posibil să și-o scoată din minte pe Suzanne. Uneori se liniștea pentru câteva ore sau reușea chiar să doarmă în timpul nopții. Numai așa mai era în stare să se ocupe de treburile lui zilnice.

O mai iubea sau nu mai simțea pentru ea decât ură? Nu știa sigur. Era atât de frumoasă, cu ochii aceia strălucitori și ironici, cu părul acela bogat și negru, cu buzele acelea care știau să surâdă atât de ispitor sau să schițeze o grimasă, ca un copil care nu a primit bomboana râvnită.

O vedea parcă în ultimele ei clipe de viață, luându-l peste picior și apoi întorcându-i spatele.

Iar acum, după aproape unsprezece ani, Kerry McGrath nu o lăsa pe Suzanne să se odihnească în pace. Întrebări și iar întrebări! Așa nu se mai putea. Trebuia oprită odată.

Morții cu morții. E o vorbă veche, își spuse el, dar cât de adevărată. Trebuia oprită cu orice preț.

Miercuri, 11 octombrie

1

Kerry își netezi fusta de la costumul verde închis, își îndreptă lăncișorul de aur de la gât și își trecu degetele prin părul său blond-cenușiu. Își petrecuse toată după-amiaza într-o mare alergătură. Leșise de la tribunal la două și jumătate, o luase pe Robin de la școală, plecase din Hohokus, trecuse prin aglomerația de pe Magistralele 17 și 4, traversase pe urmă Podul George Washington spre Manhattan, își parcase apoi mașina pentru a ajunge în cele din urmă la cabinetul unde Robin era programată pentru ora patru.

Acum, după toată alergătura, Kerry ședea pe un scaun și aștepta să fie chemată în sala de consultații. Ar fi vrut să i se dea voie să fie alături de Robin când aveau să-i scoată copcile. Dar sora fusese intransigentă.

— În afară de asistentă, domnul doctor Smith nu dă voie nimănui să intre în sală cu pacientul în timpul unei intervenții.

— Dar are numai zece ani! protestase Kerry, apoi își strânsese buzele și se gândise că ar trebui să se bucure că, după accident, fusese chemat tocmai doctorul Smith.

Surorile de la Clinica St. Luke's-Roosevelt o asiguraseră că doctorul Smith este foarte priceput în chirurgie plastică. Medicul de la camera de gardă spusese despre el că face adevărate minuni.

Amintindu-și de cele petrecute acum o săptămână, Kerry își dădu seama că încă nu își revenise din șocul provocat de acel telefon. Lucrase până târziu la tribunalul din

Hackensack, pregătind, ca procuror, dosarul unei crime, profitând de faptul că tatăl lui Robin, fostul ei soț, Bob Kinellen, o invitase pe neașteptate pe Robin să vadă Circul Big Apple din New York, iar apoi să mănânce împreună în oraș.

La șase și jumătate sunase telefonul. Era Bob. Avusese un accident. O dubă îi lovise Jaguarul când ieșea din parcare subterană. Robin se tăiasse pe față în cioburile de sticlă. O duseseră de urgență la Spitalul St. Luke's-Roosevelt și fusese chemat un specialist în chirurgie plastică. Altfel, se simțea bine, dar îi făcuseră un control ca să fie siguri că nu are leziuni interne.

Amintindu-și de după-amiaza cumplită de atunci, Kerry scutură din cap, încercând să alunge imaginile acelea. Cum gonise cu mașina până la New York, cum tot corpul i se zgâlțâia de suspine, cum buzele ei nu reușeau să rostească decât „Te rog”, mintea gonindu-i în ritmul celorlalte vorbe ale unei rugăciuni nespuse, *Te rog, Doamne, ține-o în viață, doar pe ea o am. Te rog, e doar un copil. Doamne, nu mi-o lua...*

Robin se afla deja în sala de operații când Kerry ajunsese la spital, așa că se așezase pe un scaun în sala de așteptare, alături de Bob. Cu el, dar fără el. Se recăsătorise și mai avea doi copii cu actuala lui soție. Kerry simțea parcă și acum amețitoarea ușurare care o cuprinsese când doctorul Smith apăruse în sfârșit și, pe un ton oficial și ciudat de condescendent, spusese:

— Din fericire, lăcerățiile nu au penetrat în profunzimea dermei. Robin nu va rămâne cu cicatrice. Peste o săptămână vreau să treacă pe la cabinetul meu.

Tăieturile se dovediră a fi singurele leziuni și Robin își reveni repede după accident, lipsind doar două zile de la școală. Parcă era într-un fel mândră de bandajele pe care le purta. Abia astăzi, când se îndreptau spre New York pentru a merge la doctor, părușe ușor speriată când întrebase:

— O să mă fac bine, nu-i așa, mami? Adică n-o să rămân cu fața boțită?

Cu ochii săi albaștri, fața ovală, fruntea înaltă și trăsăturile parcă sculptate, Robin era o fetiță frumoasă și semăna leit cu tatăl ei. Kerry o liniștise cu o însuflețire care spera să fie și întemeiată. În încercarea de a-și alunga aceste gânduri, Kerry privi în jur. Sala de așteptare era mobilată cu gust: câteva canapele și scaune cu o tapiserie care avea imprimată pe ea flori mici. Lumina era difuză, covoarele groase.

Printre cei care așteptau să fie chemați în cabinet se afla și o femeie de vreo patruzeci de ani, cu un bandaj pe nas. O altă pacientă părea cam neliniștită și îi destăinuia femeii frumoase care o însoțea:

— Acum, că sunt aici, mă bucur că m-ai convins să vin. Arăți splendid.

Chiar că arată splendid, își spuse Kerry și, devenind conștientă de sine, băgă mâna în geantă după pudrieră. O deschise, se studie în oglindă și ajunse la concluzia că pe chipul ei se citeau exact cei treizeci și șase de ani pe care îi avea. Știa că mulți o considerau atrăgătoare, dar era conștientă de felul în care arată. Se pudră pe vârful nasului, încercând să acopere puzderia de pistrui nesuferiți, își studie ochii și ajunse la concluzia că, de fiecare dată când era obosită ca astăzi, culoarea lor căprui deschis devenea maro spălăcit. Își potrivi după ureche o șuviță rebelă, apoi închise pudriera cu un oftat și își netezi peste cap bretonul care ar fi trebuit filat puțin.

Neliniștită, țintui cu privirea ușa cabinetului de consultații.

De ce dura atâta să-i scoată copcile lui Robin? se întrebă ea. Să fi apărut vreo complicație?

Peste o clipă, ușa se deschise. Kerry își ridică privirea nerăbdătoare. Însă în locul lui Robin, în cadrul ușii apăru o tânără în jur de douăzeci și cinci de ani, al cărei păr bogat și negru îi încadra frumusețea insolentă a chipului.

Oare așa o fi arătat mereu, se întreba Kerry, admirându-i pomeții proeminenți, nasul drept, forma perfectă a buzelor groase, ochii strălucitori, sprâncenele arcuite.

Simțindu-se probabil urmărită, tânăra îi aruncă o privire mirată lui Kerry când trecu pe lângă ea.

Kerry simți un nod în gât. Te cunosc, își spuse ea. Dar de unde? Încercă să înghită, însă gura parcă i se uscaseră. Am mai văzut undeva chipul acesta.

După ce femeia plecă, Kerry se duse la fișier și spuse că are impresia că o cunoaște pe doamna aceea care tocmai ieșise din cabinet. Cine e?

Însă numele de Barbara Tompkins nu îi spunea nimic. O confundase probabil. Și totuși, gândul că o mai văzuse undeva continuă să o frământa și după ce se așeză din nou pe scaun. O străbătu un fior.

2

Kate Carpenter îi privea oarecum cu ciudă pe pacienții din sala de așteptare. Lucra cu doctorul Charles Smith de patru ani, asistându-l la operațiile pe care le făcea în acest cabinet. Îl considera un adevărat geniu.

Nu fusese tentată niciodată să se lase operată de el. Avea puțin peste cincizeci de ani, o statură robustă, un chip plăcut și părul ușor grizonat. Prietenilor le spusese că e o contrarevoluționară în materie de chirurgie plastică: „Ce-i în gușă și-n căpușă.”

Îi înțelegea pe pacienții care aveau probleme adevărate, dar îi privea cu un ușor dispreț pe bărbații și femeile care veneau aici pentru a suferi operație după operație, în goana lor nestăvilită de a obține perfecțiunea fizică.

„Dar, pe de altă parte, îi spunea soțului, de la ei îmi iese salariul.”

Uneori Kate Carpenter se întreba de ce continua să lucreze cu doctorul Smith. Era așa de brutal cu toată lumea, atât cu pacienții, cât și cu personalul, încât părea adeseori cam grosolan. Rareori lăuda pe cineva, dar nu scăpa niciodată ocazia să remarce cu sarcasm și cea mai mică greșală. Însă, categoric, își spuse ea, primea un

salariu și sporuri excelente și era chiar pasionant să-l urmărești pe doctorul Smith cum lucrează.

Numai că în ultima vreme devenise tot mai irascibil. Posibili noi pacienți, care veniseră la el datorită reputației sale excelente, se simțeau ofensați de comportarea lui și tot mai mulți dintre ei își anulau programările. Singurele persoane față de care părea să manifeste o atenție măgulitoare erau pacientele care urmau să capete „chipul” special. Iar acesta era un alt lucru care o deranja pe Carpenter.

Și, pe lângă faptul că era irascibil, în ultimele luni observase că doctorul părea tot mai detașat, chiar absent.

Uneori, când îi vorbea, avea o privire pierdută, ca și cum gândurile i-ar fi zburat departe.

Se uită la ceas. Așa cum se așteptase, după ce o consultase pe Barbara Tompkins, ultima beneficiară a „chipului”, doctorul Smith intrase în birou și încuiase ușa.

Oare ce făcea acolo? se întrebă ea. Ar fi trebuit să-și dea scama că e în întârziere. Fetița aceea, Robin, stătea singură în cabinetul 3 de o jumătate de oră, iar în sala de așteptare mai erau și alți pacienți. Însă observase că, după ce o consulta pe una dintre pacientele acelea speciale, doctorul simțea mereu nevoia să rămână singur pentru un timp.

— Doamnă Carpenter...

Uimită, își ridică privirea.

— Cred că am lăsat-o pe Robin Kinellen să aștepte destul, spuse el pe un ton de reproș, țintuind-o cu o privire rece din spatele ochelarilor fără ramă.

3

— Nu-mi place de domnul doctor Smith, spuse Robin oarecum indiferentă în timp ce Kerry scotea mașina din parcare situată la intersecția dintre Strada 9 și Bulevardul 5.

— De ce? o întrebă Kerry, aruncându-i o privire în trecăt.

— Mă sperie. Domnul doctor Wilson face mereu glume când mă duc la el. Dar domnul doctor Smith nici măcar n-a zâmbit. S-a purtat parcă ar fi fost supărat pe mine. Spunea că unii oameni se nasc frumoși, în timp ce alții capătă frumusețea, dar în niciun caz ea nu trebuie irosită.

Robin era cu adevărat frumoasă. Îl moșteneau pe tatăl ei, un bărbat nespus de bine. E adevărat că asta ar putea deveni cândva o povară, dar de ce să-i spună doctorul asemenea ciudățeniei unui copil? se întreba Kerry.

— Îmi pare rău că i-am zis că nu-mi pusesem centura de siguranță când duba a lovit mașina lui tati, continuă Robin. După ce i-am spus asta, a-nceput să mă dădăcească.

Kerry îi aruncă o privire fetei. Robin își puneau mereu centura. Dacă nu și-a pus-o de data asta, înseamnă că Bob a pornit mașina înainte ca ea să și-o poată prinde. Făcând eforturi să nu-i ghicească mânia în glas, îi spuse:

— Probabil că tati a ieșit din parcare în grabă.

— Nici nu și-a dat seama că n-am avut timp să mi-o pun, veni Robin în apărarea lui, simțind totuși că mama era supărată.

Lui Kerry îi era atât de milă de ea. Bob Kinellen le părăsise când Robin era mică. Se recăsătorise apoi cu fata principalului acționar al firmei la care lucra, cu care avea acum o fată de cinci ani și un băiat de trei ani. Robin își iubea nespus tatăl, și întâlnirile cu el o marcau întotdeauna profund. Numai că el o și dezamăgea adeseori, sunând în ultimul moment să contramandeze programul pe care îl stabiliseră împreună. Cum nici actualei lui soții nu-i plăcea să-și amintească de faptul că Bob mai avea un copil, nu o invita niciodată pe Robin acasă la el. Drept urmare, fata abia dacă își cunoștea fratele și sora vitregă.

În puținele ocazii în care s-a ținut de cuvânt și a ieșit în cele din urmă cu ea în oraș, uite ce s-a întâmplat, gândi Kerry. Încercă să își stăpânească mânia care o cuprinsese și hotărî să schimbe subiectul.

— De ce nu încerci să tragi un pui de somn până ajungem la nenea Jonathan și tanti Grace?

— Bine, acceptă Robin și închise ochii. Sunt sigură că mă așteaptă cu un cadou.

4

Așteptând ca Kerry și Robin să sosească la masă, Jonathan și Grace Hoover se delectau, ca în fiecare după-amiază, cu un pahar de Martini în sufrageria casei lor din Old Tappan, de pe malul Lacului Tappan. Soarele coborât spre apus arunca umbre prelungi pe suprafața calmă a apei. Copacii, tunși cu grijă ca să nu acopere priveliștea lacului, străluceau în culorile incandescente ale frunzelor care aveau să se scuture în curând.

Pentru prima oară în anotimpul acesta Jonathan făcuse focul, iar Grace tocmai îi amintise că primul îngheț fusese anunțat pentru seară.

O pereche frumoasă, abia trecută de șaiszeci de ani. Erau căsătoriți de aproape patruzeci de ani și îi unea o legătură mai presus de afecțiune și obișnuință. După atâta timp, aproape că ajunseseră să semene unul cu celălalt: amândoi aveau chipuri patriciene, încadrate de un păr bogat, al lui, alb ca neaua și ondulat natural, al ei, scurt și buclat, încă presărat cu șuvițe negre.

Cu toate acestea, corpurile lor se deosebeau în mod evident. Jonathan era înalt și stătea drept într-un fotoliu, în timp ce Grace se odihnea pe o canapea lângă el, acoperindu-și picioarele, devenite inutile, cu o pătură de lână, ținându-și degetele deformate ale mâinii în poală și având alături un scaun cu rotile. Suferea de ani de zile de artrită reumatismală și devenise tot mai neputincioasă.

Jonathan fusese mereu alături de ea în toată această grea încercare. Acționar principal al unei importante firme de avocați specializate în procese civile răsunătoare, era și senator de vreo douăzeci de ani, dar refuzase să candideze pentru funcția de guvernator.

— Pot face suficient de mult bine sau rău în Senat, era replica pe care obișnuia să o dea cel mai adesea, și, oricum, nu cred că aş câștiga alegerile.

Nimeni din cei care îl cunoșteau foarte bine nu îl credea. Știau că, de fapt, Grace era motivul pentru care preferase să stea departe de îndatoririle vieții de guvernator și, în sinea lor, se întrebau dacă nu avea vreun cât de mic resentiment că starea în care se afla ea îl împiedicase să meargă mai departe. Dacă totuși avea resentimente, niciodată nu și le arătase.

Grace oftă după ce mai bău puțin din paharul cu Martini.

— Mă gândesc că-i anotimpul meu preferat. E atât de frumos, nu? Când e vremea ca astăzi, îmi amintesc cum am plecat cu trenul de la Princetown la Bryn Mawr ca să văd meciul de fotbal cu tine, cum ne-am dus la Hanul Nassau să mâncăm...

— Și cum stăteai la mătușa ta, și cum ea nu se ducea la culcare până nu vedea că te-ai întors teafără acasă, mustăci Jonathan. Mă rugam ca măcar o dată bufnița aia bătrână să adoarmă mai devreme, dar era foarte tenace.

— Cum ajungeam în fața casei, luminile de pe verandă începeau să clipească, își mai aminti Grace cu un zâmbet, apoi privi neliniștită la ceasul de pe șemineu și-l întrebă: Au cam întârziat, nu-i așa? Nu prea-mi place să le știu, pe Kerry și pe Robin, în aglomerația aia de navetiști de pe autostradă. Mai ales după ce s-a petrecut săptămâna trecută.

— Kerry conduce bine, o asigură Jonathan. Nu-ți face griji. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Știu, numai că...

Nu mai era nevoie ca ea să încheie fraza. Jonathan înțelesese. Chiar de la început, când, la douăzeci și unu de ani, Kerry se pregătea să își înceapă studiile în drept și răspunsese anunțului lor din ziar că doresc pe cineva care să aibă grijă de casă cât ei erau plecați, o consideraseră fiica lor adoptivă. Asta se întâmpla în urmă cu cincisprezece ani și, în tot acest răstimp, Jonathan o ajutase deseori pe Kerry, îndrumând-o în cariera sa, ultima oară folosindu-și influența pentru a-i include numele pe lista prezentată guvernatorului cu candidații pentru funcția de judecător.

Peste zece minute, clopoței de deasupra ușii de la intrare anunțară sosirea lui Kerry și a lui Robin. După cum bănuise Robin, o aștepta un cadou: o carte și un joc de cultură generală pe

calculator. După ce mâncară, luă cartea în bibliotecă și se ghemui pe un scaun, în timp ce adulții își beau cafelele.

Când Robin nu o mai putea auzi, Grace întrebă în șoaptă:

— Kerry, lui Robin or să-i treacă semnele acelea de pe față, nu-i așa?

— Când le-am văzut, l-am întrebat și eu același lucru pe doctorul Smith. Nu numai că mi-a garantat asta, dar mi-a dat de înțeles că l-aș fi jignit când m-am arătat îngrijorată. Am impresia că marele doctor e foarte plin de sine. Adevărul e că, săptămâna trecută la spital, medicul de la camera de gardă m-a asigurat că Smith e un bun specialist în chirurgie plastică. De fapt, mi-a spus că face adevărate minuni.

În timp ce își bea ultimele înghițituri de cafea, Kerry se gândea la femeia pe care o văzuse în cabinetul doctorului Smith. Își ridică privirea spre Jonathan și Grace care stăteau de cealaltă parte a mesei.

— S-a întâmplat ceva ciudat când o așteptam pe Robin. În cabinetul doctorului Smith se afla o persoană care mi s-a părut foarte cunoscută. Am întrebat-o chiar pe asistenta de la fișier cum se numește femeia aceea. Sunt sigură că nu o cunosc, dar mă obsedează gândul că ne-am mai întâlnit undeva. M-a cam tulburat. Nu-i ciudat?

— Cum arăta? întrebă Grace.

— Genul ispititor și senzual provocator care te dă gata, explică Kerry. Cred că buzele îi dădeau înfățișarea asta. Groase și senzuale. Știu. Poate că era una dintre fostele iubite ale lui Bob, al cărei chip mi-a rămas întipărit în memorie, mai spuse ea și ridică din umeri. Oricum, n-o să-mi dea pace până n-o să aflu.

5

Mi-ați schimbat viața, domnule doctor Smith... Așa îi spusese Barbara Tompkins înainte de a ieși azi din cabinetul lui. Iar el știa că avea dreptate. Îi schimbase înfățișarea și, prin urmare, și viața. Dintr-o femeie anostă,

aproape ștearsă, care părea mai în vârstă decât cei douăzeci și șase de ani pe care îi avea, o transformase într-o tânără frumoasă. Chiar mai mult decât frumoasă. Acum era plină de viață. Nu mai era aceeași femeie stingheră care venise la el în urmă cu un an.

Pe vremea aceea lucra la o mică firmă de publicitate din Albany.

— Am văzut cum ați ajutat-o pe una dintre clientele noastre, îi explicase ea când venise prima oară la cabinet. Tocmai am primit o moștenire de la o mătușă. Mă puteți face să arăt bine?

Iar el făcuse mai mult decât atât: o schimbase total. O făcuse frumoasă. Acum Barbara lucra la o firmă de publicitate mare și prestigioasă din Manhattan. Fusese dintotdeauna isteată, dar combinația dintre istețimea ei și acea frumusețe cu totul specială îi schimbase cu adevărat viața.

Doctorul Smith își consultă ultimul pacient din acea zi la șase și jumătate. Apoi străbătu pe jos preț de trei intersecții Bulevardul 5 până la casa sa din Washington Mews.

Avea obiceiul ca, în fiecare zi, să meargă acasă, să se relaxeze bând un pahar de whisky cu sifon în timp ce se uita la știrile de seară, iar apoi se hotăra dacă mănâncă sau nu. Locuia singur și nu mânca acasă aproape niciodată.

În seara asta îl copleși un sentiment neobișnuit de neliniște. Dintre toate femeile, Barbara Tompkins semăna cel mai mult cu ea. Numai când o văzuse, simțise o emoție vie, aproape catarctică.

O surprinsese pe Barbara stând de vorbă cu doamna Carpenter și spunându-i că, în seara aceea, urma să ia masa cu un client în Salonul de Stejar de la Hotelul Plaza.

Se hotărî în cele din urmă și se ridică în picioare. Ceea ce urma era inevitabil. Va merge la barul Salonului de Stejar, va arunca o privire în restaurant să vadă dacă există vreo masă mică de unde ar putea-o urmări pe Barbara în timpul cinei. Cu puțin noroc, nici nu o să-l observe. Însă, chiar dacă l-ar observa, ar putea cel mult să o salute făcându-i

un semn cu mâna. Nu avea niciun motiv să creadă că o urmărește.

6

După ce luară masa cu Jonathan și Grace, se întoarseră acasă și, mult timp după ce Robin se culcase, Kerry continuă să lucreze. Vânduse locuința cumpărată împreună cu Bob. Își aranjase un birou într-o cameră a casei unde se mutase după ce el le părăsise. Se bucura că reușise să cumpere noua casă la un preț bun, când piața imobiliară era în scădere. Îi plăcea foarte mult locul acesta. Era o clădire veche de cincizeci de ani, în stil colonial, cu două dormitoare, amplasată pe un teren de două pogoane, plin de copaci. Singura perioadă care nu îi plăcea era aceea când începeau să cadă tone și tone de frunze. Vremea aia se cam apropie, își spuse ea oftând.

A doua zi urma să aibă loc audierea unui inculpat acuzat de crimă. În proces, ea reprezenta acuzarea. Inculpatul știa să joace teatru. Părea pe deplin plauzibil ce declarase în timpul interogatoriului despre faptele care conduseseră la moartea șefei lui. Susținea că îl umilise tot timpul, până când, într-o zi, își ieșise din fire și o omorâse. Avocatul lui urmărea ca verdictul să fie ucidere din culpă.

Kerry trebuia să demonteze povestea inculpatului, pentru a arăta că era vorba, de fapt, de o vendetă plănuită și executată cu grijă împotriva unei șefe care, din motive întemeiate, nu îl avusese în vedere pentru a fi avansat. Și asta o costase viața. Numai că, acum, el va trebui să plătească, își spuse Kerry.

Trecuse deja de ora unu când se simți satisfăcută că își schițase toate întrebările pe care voia să le pună, toate precizările pe care voia să le facă.

Obosită, urcă treptele spre dormitor. Aruncă o privire în camera lui Robin, o găsi dormind liniștită, îi aranjă păturile pe ea, apoi traversă holul ca să ajungă la dormitorul ei.

Peste cinci minute, după ce se spală pe față și pe dinți și și trase pe ea cămașa de noapte preferată, se cuibări în patul mare de alamă pe care îl cumpăraseră la solduri după plecarea lui Bob. Schimbaseră toată mobila din dormitorul cel mare. Nu își putea continua viața printre lucrurile acelea vechi, să vadă dulapul și noptiera lui, să vadă mereu perna lui goală lângă ea.

Jaluzelele erau trase doar pe jumătate, și, în lumina palidă a felinarului de pe aleea din fața casei, văzu că începuse să plouă mărunț.

Ei bine, vremea bună nu poate ține o veșnicie, își spuse ea, mulțumită că totuși nu era atât de frig cum se prevăzuse și că ploaia nu se va transforma în lapoviță. Închise ochii, impunându-și să nu se mai frământa și întrebându-se de ce era atât de neliniștită.

Se trezi la cinci, dar reuși să ațipească iar până la șase. Pentru prima oară avu visul acela.

Se afla la doctor, în sala de așteptare. Pe podea, zăcea o femeie, cu ochii căscați în gol. Părul bogat și negru îi încadra frumusețea insolentă a chipului. De gât, avea înnodată o frânghie.

Apoi, sub privirile lui Kerry, femeia se ridică, își scoase frânghia din jurul gâtului și se duse la fișier să obțină o programare.

7

După-amiază, lui Robert Kinellen îi trecu prin minte să dea un telefon ca să afle ce făcuse Robin la doctor, dar ideea îi veni și îi trecu fără să o pună în aplicare. Socrul său și principalul asociat la firmă, Anthony Bartlett, făcuse gestul neobișnuit de a trece pe la familia Kinellen după cină, ca să discute ce strategie vor adopta în viitorul proces al lui James Forrest Weeks, cel mai important, dar și cel mai controversat client al lor. Acesta era acuzat de evaziune fiscală în plata impozitului pe venituri.

Multimilionarul Weeks, antreprenor și investitor în proprietăți imobiliare, devenise în ultimele trei decenii o persoană oarecum publică în New York și New Jersey. Contribuise din plin la campaniile electorale, făcuse donații substanțiale unor organizații de caritate, dar fusese și subiectul unor permanente zvonuri despre dare de mită și trafic de influență și se spunea că avea relații cu mafioți notorii.

De ani de zile, Procuratura Generală a Statelor Unite încerca să îl prindă pe Weeks cu ceva, iar Bartlett și Kinellen avuseseră un profit financiar substanțial reprezentându-l în timpul acelor anchete. Până acum, autoritățile federale dăduseră mereu greș în prezentarea unor probe suficiente pentru inculparea lui.

— De data asta, Jimmy chiar e într-o mare încurcătură, îi aminti Anthony Bartlett ginerelui său. Stăteau față în față în biroul din casa familiei Kinellen, situată în Eaglewood Cliffs, iar Bartlett ținea în mână un pahar de coniac. Ceea ce înseamnă că și noi suntem într-o mare încurcătură alături de el, continuă Bartlett.

În cei zece ani de când Bob venise la firmă, văzuse cum aceasta devenise aproape o filială a companiei Weeks Entreprises, activitățile lor fiind atât de întrepătrunse. Adevărul este că, fără marele imperiu al lui Jimmy, ar fi rămas doar cu o mână de clienți mărunți și cu încasări insuficiente pentru a menține activitățile firmei. Știau foarte bine amândoi că, în cazul în care Jimmy avea să fie găsit vinovat, firma de juriști Bartlett and Kinellen nu mai putea exista.

— Nu mi-e teamă decât de Barney, spuse Bob gânditor.

Barney Haskell era contabilul șef al lui Jimmy Weeks și coinculpat în acest caz. Știau amândoi că era supus unor puternice presiuni ca să devină martor al acuzării, în schimbul unei înțelegeri cu procurorul.

— Și mie mi-e teamă de Barney, încuviință Anthony Bartlett.

— Și asta din mai multe motive, continuă Bob. Ți-am spus despre accidentul de la New York? Și că Robin a fost tratată de un specialist în chirurgie plastică?

— Da. Cum se mai simte?

— O să se vindece, slavă Domnului. Dar nu ți-am spus numele doctorului. Îl cheamă Charles Smith.

— Charles Smith, repetă Anthony Bartlett, încruntându-se în încercarea de a-și aminti de unde știe acest nume. Deodată ridică din sprâncene și își îndreaptă spatele. Nu cumva e cel care...?

— Chiar el, îi răspunse Bob. Iar fosta mea soție, care e procuror adjunct, merge cu fiica noastră la el pentru control. Din câte o știu eu pe Kerry, în scurt timp o să facă legătura.

— Dumnezeuule, se văită Bartlett.

Joi, 12 octombrie

8

Procuratura comitatului Bergen era situată la etajul al doilea din aripa vestică a tribunalului. Aici își aveau birourile treizeci și cinci de procurori adjuncți, șaptezeci de anchetatori și douăzeci și cinci de secretare, precum și Franklin Green, procurorul.

În ciuda volumului mare de muncă foarte grea, care avea deseori și aspecte macabre, pe toți cei de aici îi unea o strânsă colegialitate. Lui Kerry îi plăcea să lucreze la procuratură. Primea tot timpul oferte atrăgătoare de a lucra la firme de avocatură, dar, deși tentațiile financiare erau mari, preferase să rămână acolo și reușise să ajungă până la funcția de procuror pledant. În procese își câștigase reputația de a fi inteligentă, intransigentă și scrupuloasă.

Recent, se eliberaseră două posturi după ce doi judecători împliniseră șaptezeci de ani, vârsta obligatorie de pensionare. În calitatea sa de senator, Jonathan Hoover o propusese pe Kerry pentru unul din locuri. Îi venea greu să recunoască chiar față de sine însăși cât de mult își dorea acest post. Marile firme de avocatură îi ofereau mult mai mulți bani, dar a fi judecător reprezenta pentru ea o realizare mai mare decât toți banii din lume.

În timp ce forma codul la interfon, Kerry se gândea că numirea ar putea avea loc în acea dimineață. Apoi, după ce auzi clicul, deschise ușa. Salutând-o cu o fluturare a mâinii pe operatoarea de la pupitrul de control, se duse cu pași grăbiți la biroul rezervat procurorului pledant.

În comparație cu cutiile de chibrituri fără ferestre, destinate noilor adjuncți, biroul ei avea dimensiuni rezonabile. Masa de lucru ponosită, din lemn, era complet acoperită de mormane de dosare, așa încât aspectul ei nici nu mai conta. Scaunele cu speteaza dreaptă nu se prea potriveau, dar erau funcționale. Sertarul de sus cu dosare trebuia forțat ca să se deschidă, dar Kerry nu își prea făcea probleme din cauza asta.

Atât lumina, cât și aerul pătrundeau în birou numai pe fereastră. Plantele de un verde intens aliniate pe pervaz și câteva fotografii înrămate realizate de Robin încălzeau parcă încăperea. Crease o atmosferă de confort funcțional și era pe deplin mulțumită de biroul ei.

Cum frigul începea să se facă simțit dimineața, Kerry își luase trenciul când ieșise din casă. Acum își agățase haina în cui cu grijă. O cumpăraseră de ocazie și voia să o păstreze cât mai mult.

Își alungă din gând amintirea visului urât din noaptea trecută și se așeză la masa de lucru. Trebuia să se ocupe de procesul care urma să se reia peste o oră.

Șefa ucisă avea doi băieți la vârsta adolescenței pe care îi creștea singură. Cine o să aibă grijă de ei? Dacă-mi s-ar întâmpla mie ceva, gândi Kerry. Unde s-ar duce Robin? Desigur că nu la tatăl ei; nu ar fi nici fericită, nici binevenită în noul lui cămin. Dar Kerry nu-și putea imagina nici că mama ei și tatăl vitreg, amândoi având peste șaptezeci de ani acum și trăind în Colorado, puteau crește un copil de zece ani. Să mă țină Dumnezeu cel puțin până se face Robin mare, își mai spuse ea, îndreptându-și atenția spre dosarul pe care îl avea în față.

La nouă fără zece sună telefonul. Era Frank Green, procurorul.

— Kerry, știi că te pregăteai să mergi în instanță, dar treci pe la mine pentru un minut.

— Sigur că da, îi răspunse ea și se gândi că, într-adevăr, nu putea fi vorba decât de un minut, pentru că judecătorul Kafka făcea o criză când era lăsat să aștepte.

Îl găsi pe procurorul Frank Green stând la masa de lucru. Cu o față colțuroasă și ochi mici, la cei cincizeci și doi de ani ai săi avea un fizic la fel de robust ca pe vremea când era starul echipei de fotbal a colegiului. Are un zâmbet cald, dar ciudat, gândi ea. Și-a aranjat dantura? se întrebă. Dacă da, a fost deștept. Arată perfect și o să-i stea foarte bine în fotografie când o să candideze în luna iunie.

Fără nicio îndoială, Green se pregătea încă de acum de campania pentru postul de guvernator. Potrivit presei, i se construia deja un birou și era clar pentru toată lumea cu câtă grijă își alegea garderoba. Editorialul dintr-un ziar afirma că, atâta timp cât actualul guvernator, care îndeplinise atât de bine două mandate, îl desemnase pe Green să-i fie succesor, părea foarte probabil că el va fi ales să conducă statul.

După apariția editorialului, oamenii lui Green începuseră să-i spună „Șefu’ ”.

Kerry îi admira priceperea profesională și eficiența. Știa să-și dirijeze bine corabia printre valuri. Avea doar o singură rezervă față de el: de mai multe ori în acești zece ani îl lăsase pe marginea prăpastiei pe câte un adjunct care făcuse o greșală neintenționată. Green era loial în primul rând cu sine însuși.

Știa că posibila ei numire în funcția de judecător o făcuse să crească în ochii lui.

— Se pare că amândoi țintim ceva mai sus, îi spusese el într-o răbufnire neașteptată de exuberanță și colegialitate.

Acum însă o invită în birou.

— Intră, Kerry. Am vrut doar să știu direct de la tine ce mai face Robin. Când am aflat că i-ai cerut ieri judecătorului să întrerupă procesul, am fost îngrijorat.

Îi povesti pe scurt despre vizita la doctor, asigurându-l că situația e sub control.

— Robin era cu tatăl ei când s-a produs accidentul, nu-i așa? o întrebă el.

— Da. Bob conducea mașina.

— Probabil că pe fostul tău soț îl pândesc ghinioanele. Nu cred că o să-l mai scape pe Weeks de data asta. Se zice că-l vor încolți și sper să fie așa. E un șarlatan, dacă nu chiar mai rău, adăugă el și făcu un gest de lehamite. Mă bucur că lui Robin îi merge bine iar de tine știu că ești stăpână pe situație. Astăzi e audierea martorului, nu-i așa?

— Da.

— După cum te știu, aproape că mi-e milă de el. Succes.

Luni, 23 octombrie

9

După aproape două săptămâni, Kerry era satisfăcută de procesul abia încheiat. Obținuse condamnarea pentru crimă. Cel puțin, băieții femeii ucise nu vor crește gândindu-se că criminalul mamei lor se va plimba liber pe străzi peste cinci sau șase ani. Asta s-ar fi întâmplat dacă juriul ar fi acceptat încadrarea la omor din culpă, cum ceruse apărarea. Crima cu premeditare implica o sentință obligatorie de treizeci de ani, fără posibilitatea eliberării condiționate.

Aflată acum din nou în sala de așteptare de la cabinetul doctorului Smith, își deschise nelipsita servietă și scoase un ziar. Era al doilea control la care venea Robin și urma să fie o simplă formalitate, așa că putea sta liniștită. În plus, era nerăbdătoare să afle ultimele noutăți privind procesul lui Jimmy Weeks.

După cum prevăzuse Frank Green, toată lumea era de părere că inculpatului nu avea să-i meargă prea bine. Dosarele anterioare privind mita și spălarea banilor fuseseră închise din lipsa unor probe suficiente. Dar se spunea că, de data asta, procurorul avea un dosar complet.

Dacă va fi vreodată folosit, asta e. Alegerea juriului dura de mai multe săptămâni și nu prea se întvedea sfârșitul formalităților. Cu siguranța că Bartlett și Kinellen sunt fericiți, își spuse ea, au de trecut în nota de plată atâtea ore de muncă.

Bob i-l prezentase odată lui Kerry pe Jimmy Weeks, când dăduse întâmplător peste ei într-un restaurant. Acum studia

fotografia în care Jimmy se afla alături de fostul ei soț, în banca apărării. Fără costumul acela la comandă și aerul lui afectat, nu ar arăta decât ca un bandit, așa cum este, gândi ea.

În fotografie, Bob îmbrățișase protector spătarul scaunului pe care stătea Weeks și-și apropiase capul de al lui. Kerry își aminti cum Bob obișnuia să exerseze gestul acela acasă.

Parcuse în fugă articolul, apoi puse ziarul înapoi în servietă. Își aminti cât de îngrozită fusese când, la scurt timp după ce se născuse Robin, Bob o anunțase că acceptase să lucreze la firma Bartlett și Asociații.

— Dar toți clienții lor sunt cu un picior în pușcărie, protestase ea. Și ar trebui să fie și cu al doilea picior.

— Și își plătesc notele de plată la timp, îi replicase Bob. Kerry, n-ai decât să rămâi tu în procuratură, dacă vrei. Eu am alte planuri.

După un an o anunțase că printre acele planuri se afla și căsătoria lui cu Alice Bartlett.

Dar toate au trecut, își spuse acum Kerry, privind în jur. Astăzi, în sala de așteptare se aflau un adolescent athletic cu nasul bandajat și o femeie mai în vârstă al cărei ten foarte ridat dovedea motivul pentru care venise aici.

Kerry se uită la ceas. Robin îi spusese că, săptămâna trecută, așteptase în cabinet o jumătate de oră.

— Ar fi trebuit să-mi iau o carte cu mine, îi spusese ea.

De data aceasta avusese grijă să-și ia o carte.

De ce Dumnezeu nu stabilește doctorul Smith ore mai realiste pentru programări? se întreba Kerry iritată, privind în direcția cabinetelor unde tocmai se deschisese o ușă.

Dar încremeni. Tânăra care ieșea pe ușă avea chipul încadrat de un păr negru și bogat, nasul drept, buze cărnoase, ochi mari și sprâncene arcuite. Kerry simți un nod în gât. Nu era aceeași femeie pe care o văzuse data trecută, dar semăna cu ea. Să fi fost rude? Chiar dacă erau pacientele doctorului Smith, cu siguranța că nu el încerca să le facă să semene, gândi ea.

Și de ce chipul acela îi amintea atât de mult de o altă persoană care îi provocase un coșmar? Își scutură capul, nereușind să găsească un răspuns.

Îi privi din nou pe ceilalți din mica sală de așteptare. Era clar că băiatul avusese un accident și își rupsese, probabil, nasul. Dar femeia în vârstă se afla oare aici pentru o intervenție banală cum ar fi un lifting sau spera să capete un chip cu totul diferit?

Cum o fi să te uiți în oglindă și să vezi un chip străin? se întrebă Kerry. Îți poți alege chipul pe care-l vrei? Să fie chiar atât de simplu?

— Doamnă McGrath.

Kerry se întoarse și văzu că doamna Carpenter, asistenta, o invita pe culoarul pe care se aflau cabinetele.

Kerry se ridică și o urmă în grabă. Data trecută o întrebuse pe asistenta de la fișier despre femeia aceea și îi spusese că se numește Barbara Tompkins. Acum o putea întreba pe asistentă despre cea pe care o văzuse astăzi.

— Tânăra aceea care tocmai a plecat, mi se părea atât de cunoscută, spuse Kerry. Cum se numește?

— Pamela Worth, îi răspunse scurt doamna Carpenter. Uite că am ajuns.

O găsi pe Robin stând la masă, în fața doctorului, cu mâinile încrucișate în poală, într-o poziție nefiresc de rigidă. Kerry observă expresia de ușurare de pe chipul fetei când se întoarse spre ea și privirile li se întâlniră.

Doctorul o salută din cap și îi făcu semn să stea pe scaunul de lângă Robin.

— I-am explicat lui Robin ce prescripții trebuie să urmeze pentru a fi sigură că nimic nu va împiedica procesul de vindecare. Vrea să joace în continuare fotbal, dar trebuie să-mi promită că o să poarte pe față o mască până la sfârșitul acestui anotimp. Trebuie să evităm și cel mai mic risc ca lăcerățiile să se redeschidă. E de așteptat ca după șase luni să dispară complet, spuse doctorul, apoi continuă, privind-o drept în ochi: I-am explicat deja lui Robin că mulți vin la mine în căutarea unei frumuseți asemenea celei pe

care ea a primit-o pe gratis. E de datoria ei să aibă grijă de această frumusețe. Am văzut în fișă că sunteți divorțată. Robin mi-a spus că tatăl ei conducea mașina când a avut loc accidentul. Insist să-l preveniți să aibă mai mare grijă de fata lui. Pentru că e de neînlocuit.

Pe drum spre casă, la rugămintea lui Robin, opriră să mănânce la Valentino, în Park Ridge.

— Îmi place cum fac creveții aici, îi explică Robin, iar când se așezară la masă, privi în jur și spuse: Tati m-a adus aici o dată. Spune că-i cel mai bun loc, își aminti ea cu o voce melancolică.

Deci acesta e motivul pentru care a vrut să vină aici, își spuse Kerry. După accident, Bob o sunase pe Robin o singură dată, și atunci în timpul orelor de școală. Îi lăsase un mesaj pe robot prin care îi spunea că bănuiește că e la școală, ceea ce înseamnă că se simte perfect. Nu îi dădea de înțeles în niciun fel că ar aștepta un telefon de la ea. Recunoaște că așa stau lucrurile, își spuse Kerry. M-a sunat la serviciu să verifice și a aflat că doctorul Smith e de părere că Robin o să se vindece. Dar asta se întâmpla acum două săptămâni. De atunci, liniște.

Veni chelnerul să le ia comanda. Când rămaseră din nou singure, Robin spuse:

— Mami, nu vreau să mă mai duc niciodată la doctorul Smith. Mă sperie.

Kerry simți o strângere de inimă. Exact la același lucru se gândise și ea. Apoi îi veni imediat în minte faptul că nu se putea baza decât pe cuvântul lui că dungile roșii și urâte de pe fața lui Robin vor dispărea. Trebuie să o controleze și altcineva, gândi ea. Încercând să pară indiferentă, spuse:

— A, cred că doctorul Smith e un om de treabă, chiar dacă e ca o murătură. Robin îi răspunse cu un zâmbet strâmb. Chiar și așa, continua Kerry, vrea să te mai consulte abia peste o săptămână sau, poate, nu te mai consultă deloc, așa că nu-ți face griji în privința lui. N-are nicio vină că s-a născut atât de lipsit de farmec.

Robin râse.

— Lasă farmecul. Când îl vezi, ți se face îngrozitor de frică de el.

După ce sosi mâncarea, gustă fiecare din porția celeilalte și începură să sporovăiască. Robin era pasionată de fotografie și lua cursuri în tehnicile de bază. Tema pe care o avea acum era să surprindă schimbarea culorii frunzelor toamna.

— Ți-am arătat, mami, fotografiile alea grozave pe care le-am făcut când tocmai începuseră să se schimbe. Dar cele pe care le-am făcut săptămâna asta, când culorile erau așa de puternice, sunt teribile.

— Ceva în premieră? murmură Kerry.

— Îhîm. Acum abia aștept să se usuce, ca pe urmă o furtună bună să împrăștie totul. N-o să fie grozav?

— Da, nimic nu-i mai grozav decât o furtună care împrăștie totul, consimți Kerry.

Hotărâra să renunțe la desert. Chelnerul tocmai îi înapoia cartea de credit lui Kerry, când auzi că Robin bate din palme.

— Ce s-a-ntâmpat, Rob?

— Tati e aici. Și ne-a văzut, spuse Robin și sări de pe scaun.

— Stai, Rob, lasă-l pe el să vină la tine, spuse Kerry încet și se întoarse.

Bob pășea în urma șefului de sală, alături de un alt bărbat. Ochii lui Kerry se măriră. Celălalt bărbat era Jimmy Weeks.

Ca de obicei, Bob arăta superb. Nici măcar oboseala unei întregi zile petrecute la tribunal nu își pusese amprenta pe chipul său frumos. Parcă ești scos din cutie, gândi Kerry, amintindu-și că, în prezența lui Bob, simțise mereu nevoia să-și controleze machiajul, să-și netezească părul, să-și aranjeze jacheta.

Pe de altă parte, Robin părea extaziată. Fericită, îl îmbrățișa la rândul ei pe Bob.

— Tati, îmi pare rău că nu eram acasă când ai sunat.

O, Robin, spuse Kerry în sinea ei. Apoi își dădu seama că Jimmy Weeks stătea în picioare lângă ea.

— Ne-am cunoscut aici, anul trecut, spuse el. Erați la masă cu niște judecători. Mă bucur să vă văd din nou, doamnă Kinellen.

— Am renunțat la acest nume demult. Mă numesc din nou McGrath. Dar, oricum, aveți o memorie bună, domnule Weeks.

Kerry îi vorbea pe un ton impersonal. Firește, nu avea cum să-i spună că se bucură să-l vadă.

— Fără îndoială că am o memorie bună, spuse Weeks cu un zâmbet care făcea ca remarcă lui să pară o glumă. Și mă ajută să-mi amintesc de o femeie foarte atrăgătoare.

Scutește-mă, spuse Kerry în sinea ei, zâmbind rigid. Și îi întoarse spatele când Bob îi dădu drumul lui Robin și îi întinse mâna.

— Kerry, ce surpriză plăcută.

— Ca întotdeauna, e o surpriză să te vedem, Bob.

— Mami, o imploră Robin.

Kerry își mușcă buzele. Se detesta când îl lua pe Bob peste picior în fața fetei. Încercă să zâmbească.

— Noi tocmai ne pregăteam să plecăm.

După ce se așezară la masă și comandară băutura, Jimmy Weeks remarcă:

— Se vede că fosta ta soție nu te prea place, Bobby.

Kinellen ridică din umeri.

— Kerry ar trebui să se mai relaxeze. Prea ia totul în serios. Eram mult prea tineri când ne-am căsătorit. Pe urmă ne-am despărțit. Se mai întâmplă. Aș dori să-și găsească pe altcineva.

— Ce a pățit copilul tău pe față?

— S-a tăiat în cioburile de sticlă după o bușitură. O să-i treacă.

— Ești sigur că se ocupă de ea un chirurg bun?

— Da, unul recomandat de cineva cu multă căldură. Ce-ai zice să mâncăm, Jimmy?

— Cum îl cheamă pe doctor? Poate că-i cel la care s-a dus și nevastă-mea.

Bob Kinellen clocotea în sinea lui. Dacă nu ar fi avut ghinionul să le întâlnească pe Kerry și pe Robin, Jimmy nu l-ar fi întrebat acum de accident.

— Charles Smith, îi răspunse el, în cele din urmă.

— Charles Smith? repetă Weeks uimit. Poate glumești.

— Aș vrea să fie o glumă.

— Ei bine, am auzit că o să se pensioneze în curând. Are de multă vreme probleme cu sănătatea.

Kinellen îl privi surprins.

— De unde știi?

Jimmy îi aruncă o privire tăioasă.

— Îl am pe răboj. Cred că-ți dai seama de ce. N-o să mai țină mult.

10

Noaptea, Kerry avu din nou același vis. Se afla iar în cabinetul doctorului. O femeie tânără zăcea pe podea cu o frânghie înnodată de gât, părul negru îi încadra fața cu ochii larg deschiși și ficși, avea gura deschisă ca și cum s-ar fi sufocat, cu vârful limbii atârându-i afară.

În vis, Kerry ar fi vrut să strige, dar de pe buze nu îi ieșea decât un murmur de protest. O clipă mai târziu, Robin o zgâlțâia ca s-o trezească.

— Mami, mami, trezește-te. Ce s-a-ntâmplat?

Kerry deschise ochii.

— Ce? O, Doamne, Rob, ce coșmar nenorocit. Mulțumesc. Când Robin se întoarse în camera ei, Kerry rămase trează, încercând să deslușească visul pe care îl avusese. Ce îl provocase? se întreba ea. De ce era altfel decât cel de data trecută?

De data aceasta, femeia zăcea cu trapul acoperit de flori. Trandafiri. *Trandafirii iubirii*.

Se ridică brusc. Asta era! *Asta* tot încercase să-și amintească! Femeia pe care o văzuse în cabinetul

doctorului Smith în timpul zilei și cea pe care o văzuse cu două săptămâni în urmă, femeile care semănau atât de mult. Știa de ce i se păruseră atât de cunoscute. Știa de ce semănau.

Suzanne Reardon, victima din celebrul caz al trandafirilor iubirii. Fusese ucisă în urmă cu aproape unsprezece ani de soțul ei. Povestea se aflase în atenția presei. O crimă pasională și trandafiri împrăștiați peste frumoasa victimă.

În ziua în care am început să lucrez la procuratură, juriul îl găsisse vinovat pe soțul victimei, își aminti Kerry. Fotografiile Suzannei umpluseră paginile ziarelor. Sunt sigură că asta e, își spuse ea. Am fost de față când s-a pronunțat sentința. M-a marcat foarte tare. Dar, pentru Dumnezeu, de ce să vrea două dintre pacientele doctorului Smith să semene cu victima unei crime?

11

Pamela Worth fusese o greșeală. Gândul acesta îl împiedică pe doctorul Smith să doarmă aproape toată noaptea de luni. Frumusețea dăltuită a noului ei chip nu putea compensa lipsa de grație a fizicului său, vocea aspră, stridentă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început, își spuse el. Și, de fapt, știuse. Dar nu se putuse abține. Constituția ei o făcea să pară că ar putea fi supusă ridicol de ușor la o asemenea transformare. Și, simțind cum transformarea se petrece chiar sub mâinile lui, putea să retrăiască ceva din emoția pe care o simțise prima oară.

Ce va face când nu va mai putea opera? se întreba el. Clipa aceea se apropia cu pași repezi. Tremurul mâinii, care îl enerva atât de tare, se putea accentua. Iar enervarea l-ar pune în incapacitate de a mai lucra.

Aprinse lumina. Nu pe cea de lângă pat, ci pe aceea care lumina fotografia de pe peretele din fața lui. Se uita la ea în fiecare seară, înainte de a adormi. Era atât de frumoasă. Însă cum o privea acum, fără ochelari, contururile femeii

din fotografie deveneau contorsionate și diforme, așa cum arăta după ce murise.

— Suzanne, murmură el.

Când durerea amintirilor îl copleși, își acoperi ochii cu un braț, ca să nu mai vadă chipul acela. Nu suporta să-și amintească felul în care arăta atunci, lipsită de orice frumusețe, cu ochii ieșiți din orbite, cu vârful limbii prelins printre buzele întredeschise și cu maxilarul căzut...

Marți, 24 octombrie

12

Marți dimineață, cum ajunse la birou, Kerry îi telefonă lui Jonathan Hoover.

Ca întotdeauna, glasul lui avea darul să o liniștească. Intră direct în subiect.

— Jonathan, Robin a fost ieri la New York pentru control și totul pare să fie în ordine, dar aș fi mult mai liniștită dacă aș afla încă o părere, dacă un alt specialist în chirurgie plastică mi-ar spune, la fel ca doctorul Smith, că n-o să rămână cu cicatrice. Nu știi pe cineva bun?

Simți că Jonathan zâmbea când îi răspunse:

— Nu cunosc pe nimeni din proprie experiență.

— Sigur, tu n-ai avut nevoie de așa ceva.

— Ești drăguță, Kerry. Bine, o să mă interesez. Mă gândeam cu Grace că ar trebui să mai ceri părerea cuiva, dar nu am vrut să ne amestecăm. S-a întâmplat ieri ceva ce te-a determinat să iei hotărârea asta?

— Și da, și nu. Acum aștept pe cineva. O să-ți explic despre ce e vorba când ne vedem.

— Te sun după-amiază să-ți spun numele unui specialist.

— Mulțumesc, Jonathan.

— Cu plăcere, doamnă judecător.

— Jonathan, nu vorbi așa. O să mă deochi.

Îl auzi chicotind înainte de a închide telefonul.

Prima persoană cu care urma să se întâlnească în dimineața aceea era Corinne Banks, adjuncta căreia, în calitate de procuror pledant, îi dăduse să se ocupe de cazul unui accident de circulație soldat cu morți. Înfățișarea în

instanță era programată pentru luna viitoare și Corinne urma să revadă unele aspecte ale pledoariei.

Corinne, o negresă de douăzeci și șapte de ani, e făcută pentru procese de anvergură, gândi Kerry. După ce bătu scurt la ușă, Corinne apăru în birou cu un dosar voluminos sub braț. Era toată numai un zâmbet.

— Ghici peste ce a dat Joe, spuse ea fericită.

Joe Palumbo era unul dintre anchetatorii lor cei mai buni.

— Ard de nerăbdare să aflu, îi răspuse Kerry, străduindu-se să zâmbească.

— Bietul nostru inculpat nevinovat care susținea că nu a mai avut niciodată vreun accident a cam dat de bucluc. Folosind un carnet fals de conducere a încălcat de nu știu câte ori regulile de circulație și a mai omorât pe cineva într-un accident acum cincisprezece ani. Abia aștept să-l încolțesc și sunt convinsă că o să reușim, spuse ea, după care puse dosarul pe masă și îl deschise. În orice caz, voiam să stăm de vorbă despre...

Peste douăzeci de minute, după ce plecase Corinne, Kerry puse mâna pe telefon. Pomenind numele anchetatorului, Corinne îi dăduse o idee. Când Joe Palumbo răspuse cu obișnuitul lui „Mda”, Kerry îl întrebă:

— Joe, ți-ai făcut deja programul pentru masa de prânz?

— De niciun fel, Kerry. Vrei să mă inviți la masă la Solari's?

— Mi-ar plăcea, dar am alte gânduri, îi răspuse ea râzând. Tu de cât timp lucrezi aici?

— De douăzeci de ani.

— Te-ai ocupat de uciderea lui Reardon acum vreo zece ani, de cazul pe care presa l-a numit la vremea respectivă „Crima trandafirilor iubirii”?

— Chestia aia barosană? Nu, nu m-am ocupat de caz, însă, din câte-mi amintesc, era o treabă ca și rezolvată de la bun început. Așa a devenit Șefu' celebru.

Kerry știa că Palumbo nu era chiar topit după Frank Green.

— Și nu au fost mai multe recursuri? îl întrebă ea.

— Ba da. Tot veneau cu noi teorii. Părea să nu se mai sfârșească, îi spuse Palumbo.

— Cred că ultimul recurs a fost respins chiar acum doi ani, spuse Kerry, dar a apărut ceva care mă face curioasă. Oricum, ideea e că aș vrea să te duci la arhivă să afli tot ce s-a scris despre acel caz.

Parcă îl și văzu pe Joe luând o expresie amabilă.

— Pentru tine, Kerry, fac orice. Dar de ce te interesează? Dosarul a fost închis demult.

— O să-ți spun altă dată.

La prânz, Kerry mănăcă un sandviș la birou și bău o cafea. La unu și jumătate, apără Palumbo cu un plic voluminos.

— La ordin.

Kerry îl privi cu afecțiune. Mic și bondoc, cu părul grizonat, mereu cu zâmbetul pe buze, Joe avea o înfățișare dezarmant de binevoitoare, în spatele căreia nimeni nu ar fi bănuț priceperea lui de a surprinde instinctiv amănuntele aparent lipsite de importanță. Lucraseră împreună la multe dintre cazurile ei cele mai importante.

— Îți rămân datoare, îi spuse ea.

— Lasă asta. Să știi însă că m-ai făcut curios. De ce te interesează cazul Reardon, Kerry?

Ea ezită. Într-un fel, i se părea că încă nu e bine să-i vorbească despre doctorul Smith. Palumbo își dădu seama că nu este prea dispusă să vorbească.

— Nu-i nimic. Îmi spui tu mai târziu. La revedere.

Kerry se gândise să ia dosarul acasă și să înceapă să-l citească după cină. Dar nu se putu abține să nu-și arunce o privire pe tăietura din ziar aflată deasupra. Da, am avut dreptate, își spuse ea. S-a întâmplat în urmă cu numai doi ani.

Un articol din pagina 32 a ziarului *The Record* menționa că al cincilea recurs al lui Skip Reardon fusese respins de Curtea Supremă din New Jersey, iar avocatul lui, Geoffrey Dorso, jurase că va găsi modalitatea să facă iar recurs.

Se menționa că Dorso ar fi spus textual:

„O să tot încerc până când Skip Reardon o să fie achitat și eliberat din închisoare. E nevinovat.”
Sigur că da, gândi ea, asta spun toți avocații.

13

Pentru a doua seară consecutiv, Bob Kinellen lua cina cu clientul său Jimmy Weeks. Nu avuseseră o zi prea bună la tribunal. Selecția juriului. Se folosiseră deja de opt ori de dreptul de a recuza un jurat, fără a explica motivul. Dar, cu toată grija lor în alegerea juriului, era clar că procurorul federal pregătise un dosar consistent. Și aproape sigur că Haskell urma să-și recunoască vinovăția, dar să ceară o încadrare mai puțin gravă.

Cei doi mâncau cu un aer mohorât.

— Chiar dacă Haskell o să recunoască, eu cred c-o să reușesc să-i fac praf declarațiile, îl asigură Kinellen pe Jimmy.

— Crezi c-o să reușești să-i faci praf declarațiile. Nu e destul.

— Vedem noi despre ce e vorba.

— Ai început să mă îngrijorezi, Bob, spuse Weeks cu un zâmbet mohorât. A cam sosit momentul să-ți faci un plan de bătaie.

Bob Kinellen preferă să nu bage în seamă observația lui. Deschise meniul și zise:

— Mă întâlnesc mai târziu cu Alice, la Arnott. Aveai și tu de gând să vii?

— Pe naiba. M-am săturat de dădăcelile lui. Ar fi trebuit să-ți dai seama. Mi-au făcut destul rău.

14

În sufragerie, Kerry și Robin își țineau de urât una celeilalte. Cum se lăsase frigul în seara aceea, hotărâra să facă pentru prima oară focul. Asta însemna să dea drumul

la robinetul de gaz și apoi să apese pe butonul care declanșa flăcările șuierătoare spre vreascurile artificiale.

Kerry le explica mereu musafirilor:

— Am alergie la fum. Așa, focul pare natural și încălzește camera. De fapt, pare atât de natural, că menajera a curățat cu aspiratorul cenușa artificială și a trebuit să cumpăr alta.

Robin își întinsese pe măsuța joasă din sufragerie fotografiile reprezentând schimbarea de anotimp.

— Ce seară grozavă, spuse ea satisfăcută, e frig și vânt. O să trebuiască să fac în curând și celelalte fotografii. Copaci goi, o grămadă de frunze pe jos.

Kerry ședea în fotoliul ei preferat, cu picioarele întinse pe un taburet. Ridică privirea spre ea.

— Nu-mi mai aduce aminte de frunze. Am obosit să le tot strâng.

— De ce nu cumperi o mașină de strâns frunze?

— O să-ți cumpăr ție una, cadou de Crăciun.

— Ce nostim ar fi. Ce citești acolo, mami?

— Ia vino aici, Rob, o îndemnă Kerry, ținând în mână o tăietură din ziar cu fotografia Suzannei Reardon. O recunoști?

— Era ieri la cabinetul doctorului Smith.

— Ai spirit de observație, dar asta nu e aceeași persoană.

Kerry tocmai începuse să citească articolul care relata uciderea Suzannei Reardon. Soțul ei, Skip Reardon, un întreprinzător care reușise prin forțe proprii să devină milionar, o găsisese la miezul nopții în holul luxoasei lor case din Alpine. Fusese strangulată. Zăcea pe podea, cu trandafiri roșii presărați peste trup.

Trebuie să fi citit despre asta la vremea respectivă, își spuse Kerry. Cu siguranță că m-a impresionat și m-a făcut s-o visez.

După douăzeci de minute dădu peste o tăietură care o făcu să i se taie respirația Skip Reardon fusese acuzat de crimă după ce socrul său, *doctorul Charles Smith*, declarase

poliției că fata lui era terorizată de crizele nebunești de gelozie ale soțului ei.

Doctorul Smith era tatăl Suzannei Reardon! Doamne, gândi Kerry, acesta să fie motivul pentru care le dă și altor femei chipul ei? Ce straniu. Câte femei făcuse să semene cu ea? De asta să ne fi ținut, mie și lui Robin, discursul acela despre menținerea frumuseții?

— Ce-i cu tine, mami? o întrebă Robin. Arăți ciudat.

— Nimic. Am aici un caz interesant, îi răspunse Kerry și-și aruncă privirea spre ceasul de pe șemineu. E nouă, Rob. Ai face bine să-ți strângi lucrurile. O să trec și eu pe la tine să-ți spun noapte bună.

În timp ce Robin își strângea fotografiile, Kerry lăsa hârtiile să-i cadă în poală. Auzise de multe cazuri în care părinții nu-și putuseră reveni după moartea copilului, lăsaseră neschimbată camera acestuia, hainele în dulap, ca și cum copilul însuși le-ar fi pus acolo. Dar s-o „recrezi” iar și iar? Asta era deja mai mult decât durere, cu siguranță.

Se ridică încet și se duse sus după Robin. După ce își sărută fata și îi spuse noapte bună, se duse în camera ei, se îmbracă în pijama și își puse un halat deasupra, apoi reveni jos, își făcu o ceașcă de cacao și continuă să citească.

Cazul lui Skip Reardon părea rezolvat de la bun început. Recunoscuse că se certase cu Suzanne chiar în dimineața zilei când murise. De fapt, recunoscuse că în zilele dinainte se certaseră aproape tot timpul. Recunoscuse că venise acasă în ziua aceea la șase și că o găsisse aranjând niște trandafiri într-o vază. Când o întrebase de unde îi primise, ea îi răspunsese că nu-l privește. Atunci el îi spusese că, indiferent de la cine îi primise, persoana aceea era bine venită, pentru că el avea de gând, oricum, să plece. Apoi, povestea el, se întorsese la birou unde băuse vreo două pahare, adormise pe canapea și se întorsese acasă la miezul nopții, când găsisse cadavrul.

Totuși, nimeni nu îi confirmase declarațiile. Dosarul cuprindea o parte din stenograma procesului, inclusiv declarația lui Skip. Procurorul îl tot strânsese cu ușa până

când devenise confuz și începuse să se contradică. Nu fusese prea convingător sau chiar mai rău de atât.

Cât de prost l-a pregătit avocatul pentru declarațiile pe care urma să le facă, gândi Kerry. Fără îndoială că, având în vedere importantele dovezi indirecte ale procurorului, era absolut necesar ca Reardon să compară în fața instanței, ca să declare că nu el a omorât-o pe Suzanne. Dar era clar că întrebările sarcastice pe care i le pusese Frank Green îl timoraseră complet. Fără îndoială, gândi ea, Reardon și-a săpat singur groapă.

Sentiința fusese pronunțată la șase săptămâni după încheierea procesului. Kerry se dusesse să asiste. Își amintea și acum de ziua aceea. Și-l amintea pe Reardon ca pe un bărbat înalt, bine făcut, cu părul roșcat, stânjenit în costumul său la patru ace. Când judecătorul îl întrebase dacă voia să spună ceva înainte de a auzi sentiința, protestase încă o dată, susținând că e nevinovat.

În ziua aceea, Geoff Dorso fusese alături de Reardon, în calitate de asistent al avocatului care îl apărase pe Reardon. Kerry îl cunoștea vag. Deși nu-l cunoștea personal, știa că în cei zece ani scurși de atunci, Geoff își crease o reputație bună de avocat al apărării în procese penale. Nu se confruntase niciodată cu el în instanță.

Dădu peste articolul de ziar privind sentiința. Îl cita pe Skip Reardon: „Nu sunt vinovat de moartea soției mele. Nu i-am făcut niciodată vreun rău. N-am amenințat-o niciodată. Tatăl ei, doctorul Charles Smith, e un mincinos. *Jur* în fața lui Dumnezeu și a acestei instanțe că e mincinos.”

Deși șemineul făcea destulă căldură, o trecu un fior.

15

Toată lumea știa, sau credea că știe, că Jason Arnott avea o moștenire de familie. Locuia la Alpine de cincisprezece ani, de când cumpăraseră vechea casă a familiei Halliday, o

vilă cu douăzeci de camere, situată pe creasta unui deal care oferea o vedere splendidă spre Parcul Palisades.

Jason, abia trecut de cincizeci de ani, era de înălțime mijlocie, cu un păr negru și firav, ochi vioi și un ten îngrijit. Călătoria mult, dădea de înțeles că ar avea niște investiții în Orient și îi plăcea frumosul. Casa lui, cu somptuoase covoare persane, mobilă stil, picturi de valoare și obiecte rafinate de artă, era o încântare. Gazdă minunată, Jason dădea petreceri în stil mare și era asaltat atât de oaspeți celebri sau aproape celebri, cât și de cei nu tocmai bogați.

Erudit și spiritual, Jason susținea că ar avea o vagă legătură cu familia Astor din Anglia, deși mulți credeau că asta nu era decât o plăsmuire a imaginației sale. Știa însă în mod sigur că e pitoresc, ușor misterios și absolut fermecător.

Dar nu știa și faptul că Jason era hoț. Nimeni nu părea să facă vreo legătură între faptul că, după o perioadă rezonabilă de timp, toate casele pe care le vizita erau prădate de cineva care părea să dețină o metodă infailibilă de a scăpa de sistemele de alarmă. Jason nu-și dorea decât să reușească să ia cu el prada din escapadele sale. Picturile, sculpturile, bijuteriile și tapiseriile erau obiectele lui preferate. Doar de câteva ori în îndelungata sa carieră prădase întreaga proprietate. Atunci fusese nevoit să se deghizeze în fel și chip și să angajeze niște oameni care să-i încarce camioneta. Aceasta se afla acum în garajul locuinței sale secrete, într-un loc îndepărtat din Catskills.

Acolo avea o altă identitate. Vecinii din casele răsfirate pe distanțe mari îl știa ca un om retras care nu prea vrea să intre în vorbă cu alții. Nimeni în afară de menajeră și, uneori, de un instalator, nu fusese invitat în adăpostul lui de la țară și nici menajera, nici instalatorul nu avea nici cea mai vagă bănuială despre valorile din casă.

Dacă la Alpine avea o casă superbă, cea de la Catskills îți tăia răsuflarea, pentru că aici păstra Jason obiectele furate în timpul escapadelor sale, de care nu avea inimă să se despartă. Fiecare piesă de mobilier era o adevărată

comoară. Un Frederic Remington ocupa peretele din sufragerie, chiar deasupra bufetului Sheraton, pe care strălucea o vază Peachblow.

La Alpine totul era cumpărat din banii pe care Jason îi obținuse din vânzarea unor obiecte furate. Nimic din ce se afla acolo nu ar fi putut atrage atenția cuiva cu memorie vizuală care ar fi reținut obiectele furate. Jason putea spune cu nonșalanță și sigur de sine: „E destul de drăguț, nu-i așa? L-am luat anul trecut la o licitație a Casei Sotheby's.” Sau: „M-am dus în comitatul Bucks când proprietatea familiei Parker fusese scoasă la mezat.”

Jason făcuse doar o singură greșeală. În urmă cu zece ani, menajera care venea la casa lui din Alpine vinerea și-a scăpat pe jos foile din agendă. Când le-a strâns, a pierdut foaia pe care își notase codurile sistemului de alarmă de la patru case din Alpine. Jason le notase și îi strecurase femeii foaia la loc, înainte ca ea să-și dea seama, apoi, tentat peste măsură, prădase toate cele patru case: a familiilor Elliot, Ashton, Donnatelli. Și a familiei Reardon. Pe Jason îl treceau și acum fiorii când își amintea cum scăpase ca prin urechile acului în noaptea aceea cumplită.

Dar asta se petrecea cu ani în urmă, iar Skip Reardon era acum ferecat după gratii și posibilitățile lui de a face recurs se epuizaseră. În seara asta petrecerea era în toi, iar Jason primea cu un zâmbet torentul de complimente al lui Alice Bartlett Kinellen.

— Sper că o să poată veni și Bob.

— A, sigur c-o să vină. N-ar vrea în ruptul capului să mă supăr pe el.

Alice era un fel de Grace Kelly blondă. Din nefericire, nu avea nici farmecul, nici căldura acelei prințese. Alice Kinellen era ca o stană de piatră. În plus, plicticoasă și posesivă, își spusese Jason. Cum de o suportă Kinellen?

— la masa în oraș cu Jimmy Weeks, îi dezvălui Alice între două înghițituri de șampanie. S-a săturat până peste cap de cazul acela.

— Păi, sper să vină și Jimmy, spuse Jason cu sinceritate. Îmi place de el.

Însă știa că Jimmy nu va veni. Weeks nu mai fusese de ani de zile la o petrecere dată de el. De fapt, se ținuse departe de Alpine după uciderea Suzannei Reardon. În urmă cu unsprezece ani, Jimmy Weeks o cunoscuse pe Suzanne la o petrecere dată de Jason Arnott.

Miercuri, 25 octombrie

16

Se vedea clar că Frank Green era iritat. Zâmbetul pe care îl afixa cu ușurință, pentru a-și arăta dantura proaspăt aranjată, nu îi apăru pe chip de data aceasta, când o privi pe Kerry peste masa de lucru.

Cred că mă așteptam să reacționeze așa, își spuse ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Frank nu e omul care ar vrea să audă că alții se interesează de cazul care l-a făcut celebru, mai ales acum, când se vorbește de candidatura lui la postul de guvernator.

După ce citise dosarul care cuprindea articolele de ziar despre „Crima trandafirilor iubirii”, Kerry se dusesse la culcare, încercând să ia o hotărâre în privința doctorului Smith. Oare să-l înfrunte și să-l întrebe direct despre fata lui, să-l întrebe de ce o re-crea în chipurile altor femei?

Risca să o dea afară din cabinet, negând totul. Skip Reardon îl acuzase pe doctor că mințise când depusese mărturie despre fata lui. Dacă mințise, cu siguranță că Smith nu o să recunoască asta acum, față de Kerry, după atâția ani. Și chiar dacă mințise, cea mai mare întrebare era: de ce făcuse asta?

Înainte de a reuși, în sfârșit, să adoarmă, Kerry ajunsese la concluzia că ar fi cel mai bine să-l întrebe mai întâi pe Frank, pentru că el judecase cazul acela. Acum, că îi explicase lui Green motivul pentru care se interesa de cazul Reardon, era clar că la întrebarea sa „Crezi că doctorul Smith ar fi putut minți când a depus mărturie împotriva lui

Skip Reardon”? Nu se putea aștepta la un răspuns util sau amabil.

— Kerry, îi răspunse Green, Skip Reardon și-a ucis nevasta. Știa că a călcat strâmb. Chiar în ziua în care a omorât-o, își chemase contabilul ca să afle cât l-ar costa un divorț și și-a ieșit din pepeni când a aflat că asta ar însemna o groază de parale. Era un om cu o stare materială bună, iar Suzanne renunțase la o carieră bănoasă de manechin pentru meseria de nevastă. El ar fi urmat să plătească de să-i iasă pe nas. Așa că, a pune la îndoială veridicitatea afirmațiilor doctorului Smith ar însemna în acest moment să-ți pierzi vremea și să cheltuiești banii contribuabililor.

— Dar ceva nu e în ordine cu doctorul Smith, spuse Kerry. Frank, nu vreau să creez probleme și nimeni nu vrea mai mult decât mine să vadă un criminal după gratii, dar îți jur că Smith nu e doar un tată distrus de durere. Parcă și-a pierdut mințile. Ar fi trebuit să-i vezi expresia când ne dăscălea, pe Robin și pe mine, despre obligația de a-ți păstra frumusețea, despre felul în care unii se nasc cu ea, în timp ce alții o capătă ulterior.

— Kerry, tocmai ai terminat un proces important, spuse Green, uitându-se la ceas. Ești pe punctul de a prelua alt caz. Ai putea fi numită judecător. Din păcate, Robin a fost tratată de tatăl Suzannei Reardon, care poate că nu a fost martorul ideal în proces. Când vorbea despre fata lui, nu avea pic de emoție în glas. De fapt, era atât de rece și de detașat, încât am fost mulțumit că juriul a crezut cele declarate de el. Fă bine și scoate-ți din minte cazul ăsta.

Era clar că întâlnirea luase sfârșit. Când se ridică de pe scaun, Kerry mai spuse:

— Știi ce o să fac? O să-i cer altui doctor, unuia recomandat de Jonathan, să o consulte pe Robin după intervenția făcută de doctorul Smith.

Când se întoarse în biroul ei, Kerry o rugă pe secretară să nu îi dea pe nimeni la telefon, se așeză pe scaun și rămase mult timp privind în gol. Putea înțelege neliniștea care îl

cuprinsese pe Frank Green la gândul că ea se interesa de principalul martor al acuzării în cazul „Crimei trandafirilor iubirii”. Orice aluzie la o posibilă eroare judiciară ar fi declanșat o publicitate negativă care, fără îndoială, ar fi umbrat imaginea lui Frank ca potențial guvernator.

Doctorul Smith este probabil un tată obsedat de suferința sa, în stare să-și folosească priceperea pentru a-și re-crea fiica, își spuse ea, iar Skip Reardon este probabil unul dintre nenumărații criminali care îngână într-una: „Nu eu am făcut-o.”

Dar chiar dacă era așa, știa că nu se va opri aici. Sâmbătă, când o va duce pe Robin la specialistul în chirurgie plastică recomandat de Jonathan, îl va întreba câtor medici le-ar putea trece prin cap să le dea mai multor femei același chip.

17

În după-amiaza aceea, la șase și jumătate, Geoff Dorso răsfoia fără tragere de inimă mesajele primite cât timp se aflase la tribunal. Apoi își ridică privirea. Pe fereastra biroului său din Newark vedea cum New Yorkul se profilează pe cer. După o zi lungă petrecută în sălile de tribunal, priveliștea asta minunată avea mereu darul să-l liniștească.

Geoff era orășean. Cum se născuse în Manhattan și locuise acolo până la unsprezece ani, când familia lui se mutase la New Jersey, avea senzația plăcută că sufletul îi este împărțit între cele două maluri ale Hudsonului.

În vârstă de treizeci și opt de ani, Geoff era înalt și uscățiv, cu un fizic care nu trăda deloc faptul că era gurmând. Părul negru ca smoala și tenul măsliniu aminteau de strămoșii săi italieni. Ochii de un albastru intens îi moștenise de la bunica lui anglo-irlandeză.

Se vedea că Geoff e celibatar. Își alegea cravatele la întâmplare și avea de obicei hainele ușor șifonate. Dar teancul de mesaje primite era atât o dovadă a excelenței sale reputații de avocat specializat în apărarea inculpaților

în procese penale, cât și a respectului pe care și-l câștigase în lumea juriștilor.

Pe măsură ce le frunzărea, le punea de o parte pe cele mai importante. Deodată, ridică din sprâncene. Kerry McGrath îl ruga să o sune. Lăsase două numere de telefon, unul de la birou și altul de acasă. Despre ce o fi vorba? se întrebă el. În comitatul Bergen nu avea pe rol niciun proces de care să se ocupe ea.

De-a lungul anilor, o întâlnise pe Kerry la dineurile baroului și știa că era propusă pentru funcția de judecător, dar nu o prea cunoștea. Telefonul ei îl intriga. Era prea târziu să o mai găsească la birou. Se hotărî să încerce acasă.

— Răspund eu, spuse Robin când auzi telefonul sunând.

Oricum, cred că pe tine te caută, își zise Kerry în timp ce încerca spaghetetele. Credeam că boala de a vorbi la telefon nu se instalează înaintea adolescenței, gândi ea. Apoi o auzi pe Robin strigându-i să ridice receptorul.

Străbătu grăbită bucătăria până la telefonul din perete. Auzi o voce necunoscută.

— Kerry?

— Da.

— Sunt Geoff Dorso.

Îi lăsase mesajul mânată de un impuls, iar ulterior se simțise stânjenită că o făcuse. Știa că Frank Green nu o să mai fie așa de amabil dacă o să afle că a luat legătura cu avocatul lui Skip Reardon. Dar aruncase deja piatra în baltă.

— Geoff, poate că nu are prea mare importanță, dar... Sfârșitul propoziției se pierdu. Haide, spune-i odată, se îndemnă ea. Geoff, fata mea a avut recent un accident și a fost tratată de doctorul Charles Smith...

— Charles Smith, o întrerupse Dorso, tatăl Suzannei Reardon?

— Da. Tocmai asta-i. E ceva ciudat cu el.

Acum parcă îi venea mai ușor să vorbească. Îi povesti despre cele două femei care semănau cu Suzanne.

— Vrei să spui că Smith le-a făcut o față la fel ca aceea a fetei lui? exclamă Dorso. Asta ce naiba mai e?

— Nu știu, asta mă îngrijorează și pe mine. O duc pe Robin sâmbătă la alt chirurg. Vreau să-l întreb despre implicațiile medicale ale reproducerii unui chip. Și aș mai vrea să încerc să vorbesc cu doctorul Smith, dar m-am gândit că, dacă aș putea citi înainte întreaga stenogramă a procesului, aș ști mai bine cum să pun problema. Aș putea face rost de stenogramă la mine, la serviciu, trebuie să fie undeva pe la arhivă, numai că ar dura și, în plus, nu vreau să se afle că mă interesez de asta.

— O să ai copia mâine, îi promise Dorso. Ți-o trimit la birou.

— Nu, mai bine trimite-mi-o aici. Stai să-ți dau adresa.

— Mi-ar plăcea să ți-o aduc personal, ca să mai stăm de vorbă. Mâine seară la șase sau șase jumătate e bine? Nu stau mai mult de o jumătate de oră, îți promit.

— E bine.

— Atunci ne vedem mâine. Mulțumesc, Kerry, mai spuse el și închise telefonul.

Kerry rămase cu receptorul în mână. În ce m-am băgat oare? se întrebă ea. Nu îi scăpase frământarea din glasul lui Dorso. Nu ar fi trebuit să folosesc cuvântul „ciudat”, își spuse ea. M-am băgat într-o treabă pe care poate că nu o să reușesc s-o duc până la capăt.

Un zgomot din direcția mașinii de gătit o făcu să se întoarcă. Apa din oala în care fierbeau spaghetetele dăduse în foc și se scurgea pe ochiuri. Fără să se mai uite, știa că pastele al dente se transformaseră într-o masă gelatinoasă.

18

Doctorul Charles Smith nu avea ore de consultație miercuri după-amiaza. Timpul acesta era rezervat intervențiilor chirurgicale și vizitelor postoperatorii. Totuși, doctorul Smith nu programase pe nimeni în acea zi. În timp ce își conducea mașina pe Strada 68, spre firma de

publicitate la care lucra Barbara Tompkins, observă cu surprindere că avea noroc. Vizavi de intrarea în clădire se afla un loc de parcare neocupat, de unde o putea vedea când iese.

Când, în cele din urmă, ea apărură în ușă, zâmbi fără să vrea. E frumoasă, își spuse el. După cum o sfătuiseră, își purta părul în așa fel încât să-i încadreze fața. Cea mai bună pieptănătură, îi spusese el, ca să-ți sublimezi noile trăsături. Purta o jacheta roșie pensată pe corp, fustă neagră, două palme sub genunchi, și pantofi eleganți. Așa, de la depărtare, părea o femeie deșteaptă și plină de succes. Dar el știa în amănunt și cum arăta de aproape.

Când Barbara urcă într-un taxi, învârti și el cheia în contact, pornind în urmărirea ei cu Mercedesul său negru, vechi de doisprezece ani. Deși pe Park Avenue se circula bară la bară, ca întotdeauna la orele de vârf, nu îi fu greu să se țină după ea.

Merseră spre sud, taxiul oprind în cele din urmă la Restaurantul Cele Patru Anotimpuri de pe Bulevardul 52 din Cartierul de Est. Probabil că Barbara urma să se întâlnească acolo cu cineva ca să bea un pahar, gândi el. Barul trebuie să fie foarte aglomerat acum. Nu-i va fi greu să se strecoare înăuntru neobservat.

Scuturând din cap, se hotărî să se întoarcă mai bine acasă. Simplul fapt că îi aruncase o privire era suficient. De fapt, arhisuficient. Pentru un moment chiar crezuse că era Suzanne. Acum nu își mai dorea decât să rămână singur. Un suspin îi tăie răsuflarea. Pe măsură ce mașinile se scurgeau încet spre centru, repeta la nesfârșit: „Iartă-mă, Suzanne. Iartă-mă, Suzanne.”

19

De câte ori se afla în Hackensack, Jonathan Hoover încerca s-o convingă pe Kerry să ia cu el o masă de prânz frugală.

— Câte boluri de supă mănâncă un om într-o viață? o întreba el în glumă.

Astăzi, în timp ce mâncau un hamburger la Solari's, restaurantul din spatele tribunalului, Kerry îi povesti, precipitată, despre sosiile Suzannei Reardon și despre discuția ei cu Geoff Dorso. Îi mai spuse și că șeful ei nu fusese deloc încântat când îi dăduse de înțeleles că o interesează crima aceea comisă demult.

Jonathan era foarte îngrijorat.

— Kerry, nu-mi amintesc mare lucru de cazul acela, în afara faptului că nu m-am îndoit nicio clipă de vinovăția soțului. Oricum, cred că ar trebui să nu te bagi, având în vedere mai ales implicarea lui Frank Green, foarte fățișă, din câte îmi amintesc, în obținerea condamnării. Uite ce se întâmplă. Guvernatorul Marshall este încă tânăr. A îndeplinit două mandate și nu mai poate candida pentru un al treilea mandat consecutiv, dar îi place munca asta. Ar vrea ca în locul lui să vină Frank Green. Între patru ochi îți spun că au încheiat un târg. Green va fi guvernator pentru patru ani, apoi va candida pentru senat cu sprijinul lui Marshall.

— Iar Marshall se întoarce la Drumthwacket.

— Exact. Îi place să trăiască într-o reședință de guvernator. Până în acest moment pare clar că Green va fi nominalizat. Arată bine, vorbește bine. Are o activitate laudabilă în trecut, cazul Reardon fiind un moment important al acestui trecut. Și, printr-o coincidență remarcabilă, e chiar deștept. Vrea să mențină linia pe care a mers Marshall când a condus acest stat. Însă, în cazul în care cineva îi pune bețe în roate, ar putea pierde chiar din primul tur. Mai sunt alți doi posibili candidați.

— Jonathan, eu mă gândeam doar să revăd cazul atât cât să-mi dau seama dacă principalul martor din procesul privind o crimă nu suferea cumva de o problemă serioasă care ar fi putut să-i influențeze declarația. Vreau să spun că tații sunt marcați când le mor fetele, dar la doctorul Smith e mai mult decât o durere.

— Kerry, Frank Green și-a creat un nume tocmai reprezentând acuzarea în acel proces. Asta a atras și atenția presei, lucru de care avea atâta nevoie. Când Dukakis a candidat la funcția de președinte, un rol important în înfrângerea lui l-a jucat știrea aceea potrivit căreia el a eliberat un ucigaș care a ținut-o apoi din crimă în crimă. Știi ce ar face presa în cazul în care cineva ar lăsa de înțeles că Green a băgat la închisoare pentru tot restul vieții un om nevinovat?

— Jonathan, mergi mult prea departe. Eu nu am pornit cu această bănuială. Am doar sentimentul că Smith are probleme grave care i-ar fi putut influența declarația. El era principalul martor al acuzării și, în cazul în care a mințit, mi se pare firesc să mă întreb dacă Reardon e vinovat.

Chelnerul apăruse lângă ei, cu cana de cafea.

— Mai doriți cafea, domnule senator? întrebă el.

Jonathan încuviință din cap, iar Kerry își flutură mâna peste ceașca de cafea.

— Nu, mulțumesc.

Deodată, Jonathan zâmbi.

— Kerry, îți amintești când aveai grijă de casa noastră și ți s-a părut că decoratorul nu a plantat toți arbuștii și tufele din proiect?

— Mi-aduc aminte, răspunse Kerry stânjenită.

— În ziua aceea ai dat un ocol, i-ai numărat, te-ai gândit că ai suficiente argumente și l-ai făcut cu ou și cu oțet în fața oamenilor din echipă. Așa e?

— Îhîm, încuviință Kerry, privind în ceașca de cafea.

— Povestește-mi tu ce s-a-ntâmplat mai departe.

— Nu a fost mulțumit cum arătau unii dintre arbuști, v-a chemat, pe tine și pe Grace în Florida, și i-a scos cu intenția să-i înlocuiască.

— Altceva?

— Decoratorul era soțul verișoarei lui Grace.

— Înțelegi ce vreau să spun? o întrebă el, făcându-i cu ochiul, apoi deveni serios. Kerry, dacă îl pui în dificultate pe Frank Green și îi periclizezi numirea, îți poți lua adio de la

postul de judecător. Numele tău va rămâne înmormântat printre hârtoagele de pe masa guvernatorului Marshall, iar eu voi fi rugat discret să propun alt candidat pentru locul liber, îi explică el, apoi o luă de mână. Înainte de a te apuca să faci ceva, gândește-te bine la ce ți-am spus. Sunt sigur că vei lua cea mai bună hotărâre.

20

La șase și jumătate fix, țârâitul soneriei o făcu pe Robin să alerge la ușă ca să-l întâmpine pe Geoff Dorso. Kerry îi spusese că Geoff urma să vină ca să studieze vreo jumătate de oră un dosar împreună cu ea. Robin hotărâse să mănânce devreme și promisese că-și va termina lecțiile în camera ei cât timp Kerry era ocupată. În schimb, ca niciodată în cursul săptămânii, în seara asta avea voie să se uite la televizor o oră.

Îl studie pe Dorso cu bunăvoință și-l conduse în sufragerie.

— Mama coboară imediat, îi spuse ea. Eu sunt Robin.

— Iar eu, Geoff Dorso. Și celălalt individ cum arată? o întrebă Geoff, indicându-i cu un zâmbet semnele încă vizibile de pe față.

Robin râse forțat.

— L-am turtit. De fapt, m-am tăiat în parbriz după o bușitură.

— Se pare că e pe vindecate.

— Așa zice și domnul doctor Smith, chirurgul. Mami spune că-l cunoașteți și dumneavoastră. Eu cred că te cam sperie.

— Robin! o apostrofă Kerry în timp ce cobora pe scări.

— Inocența copiilor, spuse Dorso, zâmbind. Kerry, îmi pare bine să te văd.

— Și mie, Geoff, îi răspunse ea și, văzând servieta voluminoasă de sub brațul lui Dorso, adăugă în sinea ei: sper să ai motive.

— Robin...

— Știu, lecțiile, spuse Robin, zâmbind. De felul meu, nu sunt prea sânguincioasă, îi explică ea lui Dorso. Ultima oară, în carnet, la rubrica „Teme pentru acasă”, mi-au scris: „Nu lucrează suficient.”

— Dar mai scria și „Își folosește timpul eficient”, îi aminti Kerry.

— Asta pentru că, la școală, după ce-mi termin exercițiile, uit câteodată unde mă aflu și mă apuc să stau de vorbă cu câte o prietenă. Cam asta e, încheie Robin și, cu o fluturare de mână, se îndreaptă spre scară.

Geoff Dorso zâmbi, privind în urma ei.

— E isteată și frumușică foc. Peste vreo cinci sau șase ani o să trebuiască să baricadezi ușa.

— Nici nu vreau să mă gândesc. Cu ce să te servesc, Geoff, o cafea, ceva de băut, un pahar de vin?

— Nu, mulțumesc. Ți-am promis că nu te țin mult, îi răspunse el și-și puse servieta pe măsută. Vrei să arunci o privire peste astea acum?

— Sigur că da.

Se așeză lângă Geoff, pe canapea, în timp ce el scotea din geantă două dosare groase.

— Stenograma procesului, îi explică el. O mie de pagini de stenogramă. Dacă vrei să înțelegi bine ce s-a întâmplat, te sfătuiesc s-o citești cu atenție. Sincer vorbind, de la început și până la sfârșit mi-e rușine de felul în care i-am pregătit apărarea. Știam că Skip trebuia să se prezinte în instanță, dar nu era bine pregătit. Martorii procurorului nu au fost chestionați pe îndelete. Iar noi nu am citat decât doi martori dubioși care să-l susțină pe Skip, în loc să fi chemat douăzeci.

— De ce s-a desfășurat procesul așa? Întrebă Kerry.

— Eram cel mai tânăr consilier, abia angajat de firma Farrell și Strauss. Farrell a fost un avocat bun la viața lui, nu-i nicio îndoială. Dar când l-a angajat Skip Reardon, trecuse deja de perioada lui de glorie și era cam zaharisit. Nu-l mai interesa să se ocupe de încă o crimă. Cred că Skip

ar fi avut alte șanse cu un avocat mai puțin experimentat, dar cu mai mult nerv.

— Și nu ai putut să compensezi tu asta?

— Nu prea. Abia terminasem Dreptul și eram cam novice în toate. De fapt, eu nici nu am prea făcut mare lucru la proces. Până la urmă nu am fost decât băiatul de mingi al lui Farrell. Dar și așa lipsit de experiență cum eram, mi-am dat seama că pregătise procesul foarte prost.

— Iar Frank Green l-a făcut praf în timpul audierii.

— După cum poți citi aici, l-a determinat pe Skip să recunoască că se certase cu Suzanne în dimineața aceea, că se interesase la contabil cât l-ar costa divorțul, că s-a întors acasă la șase și s-a certat din nou cu Suzanne. Anchetatorul procuraturii a apreciat că moartea a survenit între orele șase și opt, așa încât Skip, potrivit propriei sale declarații, s-ar fi putut afla la locul crimei în momentul respectiv.

— Din extrasele pe care le-am citit, Skip Reardon susținea că s-a întors la birou, a băut două pahare și a adormit. E o declarație cam firavă, comentă Kerry.

— E firavă, dar adevărată. Skip înființase o firmă care mergea foarte bine, se ocupa, în general, de construirea unor case elegante, chiar dacă în ultima vreme făcea și magazine universale. Își petrecea aproape tot timpul la birou, urmărind desfășurarea afacerilor, dar îi plăcea să se îmbrace în salopetă, să-și petreacă timpul printre muncitori. Tocmai asta făcuse în ziua aceea, înainte de a se întoarce la birou. Era cam obosit. Deschise primul dosar. Uite, ți-am subliniat aici atât declarația lui Smith, cât și cea a lui Skip. Problema e că, sigur, a mai fost implicat cineva și avem motive să bănuim că e vorba de un bărbat. De fapt, Skip era convins că Suzanne se încurcase cu un alt bărbat, poate chiar cu mai mulți. A doua ceartă a izbucnit când, întors acasă la șase, a găsit-o aranjând un buchet de trandafiri roșii, trandafiri ai iubirii, cred că așa i-a numit presa ulterior, pe care nu îi promise de la el. Acuzarea susținea că el și-a ieșit din minți, a strangulat-o, apoi a

aruncat trandafirii peste ea. El, firește, jură că n-a făcut așa ceva, că Suzanne era încă vie când a plecat de acasă, că a lăsat-o moșmondind mai departe la trandafiri.

— S-a interesat cineva să afle de la florăriile din oraș unde a fost comandat buchetul de trandafiri? Dacă nu l-a adus Skip acasă, atunci poate că a fost trimis printr-un comisionar.

— Măcar atâta lucru a făcut Farrell. A verificat la toate florăriile din comitatul Bergen, dar n-a aflat nimic.

— Așa deci.

Geoff se ridică de pe canapea.

— Kerry, știu că sunt multe de întrebat, dar aș vrea să citești stenograma cu atenție. Aș vrea să fii foarte atentă la declarația doctorului Smith. Pe urmă, aș vrea să te gândești dacă nu mă lași și pe mine să fiu de față când o să încerci să afli de la doctorul Smith de ce le dă și altor femei chipul fiicei lui.

Kerry îl conduse pe Geoff la ușă.

— Te sun peste câteva zile, îi promise ea.

Ajuns în dreptul ușii, se opri și se întoarse spre ea.

— Aș mai vrea să faci ceva. Vino cu mine la închisoarea Trenton să vorbești cu Skip personal. Jur pe mormântul bunicii mele că o să auzi numai adevărul din gura aceluia nefericit când o să-ți spună toată povestea.

21

La închisoarea Trenton, Skip Reardon stătea întins pe patul din celulă, urmărind la televizor știrile de la șase și jumătate. Cina abia începuse, că se și terminase, cu același meniu searbăd. În ultima vreme era tot mai neliniștit și irascibil. După zece ani petrecuți în acest loc, reușise în cea mai mare parte a timpului să se mențină pe o linie de mijloc. La început, oscila între o vie speranță, când era înaintat un recurs, și o disperare copleșitoare, când acesta era respins.

Acum, starea lui obișnuită de spirit era doar o resemnare obosită. Știa că Geoff Dorso nu va înceta niciodată să caute noi căi de a face recurs, dar în întreaga țară atmosfera devenise alta. În buletinele de știri se critica tot mai des recursurile repetate ale unor criminali condamnați, care nu făceau decât să aglomereze instanțele. Și, de fiecare dată, se ajungea în mod inevitabil la concluzia că acest fenomen trebuia să înceteze. Dacă Geoff nu va găsi calea să îi redea libertatea, însemna că Skip își va mai petrece aici douăzeci de ani.

În clipele sale de deznădejde, Skip se lăsa pradă amintirilor dinaintea crimei și își dădea seama cât de prost fusese. Era logodit cu Beth. La îndemnul lui Beth se dusese singur la o petrecere dată de sora ei și de soțul acesteia, care era chirurg. Beth fusese nevoită să renunțe în ultima clipă, dar nu voise ca el să piardă ocazia de a se distra.

Halal distracție, își spuse Skip cu ironie, amintindu-și de seara aceea. Era acolo și Suzanne cu tatăl ei. Își amintea și acum cum arăta când o văzuse prima oară. Își dăduse seama de la bun început că o să-l bage în bucluc, dar se lăsase prins în mrejele ei, ca un prost.

Nervos, Skip se ridică de pe pat, stinse televizorul și privi spre stenograma procesului care se afla pe raftul de deasupra toaletei. O știa pe de rost. Acolo îi e locul, deasupra toaletei, gândi el cu amărăciune. După cât de folositoare ar putea să-mi mai fie, ar trebui s-o fac bucăți, s-o arunc și să trag apa.

Se întinse. Se menținea în formă împlinind munca grea de pe șantier cu un program regulat de gimnastică. Nu era seară în care să nu facă flotări și genuflexiuni. Oglinda mică de plastic prinsă pe perete îi reflecta părul roșcat și cu fire albe, fața, cândva arsă de soare din cauza muncii în aer liber, purta acum paloarea căpătată în închisoare.

Cu ochii deschiși, nu visa decât că, printr-un miracol, va fi iar liber și va construi din nou case. Izolarea apăsătoare și zgomotul permanent de aici îl făcuseră să viseze case pentru cei cu venituri medii, prevăzute cu o izolație

suficient de bună, ca să protejeze intimitatea locatarilor, și cu multe ferestre prin care peisajul să pătrundă parcă în camere. Avea la el mai multe carnete cu schițe.

De fiecare dată când Beth venea în vizită, deși în ultimul timp o îndemnase să nu mai treacă pe la el, îi arăta ultimele schițe și vorbeau despre ele ca și cum într-o bună zi s-ar fi putut întoarce la munca pe care o iubea atât de mult, construirea de case.

Numai că acum era nevoit să se întrebe cum o fi lumea și în ce vor mai fi locuind oamenii când va părăsi, în cele din urmă, locul acesta cumplit?

22

Kerry era deja sigură că va petrece din nou o noapte albă. Începuse să citească stenograma imediat după plecarea lui Geoff și continuase după ce Robin se dusese la culcare.

La nouă și jumătate sună Grace Hoover.

— Jonathan are o întâlnire. Eu m-am cocoțat în vârful patului și am simțit nevoia să stau de vorbă cu cineva. Te-am deranjat?

— Tu nu mă deranjezi niciodată, Grace, îi răspunse Kerry sincer.

În cei cincisprezece ani de când îi cunoștea pe Grace și pe Jonathan, urmărise declinul fizic al lui Grace. De la baston, trecuse la cârje, în cele din urmă la un scaun cu rotile și, dintr-o femeie angajată în numeroase activități sociale, ajunsese să își petreacă aproape tot timpul în casă. Se vedea în continuare cu prietenele ei, dădea de multe ori petreceri seara, pentru care comanda mâncare la restaurant, dar, după cum îi mărturisise lui Kerry: „E deja un efort prea mare să mai ies din casă.”

Kerry nu o auzise niciodată pe Grace plângându-se.

„Nu fac decât ceea ce trebuie să fac”, îi răspunsesese ea, strâmbând din nas, când Kerry îi spusese odată, cu candoare, cât de mult o admira pentru curajul ei.

Dar, după câteva minute de sporovăială, își dădu seama că, în seara asta, Grace sunase dintr-un motiv anume.

— Kerry, ai luat astăzi masa cu Jonathan. Sinceră să fiu, trebuie să-ți spun că e îngrijorat. Kerry auzi și de la Grace de ce era îngrijorat Jonathan. În final, îi spuse: Kerry, după ce a reprezentat statul acesta în Senat timp de douăzeci de ani, Jonathan e un om foarte puternic, dar nu îndeajuns pentru a-l influența pe guvernator să te numească în postul de judecător dacă îl pui în dificultate pe cel pe care și l-a ales drept succesori. Întâmplător, adăugă ea, Jonathan nu știe că te-am sunat.

Numai că el probabil i-a deșertat tot sacul lui Grace, își spuse Kerry. Mă întreb ce ar zice dacă ar vedea cu ce mă ocup eu acum.

Rămânând evazivă, Kerry făcu tot ce-i stătu în putință să o asigure pe Grace că nu-și pusese în gând să facă valuri.

— Dar, Grace, dacă o să reiasă că declarația doctorului Smith a fost falsă, cred că oamenii l-ar admira și respecta pe Frank Green dacă ar recomanda instanței să înceapă un nou proces. Nu cred că i-ar fi luat în nume de rău faptul că el, de bună-credință, s-a bazat pe declarația doctorului. Nu avea niciun motiv să-i pună la îndoială spusele. Și nu uita, adăugă ea, departe de mine gândul că în cazul Reardon s-a făcut o nedreptate. Doar că, dintr-o coincidență, am dat peste acest caz și nu suport gândul că nu am aflat despre ce e vorba.

După ce conversația luă sfârșit, Kerry se întoarse la stenogramă. Când o lăsă, în sfârșit, din mână, umpluse mai multe pagini cu notițe și întrebări.

Trandafirii iubirii. Să fi mințit Skip Reardon când spuse că nu el îi adusese sau trimisese florile? Dacă spunea adevărul, dacă nu el i le trimisese, atunci cine o făcuse?

Dolly Bowles, femeia care avea grijă de copilul familiei de vizavi de Reardon și care fusese acolo în seara crimei, declarase că văzuse o mașină în fața casei soților Reardon, la ora nouă în acea seară. Dar tocmai atunci în vecini era o petrecere și mulți dintre invitați își parcaseră mașinile pe

stradă. Dolly făcuse în instanță declarații foarte neconcludente. Frank Green atrăsese atenția că, în cursul anului, femeia mai semnalase de vreo șase ori „persoane suspecte” prin vecini. De fiecare dată, suspectul se dovedise a fi comisionar. Drept urmare, Dolly devenise un martor pe care instanța nu se putea baza deloc. Kerry era convinsă că juriul nu îi luase în considerație declarațiile.

Skip Reardon nu avusese niciodată probleme cu justiția și era considerat un bun cetățean. Cu toate acestea, în proces fuseseră citați doar doi martori importanți. De ce?

În perioada în care fusese omorâtă Suzanne Reardon, în Alpine avuseseră loc mai multe spargerii. Skip Reardon susținea că o parte din bijuteriile purtate de Suzanne lipseau, că dormitorul principal fusese răvășit, dar pe toaletă fusese găsită o tăviță cu bijuterii scumpe. Acuzarea citase în proces o menajeră care venea ocazional la familia Reardon. Ea declarase pe un ton categoric că Suzanne își lăsa mereu dormitorul vrașiște. „Proba câte trei-patru rochii și le trântea pe jos pe cele pe care nu le îmbrăca până la urmă. Își împrăștia pudra pe măsuța de toaletă, arunca prosoapele ude pe jos. Îmi venea de multe ori să-i las baltă.”

În noaptea aceea, când se dezbrăca să se culce, Kerry revăzu în gând cele citite și se gândi că are două lucruri de făcut: să stabilească o întâlnire pentru a sta de vorbă cu doctorul Smith și să-i facă o vizită lui Skip Reardon la închisoarea Trenton.

Vineri, 27 octombrie

23

În cei nouă ani de când divorțase, Kerry avusese mai mulți prieteni, dar nu găsisese bărbatul potrivit. Margaret Mann, fosta colegă de cameră de la Colegiul Boston, rămăsese prietena ei cea mai bună. Marg era blondă și minionă și, în perioada colegiului, ea și Kerry fuseseră poreclite Stan și Bran. Acum era directorul unei bănci de investiții și avea un apartament pe Strada 86, în Cartierul de Vest. Margaret era confidenta, prietena și camarada lui Kerry. Uneori, vinerea după-amiaza, Kerry chema pe cineva să aibă grijă de Robin, iar ea mergea în Manhattan. Lua cina în oraș cu Margaret, vedeau un spectacol pe Broadway sau un film, sau petreceau ore întregi stând de vorbă, cu o prăjitură în față.

Vineri seara, după ce Geoff Dorso îi lăsase stenograma, Kerry sosi acasă la Margaret și se trânti mulțumită pe canapea, în fața unui platou cu brânză și struguri.

Margaret îi întinse un pahar cu vin.

— Jos pălăria. Arăți minunat.

Kerry purta un costum nou, verde închis, format dintr-o jachetă lungă și o fustă care cobora două palme sub genunchi. Se uită în jos, spre fustă, și ridică din umeri.

— Mulțumesc. Am reușit, în sfârșit, să-mi cumpăr niște haine noi și n-am mai ieșit din ele toată săptămâna.

Margaret râse.

— Îți amintești, cum spunea mama ta când se ruja: „Nu se știe niciodată de unde apare idila?” Nu-i așa că avea dreptate?

— Cred că da. S-a măritat cu Sam acum cincisprezece ani și, de fiecare dată când vin ei în Est sau îi vizitez eu cu Robin în Colorado, sunt ca niște porumbei.

— Numai noi n-am avut așa un noroc, râse forțat Margaret, apoi deveni serioasă și o întrebă: Ce mai face Robin? Sper că i se vindecă fața.

— Pare să fie bine. O duc mâine la un alt chirurg. Doar ca s-o consulte.

Margaret ezită o clipă, apoi spuse:

— Tocmai voiam să-ți sugerez asta. Vorbeam la birou despre accident și am pomenit numele doctorului Smith. Unul dintre funcționari, Stuart Grant, a intrat imediat în vorbă. Spunea că soția lui a fost la Smith. Voia să scape de pungile de sub ochi, dar nu s-a mai întors la el după prima consultație. I s-a părut că e ceva cu el.

Kerry își îndreaptă spatele.

— Cum adică?

— O cheamă Susan, dar doctorul tot greșea și-i spunea Suzanne. Pe urmă, i-a spus că-i poate aranja ochii, dar mai bine îi aranjează toată fața, că are semnele unei frumuseți deosebite și că trăiește degeaba dacă nu profită de ea.

— Și asta când se întâmpla?

— Acum vreo trei sau patru ani, mi se pare. A, și încă un lucru. Smith parcă i-a înșirat vrute și nevrute lui Susan că frumusețea îți dă o anumită responsabilitate și cum unii oameni abuzează de ea și provoacă manifestări de gelozie și violență, îi spuse Margaret. Se opri o clipă, apoi o întrebă: Kerry, ce-i cu tine? Ai o privire ciudată.

— Marg, e foarte important. Ești sigură că Smith vorbea despre femeile care provoacă manifestări de gelozie și invidie?

— Cel puțin, Stuart așa mi-a spus.

— Ai numărul de telefon al lui Stuart? Vreau să vorbesc cu soția lui.

— Îl am la birou. Locuiește în Greenwich și, întâmplător, știu că numărul nu e în cartea de telefon, așa că va trebui să ai răbdare până luni. Dar despre ce e vorba?

— O să-ți spun în timp ce mâncăm, îi răspunse ea, cu gândul în altă parte.

Kerry avea senzația că învățase pe dinafară toată stenograma procesului. Doctorul Smith jurase că fata lui era în pericol din cauza geloziei *neîntemeiate* a lui Skip Reardon. Să fi mințit? Să îi fi dat Suzanne motive lui Skip să fie gelos? Și dacă da, atunci pe cine să fi fost gelos?

Sâmbătă, 28 octombrie

24

Sâmbătă dimineața, la ora opt, Kerry primi un telefon de la Geoff Dorso.

— Am sunat la tine la serviciu și am primit mesajul, îi spuse el. Mă duc după-amiază la Trenton să-l văd pe Skip. Poți să vii și tu?

Îi mai spuse că, dacă vor să se înscrie pentru vizita de la ora trei, va trebui să fie la închisoare pe la două fără un sfert. Aproape reflex, Kerry se trezi spunând:

— Sunt sigură că o să pot să vin. Va trebui să aranjez cu Robin, dar ne vedem acolo.

După două ore, Kerry și Robin, care era foarte agitată, se aflau la Livingston, New Jersey, la cabinetul doctorului Ben Roth, un reputat specialist în chirurgie plastică.

— O să pierd meciul de fotbal, se frământa Robin.

— O să întârzii doar puțin, asta-i tot, o liniști Kerry. Nu-ți face griji.

— O să întârzii mult, protestă Robin. De ce nu mă putea consulta după-amiază, după meci?

— Poate că, dacă i-ai fi transmis doctorului programul tău, ar fi găsit o soluție, o tachina Kerry.

— Hai, mami.

— Puteți intra cu Robin, doamnă McGrath, o anunță asistenta de la fișier.

Doctorul Roth, în jur de treizeci și cinci de ani, cald și afabil, era o schimbare bine venită după doctorul Smith. Îi examinează cu atenție fața lui Robin.

— Lăcărările probabil că arătau destul de urât imediat după accident, dar erau, așa cum spunem noi, superficiale. Nu au pătruns adânc în dermă. Nu e niciun fel de problemă.

Robin simți o ușurare.

— Grozav. Mulțumesc, domnule doctor. Hai să mergem, mami.

— Așteaptă-mă pe hol, Robin. Vin și eu într-o clipă. Vreau doar să vorbesc cu domnul doctor.

Când i se adresase, Kerry „folosise tonul”, așa cum obișnuia să spună Robin. Adică: „Și nu vreau să aud niciun comentariu”.

— Bine, îi răspunse Robin, oftând teatral în timp ce ieșea.

— Știu că așteaptă mulți pacienți, așa că nu o să vă rețin, domnule doctor, dar aș vrea să aflu ceva, spuse Kerry.

— Am timp suficient. Despre ce e vorba, doamnă McGrath?

Kerry îi spuse în câteva vorbe ce văzuse în cabinetul doctorului Smith.

— Așa că am două întrebări, cred, conchise ea. Puteți face orice chip să semene cu cel al altcuiva sau e nevoie să existe vreun factor fundamental, cum ar fi o structură osoasă similară? Și, știind că e posibil să faci ca niște fețe să semene unele cu altele, aceasta e o practică obișnuită pentru specialiștii în chirurgie plastică, adică să faci pe cineva să semene cu altcineva?

După douăzeci de minute, Kerry era din nou împreună cu Robin și se grăbeau amândouă spre terenul de fotbal. Spre deosebire de Kerry, Robin nu avea o constituție athletică, iar Kerry își petrecuse multe ore făcând cu ea pregătiri, fiindcă își dorea atât de mult să fie o jucătoare bună. Acum, în timp ce o urmărea pe Robin cum lovește cu mișcări sigure mingea spre poartă, Kerry continua să se gândească la afirmația categorică a doctorului Roth.

„Adevărul este că unii chirurghi dau tuturor același nas sau obraji, sau ochi, dar mi se pare extraordinar de neobișnuit ca vreun chirurg să cloneze, de fapt, fețele pacienților.”

La unsprezece și jumătate, îi surprinse privirea lui Robin și îi făcu un semn cu mâna în semn de la revedere. După meci, Robin urma să plece cu una dintre cele mai bune prietene ale ei, Cassie, să-și petreacă după-amiaza la ea acasă.

O clipă mai târziu, Kerry era în drum spre Trenton.

Vizitase închisoarea de mai multe ori și de fiecare dată i se păruse sumbră imaginea sârmei ghimpate și a turnurilor de pază. Nu-i făcea plăcere să revadă acest loc.

25

Kerry îl găsi pe Geoff așteptând-o lângă biroul de înregistrare a vizitatorilor.

— Cât mă bucur că ai venit, o întâmpină el.

Așteptând începerea vizitei, nu vorbiră aproape deloc. Geoff părea să înțeleagă că, în acest moment, nu era prea curioasă să-i afle părerile.

La ora trei fix, un gardian se apropie de ei și le spuse să-l urmeze.

Kerry nu-și închipuia cum mai arată Skip Reardon. Trecuseră deja zece ani de când asistase la pronunțarea sentinței în procesul lui. Reținuse că era un tânăr înalt, frumos, cu umerii lași și un păr roșu aprins. Dar mai mult decât înfățișarea, declarația lui de atunci o ardea ca un fier înroșit: „*Doctorul Charles Smith Mary Higgins Clark e un mincinos. Jur în fața lui Dumnezeu și a acestei instanțe că e mincinos!*”

— Ce i-ai spus lui Skip Reardon despre mine? îl întrebă ea pe Geoff în timp ce așteptau ca deținutul să fie adus sub escortă în sala de vizită.

— Doar că, în mod neoficial, te interesează întrucâtva cazul și că vrei să te întâlnești cu el. Kerry, crede-mă, i-am spus „neoficial”.

— Bine. Te cred.

— Uite-l.

Apăru Skip Reardon, îmbrăcat în uniforma de închisoare formată din pantaloni de doc și o cămașă descheiată la gât. Părul său roșcat era presărat cu șuvițe cărunte, dar, cu excepția ridurilor de sub ochi, arăta tot așa cum și-l amintea Kerry. Când Geoff i-l prezentă, chipul lui se luminează de un zâmbet.

Un zâmbet de speranță, ghici Kerry și, cu o strângere de inimă, se întrebă dacă nu ar fi trebuit să fie mai precaută, poate să aștepte să afle mai multe despre dosar, în loc să accepte atât de repede să facă vizita asta.

Geoff intră direct în subiect.

— Skip, după cum ți-am spus, doamna McGrath vrea să-ți pună câteva întrebări.

— Așa vasăzică. O să-i răspund la orice întrebare, spuse el grav, chiar dacă avea în glas o undă de resemnare. Știți cum se zice: n-am nimic de ascuns.

Kerry zâmbi, apoi trecu direct la principala întrebare:

— În declarația sa, doctorul Smith a jurat că fata lui, care era și soția ta, se temea de tine și că tu o amenințaseși. Tu ai susținut, în schimb, că el mințea. Dar în ce scop să fi mințit?

Reardon stătea cu mâinile împreunate pe masa din fața lui.

— Doamnă McGrath, dacă aș fi avut vreo explicație pentru faptele doctorului Smith, poate că nu m-aș afla acum aici. În cei patru ani cât am fost însurat cu Suzanne, nu l-am prea văzut pe Smith. Ea se mai ducea din când în când la New York și lua masa cu el sau venea Smith la noi acasă, dar, de obicei, când eu eram plecat cu afaceri. La vremea aceea, firma mea de construcții era în plin avânt. Construiam în tot statul și investeam în terenuri din Pennsylvania ca să-mi extind mai târziu afacerile. De multe ori, lipseam chiar câte două zile de acasă. De fiecare dată când mă întâlneam cu doctorul Smith, el nu prea părea că ar avea multe de spus, dar niciodată nu mi-a lăsat de înțeles că nu i-ar plăcea de mine. După cum nu s-a purtat niciodată ca și cum ar fi crezut că viața fetei lui e în pericol.

— Când erai cu amândoi, ce ai remarcat în comportamentul lui față de Suzanne?

Reardon privi spre Dorso.

— Tu ești cel care se pricepe la vorbe frumoase, Geoff. Cum să zic? la stați un pic. Cred că știu. Când eram la școala parohială, călugărițele se făceau foc pe noi că vorbim în biserică și ne spuneau că ar trebui să fim smeriți într-un loc sfânt și în fața unor obiecte sfinte. Ei bine, așa se purta și el. Smith era „smerit” față de Suzanne.

Ce cuvânt ciudat pentru comportamentul unui tată față de fata lui, gândi Kerry.

— Și era și foarte grijuliu cu ea, adăugă Reardon. Într-o seară, mergeam toți trei cu mașina la un restaurant și el a observat că Suzanne nu-și pusese centura de siguranță. Atunci a început s-o dăscălească despre datoria de a avea grijă de ea însăși. De fapt, devenise destul de agitat din cauza asta, poate chiar puțin supărat.

Sună ca atunci când ne-a dăscălit pe noi, pe Robin și pe mine, își spuse Kerry și fu nevoită să recunoască că Skip Reardon chiar lăsa impresia unui om cinstit.

— Și cum se purta ea față de doctor?

— De cele mai multe ori era respectuoasă. Deși, spre sfârșit, înainte de a fi ucisă, în ultimele dați când am fost împreună toți trei, părea oarecum iritată de prezența lui.

Apoi Kerry încercă să intre în alte detalii ale cazului, întrebându-l despre declarația făcută sub prestare de jurământ cum că, înaintea crimei, o văzuse pe Suzanne purtând niște bijuterii scumpe pe care nu le avea de la el.

— Doamnă McGrath, aș vrea să stați de vorbă cu mama mea. Ea poate să vă spună. Avea o fotografie de-a Suzannei la o acțiune de binefacere, care a apărut într-o revistă locală. În fotografie, făcută cu numai două săptămâni înainte de a muri, ea poartă la reverul hainei o bijuterie veche, o broșă cu diamant. Vă jur că broșa și alte bijuterii scumpe pe care nu le avea de la mine se găseau în dimineața aceea în caseta cu bijuterii. Îmi aduc aminte clar,

fiindcă a fost unul dintre motivele pentru care ne-am certat. Bijuteriile erau acolo dimineața și a doua zi dispăruseră.

— Vrei să spui că le-a luat cineva?

Reardon păru stânjenit.

— Nu știu dacă le-a luat cineva sau dacă ea le-a dat înapoi cuiva, nu vă pot spune decât că, în dimineața următoare, bijuteriile lipseau. Am încercat să spun toate astea și la poliție, ca să vadă ei despre ce e vorba, dar era clar de la început că nu mă cred. Se gândeau că aș vrea să pară o tâlhărie și că ea a fost ucisă de cel care ne-a spart casa. Și încă un lucru, continuă el. Tata a luptat în cel de al Doilea Război Mondial și, după război, a fost doi ani în Germania. La întoarcere, a adus înapoi și rama miniaturală de fotografie pe care i-o dăduse mamei când s-au logodit. Iar mama ne-a dăruit-o nouă când ne-am căsătorit. Suzanne a montat în ramă fotografia ei care-mi plăcea mie cel mai mult și o ținea pe noptieră, în camera noastră. Când mama și cu mine am făcut ordine în lucrurile Suzannei, înainte ca eu să fiu arestat, a văzut că rama lipsea. Dar știu că în dimineața dinainte era acolo.

— Vrei să spui că în seara când a murit Suzanne, cineva a intrat în casă și a furat niște bijuterii și o ramă de fotografie? Îl întrebă Kerry.

— Vă spun doar despre ce mi-am dat seama că lipsește. Nu știu unde au dispărut și, bineînțeles, nu sunt sigur că asta are vreo legătură cu uciderea Suzannei. Știu doar că dintr-o dată lucrurile alea nu se mai aflau acolo și că poliția n-a vrut să afle despre ce e vorba.

Kerry își ridică ochii din carnetul cu însemnări și-l privi drept în față.

— Skip, în ce relații erai cu soția ta?

Reardon oftă.

— Când am cunoscut-o, m-am prăbușit ca un morman de cărămizi. Era fantastică. Era deșteaptă. Era plăcută. Era genul de femeie care îl face pe un bărbat să se simtă în al nouălea cer. După ce ne-am căsătorit... Făcu o pauză. Totul a devenit ca un foc de paie, doamnă McGrath. Am fost

învățat că o căsătorie trebuie să meargă, iar divorțul e doar ultima soluție. Bineînțeles, am avut și momente bune. Dar am fost vreodată fericit sau mulțumit? Nu, n-am fost. Însă eram așa de ocupat să-mi pun pe picioare firma, că-mi petreceam tot mai mult timp la serviciu și așa reușeam să nu mă mai gândesc la asta. Cât despre Suzanne, ea părea să aibă tot ce-și dorește. Bani veneau gărlă. I-am construit casa pe care și-o visase. Mergea la club în fiecare zi să joace tenis sau golf. Și-a petrecut doi ani cu un decorator, mobilând casa cum a vrut. E unul la Alpine, Jason Arnott, care se pricepe grozav la antichități. O lua pe Suzanne cu el la licitații și-i spunea ce să cumpere. Începuseră să-i placă hainele făcute la casele de modă. Era ca un copil care-și dorea ca în fiecare zi să fie Crăciun. Cu programul meu de lucru, avea destul timp liber să facă tot ce pofteste. Îi plăcea să meargă la acțiuni despre care se vorbea în presă, ca să-i apară pe urmă poza în ziar. Mult timp am crezut că e fericită, dar, privind în urmă, sunt sigur că rămăsese cu mine doar pentru că nu găsisese altceva mai bun.

— Până când... interveni Geoff, îndemnându-l să povestească mai departe.

— Până când a început s-o intereseze cineva, continuă Reardon. Atunci au apărut bijuteriile pe care nu le mai văzusem înainte. Unele erau vechi, altele moderne. Susținea că i le-a dat tatăl ei, dar eu știam că minte. Toate bijuteriile sunt acum la tatăl ei, inclusiv cele pe care le avea de la mine. Când gardianul îi anunță că vizita s-a terminat, Reardon se ridică și o privi pe Kerry drept în ochi. Doamnă McGrath, eu n-ar trebui să fiu aici. Individul care a omorât-o pe Suzanne e pe undeva, în libertate. Și trebuie să existe o dovadă pentru asta.

Geoff și Kerry se îndreptau spre parcare.

— Sunt sigur că nici n-ai avut timp să mănânci, spuse el. Ce ar fi să îmbucăm repede ceva?

— N-am timp, trebuie să mă întorc. Geoff, trebuie să-ți spun că, din ce am auzit astăzi, nu văd niciun motiv pentru

care doctorul Smith ar fi mințit în legătură cu Skip Reardon. Reardon susține că erau în relații oarecum cordiale. L-ai auzit cum spunea că n-a crezut-o pe Suzanne când i-a zis că unele bijuterii le avea de la tatăl ei. Dacă începuse să fie gelos din cauza bijuteriilor, atunci... spuse ea, dar nu își încheie propoziția.

Duminică, 29 octombrie

26

Duminică dimineața, Robin servi ca ministrant la slujba de la ora zece. Urmărind procesiunea dinspre sacristie spre strană, Kerry își amintea cum în copilărie își dorise să fie și ea ministrant, dar îi explicaseră că nu se poate, pentru că numai băieții au voie să ajute la slujbă.

Lumea se schimbă, își spuse ea. Nu m-aș fi gândit că o să-mi văd fata în altar, nu m-aș fi gândit că o să divorțez vreodată, nu m-aș fi gândit că o să fiu cândva judecător. Că aș putea fi judecător, se corectă ea. Știa că Jonathan avea dreptate. A-l pune acum pe Frank Green într-o situație neplăcută însemna să-l pună pe guvernator într-o situație neplăcută. Numirea ei ar suferi o lovitură fatală. Vizita pe care i-o făcuse ieri lui Skip Reardon putea fi o greșeală gravă. De ce să-și tulbure din nou viața? O mai făcuse o dată.

Cu Bob Kinellen trecuse prin toată gama de sentimente, la început iubindu-l, mai pe urmă lăsându-se copleșită de disperare când o părăsise, apoi fusese mândioasă pe el și se disprețuia că nu-și dăduse seama cât e de oportunist. Acum simțea față de el în primul rând indiferență, mai puțin în situațiile când era vorba de Robin. Dar chiar și așa, când se uita la perechile din biserică, indiferent că erau de vârsta ei sau mai tinere, se simțea copleșită de tristețe. Dacă Bob ar fi fost cum îl credeam eu, gândi ea. Sau dacă ar fi cum se crede el. Ar fi împlinit acum unsprezece ani de căsătorie. Cu siguranță că ar fi avut deja mai mulți copii. Își dorise mereu trei.

Cum o urmărea pe Robin purtând ulciorul cu apă și ligheanul spre altar, pregătind ritualul de binecuvântare, fata ridică ochii și întâlnește privirea lui Kerry. Zâmbetul ei abia schițat o unse pe Kerry pe suflet. De ce să mă plâng? se întreabă ea. Orice ar fi, o am pe Robin. Și, după cum mergeau lucrurile, căsnicia mea ar fi scârțâit, dar, cel puțin, a ieșit ceva bun din ea. Nimeni în afară de Bob Kinellen și cu mine nu ar fi putut face copilul acesta minunat, gândi ea.

Continua să privească și gândul îi fugi spre un alt tată și un alt copil, doctoral Smith și Suzanne. Era singurul rezultat al genelor lui și ale fostei sale soții. Doctoral Smith declarase că, după divorț, soția lui se mutase în California și se recăsătorise, iar el fusese de acord ca noul soț să o adopte pe Suzanne, gândindu-se că așa era mai bine pentru ea.

„Dar după ce i-a murit mama, ea a venit la mine, povestise doctorul. Avea nevoie de mine.”

Skip Reardon afirmase că el se purta cu un fel de smerenie față de fiica lui. Când auzise asta, lui Kerry îi trecuse prin minte o întrebare care îi tăia respirația. Doctoral Smith făcuse alte femei să semene cu fiica lui. Dar nimeni nu se întrebase dacă pe Suzanne o operase vreodată.

Kerry și Robin tocmai terminaseră prânzul, când sună Bob, propunând să ia cina cu Robin în oraș în seara aceea. Povesti că Alice plecase cu copiii pentru o săptămână, iar el voia să meargă la Catskills ca să-și cumpere o cabană de schi. Robin n-ar vrea să vină și ea? întreabă el.

— I-am rămas dator cu o masă în oraș. Și promit că la nouă o aduc înapoi.

Cum Robin se arată chiar entuziasmată de propunere, Bob veni să o ia după o oră.

Devenind pe neașteptate liberă în acea după-amiază, Kerry avu ocazia să se mai uite pe stenograma procesului lui Reardon. Reușise să-și facă o idee numai citind declarația, dar știa că una e să citești o stenogramă seacă

și cu totul altceva să-i urmărești pe martori vorbind. Nu avusese ocazia să le vadă fețele, să le audă vocile sau să le studieze gesturile pe care le făceau, reacționând la întrebări. Știa că, fără îndoială, aprecierea juriului asupra comportării martorilor jucase un rol important în pronunțarea verdictului. Jurații îl urmăriseră și îl cântăriseră pe doctorul Smith. Și era clar că îl crezuseră.

27

Lui Geoff Dorso îi plăcea fotbalul și era un susținător fervent al echipei Giants. Nu de asta cumpărase un apartament în Meadowlands, dar, după cum recunoștea chiar el, firește că-i convenea. Totuși, duminică după-amiază, când se afla pe Stadionul Giant, mintea îi stătea mai puțin la jocul foarte strâns cu Dallas Cowboys și se gândea mai mult la vizita făcută cu o zi în urmă lui Skip Reardon și la reacția lui Kerry McGrath atât față de Skip, cât și față de stenogramă.

Îi dăduse stenograma joi. O citise oare? se întreba el. Sperase să pomenească de ea când îl așteptau pe Skip, dar nu o făcuse. Se gândea că, poate, scepticismul ei era o deformație profesională, că atitudinea ei aparent negativă, după vizita pe care i-o făcuseră lui Skip, nu însemna neapărat că se spăla pe mâini de dosarul acesta.

Când cei de la Giants se strecurară în teren și marcară în ultima clipă, la sfârșitul reprizei finale, Geoff participă și el la uralele entuziaste, dar respinse invitația prietenilor de a merge la o bere. Se duse, în schimb, acasă și o sună pe Kerry.

Se simți încurajat când ea recunoscuse că citise stenograma și că avea o serie de întrebări.

— Mi-ar plăcea să stăm din nou de vorbă, spuse el. Apoi îi veni o idee. N-ar putea decât să mă refuze eventual, gândi el și o întrebă: Ești cumva liberă diseară? Nu vrei să luăm masa în oraș?

28

Dolly Bowles avea șaizeci de ani când se mutase la fata ei, în Alpine. Asta se petrecea cu doisprezece ani în urmă, când rămăsese văduvă. Nu voia să se bage în viața altora, dar dădea mereu semne de nervozitate când rămânea singură și nu credea că va mai putea trăi în continuare în casa aceea mare în care stătuse împreună cu soțul ei.

De fapt, nervozitatea ei avea, cel puțin psihologic, o explicație. Cu ani în urmă, când era încă un copil, deschisese ușa unui comisionar care se dovedise a fi un tâlhar. Avea și acum coșmaruri în care își amintea cum le legase, pe ea și pe mama ei, și răscolise apoi prin toată casa. De aceea era acum suspicioasă cu toți străinii și în mai multe rânduri își enervase ginerele declanșând semnalul de avertizare al sistemului de alarmă când, rămasă singură acasă, i se păruse că aude zgomote suspecte sau că vede un necunoscut dând târcoale casei.

Fata sa, Dorothy, și ginerele ei, Lou, călătoreau foarte mult. Dolly se mutase la ei și îi ajuta îngrijind de copiii lor care stăteau încă acasă. Dar în ultimii ani plecaseră și ei, așa că Dolly aproape că nu mai avea cu ce să-și umple timpul. Încercase să mai trebăluiască prin casă, dar menajera permanentă pe care o aveau nici nu voia să audă de vreun ajutor din partea ei.

Având atâta timp la dispoziție, Dolly începuse să aibă grijă de copiii vecinilor, o îndeletnicire care i se potrivea de minune. Îi plăceau mult copiii mici și se angaja cu dragă inimă cu ora ca să le citească povești sau să se joace cu ei. O iubea aproape toată lumea. Nu avea ce să-i reproșeze în afară de faptul că suna mult prea des la poliție, ca să semnaleze prezența unui suspect în zonă. Dar nu mai făcuse asta de zece ani, de când fusese martoră în procesul lui Reardon. Se cutremura și acum de fiecare dată când își aducea aminte. Procurorul își bătuse joc de ea. Dorothy și Lou se frământaseră atâta.

„Te-am rugat, mamă, să nu mai stai de vorbă cu poliția, izbucnise Dorothy.”

Dar Dolly avusese sentimentul că trebuia s-o facă. Îl cunoscuse pe Skip Reardon, îl plăcuse și simțea că trebuie să-l ajute. În plus, chiar văzuse acea mașină, la fel și Michael, băiețelul de cinci ani, cu probleme de dezvoltare, de care avusese grijă în seara aceea. Văzuse și el mașina, dar avocatul lui Skip îi spusese să nu vorbească despre asta.

„Nu ar face decât să complice lucrurile, îi explicase domnul Farrell. Nu vrem decât să spuneți ce ați văzut, că o limuzină de culoare închisă era parcată în fața casei familiei Reardon la ora nouă și că după câteva minute a plecat.”

Era sigură că reținuse o cifră și o literă, un 3 și un L. Dar procurorul, stând în capătul sălii de judecată, îi arătase o placă de înmatriculare, iar ea nu reușise s-o deslușească. Apoi o făcuse să recunoască faptul că îl îndrăgea pe Skip Reardon, fiindcă îi scosese mașina din zăpadă când se împotmolise într-o seară.

Dolly știa că, dacă Skip fusese drăguț cu ea, asta nu însemna neapărat că nu putea fi criminal, dar, în adâncul sufletului, simțea că e nevinovat și se ruga pentru el în fiecare noapte. Uneori, la fel ca acum, când stătea cu copilul vecinilor de vizavi de casa lui Reardon, se uita pe fereastră și își amintea de noaptea în care fusese omorâtă Suzanne. Și se gândea la micuțul Michael care ar trebui să aibă acum cincisprezece ani. Familia lui se mutase cu o vreme în urmă. În seara aceea, micuțul arătase cu mâna spre mașina străină neagră: „Mașina lui tati.”

Dolly nu avea de unde să știe că, în aceeași seară de duminică, în timp ce ea privea spre fosta casă a familiei Reardon, la o depărtare de peste cincisprezece kilometri, la Villa Cesare din Hillsdale, Geoff Dorso și Kerry McGrath vorbeau despre ea.

29

Printr-o înțelegere tacită, Kerry și Geoff nu vorbiră de cazul Reardon înainte de a le fi servită cafeaua. În prima parte a mesei, Geoff îi povesti de copilăria lui petrecută la New York.

— Mi se părea mereu că verii mei din New Jersey trăiesc într-o văgăună, își aminti el. Apoi, după ce ne-am mutat și noi și mi-am petrecut a doua parte a copilăriei aici, m-am hotărât să rămân.

Îi spuse lui Kerry că are patru surori mai mici.

— Te invidiez, recunosc eu ea. Am fost singură la părinți și mi plăcea să merg în vizită la prietenii mei care aveau o familie numeroasă. Mă gândeam mereu ce frumos e să fie zarvă în jurul tău. Tata a murit când aveam nouăsprezece ani, mama s-a recăsătorit când aveam douăzeci și unu de ani și s-a mutat în Colorado. Ne vedem de două ori pe an.

Ochii lui Geoff se umeziră.

— Asta înseamnă că nu ai prea avut un sprijin din partea familiei, spuse el.

— Nu prea, dar Jonathan și Grace Hoover au reușit să umple golul. Au fost nespuse de drăguți cu mine, aproape ca niște părinți.

Vorbiră apoi despre facultatea de drept. Amândoi se gândeau că primul an reprezentase o teroare pe care n-ar mai putea-o îndura încă o dată.

— Ce te-a determinat să te faci avocat? Îl întrebă Kerry.

— Cred că mi se trage din copilărie. O vecină de-a noastră de bloc, Anna Owens, era o persoană drăguță cum rar am întâlnit. Îmi amintesc cum o dată, când aveam vreo opt ani, m-am repezit pe hol să prind liftul, m-am ciocnit de ea și am dărâmat-o. Altcineva ar fi început să țipe la mine, dar ea s-a ridicat și mi-a spus: „Geoff, să știi că liftul vine înapoi.” Apoi a pufnit-o râsul. Și-a dat seama cât eram de necăjit de isprava mea.

— Dar nu asta te-a determinat să te faci avocat, interveni Kerry, zâmbind.

— Nu. Însă după trei luni, când bărbatul ei a părăsit-o, l-a urmărit până acasă la noua lui iubită și l-a împușcat. Sunt sincer convins că era iresponsabilă în momentul acela, ceea ce a și încercat să susțină avocatul ei la proces, dar a fost, oricum, condamnată la douăzeci de ani de închisoare. Cred că „circumstanțe atenuante” este expresia care se potrivește cel mai bine în cazul ei. Când mă gândesc că există circumstanțe atenuante, că inculpatul e nevinovat, ca Skip Reardon, preiau apărarea în acel caz, îi explică el și făcu o scurtă pauză. Iar pe tine ce te-a determinat să devii procuror?

— Victima și familia victimei, răspunse ea scurt. După teoria ta, puteam să-l împușc pe Bob Kinellen și să invoc pe urmă circumstanțele atenuante.

În privirea lui Dorso se citi o ușoară iritare, apoi se destinse amuzat.

— Parcă nu prea te văd împușcând pe cineva, Kerry.

— Nici eu nu mă văd făcând așa ceva, numai dacă... îi răspunse Kerry, apoi continuă după o ezitare. Numai dacă Robin nu ar fi în primejdie. Atunci aș face orice s-o salvez. Sunt sigură de asta.

În timpul mesei, Kerry își aminti de moartea tatălui ei.

— Eram în anul doi la Colegiul din Boston. Fusese căpitan la Pan Am, iar mai târziu se retrăsese în administrația companiei și îl făcuseră vice-președinte executiv. După ce am împlinit trei ani, ne lua cu el peste tot, pe mama și pe mine. În ochii mei, era cel mai grozav om din lume, îi explică ea și simți un nod în gât. Apoi, la un sfârșit de săptămână, când venisem acasă de la colegiu, a spus că nu se simte prea bine. Dar nu s-a obosit să meargă la doctor, pentru că tocmai își făcuse controlul anual. Spunea că până dimineață se face bine. Dar în dimineața următoare nu s-a mai trezit.

— Iar mama ta s-a recăsătorit doi ani mai târziu? o întrebă Geoff pe un ton blând.

— Da, chiar după ce am absolvit colegiul. Sam, prietenul tatei, era văduv. Când tata a murit, tocmai se pregătea să

se retragă la Vail. Are o casă foarte frumoasă acolo. E bine pentru amândoi.

— Ce părere ar fi avut tatăl tău despre Bob Kinellen?

Kerry îi răspunde, râzând.

— Ești foarte perspicace, Geoff Dorso. Cred că ar fi fost tare necăjit.

Când ajunseră la cafea, discutară, în sfârșit, despre cazul Reardon. Kerry deschise discuția trecând direct la subiect:

— Eram de față când s-a pronunțat sentința acum zece ani. Expresia pe care o avea pe chip și cuvintele lui mi s-au întipărit în minte. Am auzit o mulțime de oameni jurând că sunt nevinovați, în definitiv ce mai au de pierdut, dar declarația lui a reușit să mă impresioneze.

— Pentru că spunea adevărul.

Kerry îl privi în ochi.

— Te previn, Geoff, că am de gând să merg până la capăt dar, chiar dacă citind stenograma mi-am pus unele întrebări, nu înseamnă că-l consider pe Reardon nevinovat. Nici vizita de ieri nu m-a convins de asta. Cineva minte: sau el, sau doctorul Smith. Skip Reardon are un motiv foarte întemeiat să mintă. Smith, în schimb, nu are. Și cred că e în defavoarea lui Reardon că, exact în ziua în care a murit Suzanne, s-a interesat de divorț și, aflând cât l-ar costa, pare să fi reacționat violent.

— Kerry, Skip Reardon e un om care a reușit prin forțe proprii. S-a ridicat singur din sărăcie și a pus pe picioare o afacere prosperă. Suzanne îl costase o avere. L-ai auzit. Era maniacă să cumpere în stil mare, să arunce banii pe tot ce-i trecea prin cap, spuse el și continuă după o scurtă pauză: Nu. E o diferență ca de la cer la pământ: una e să te enervezi și să ridici tonul, și cu totul altceva să te descarci omorând pe cineva. Până la urmă, chiar dacă divorțul avea să fie costisitor, ar fi fost, de fapt, o ușurare pentru el să pună capăt odată așa-zisei căsnicii, ca să-și poată vedea mai departe de viața lui.

Vorbiră și despre trandafirii iubirii.

— Sunt absolut convins că nu Skip e cel care i-a adus sau trimis, spuse Geoff, savurându-și cafeaua. Și dacă acceptăm asta, înseamnă că mai e implicată o persoană. Când Geoff achita nota de plată, ajunseseră amândoi la concluzia că declarația doctorului Smith îi adusese condamnarea lui Skip Reardon. Ia gândește-te și tu, spuse Geoff. Doctorul Smith pretindea că Suzanne se temea de Skip și de accesele lui de gelozie. Dar, dacă-i era așa de frică de el, cum putea să aranjeze atât de liniștită trandafirii pe care îi primise de la altcineva? Și nu numai că-i aranja, dar făcea și paradă de ei, cel puțin așa zicea Skip. Nu ți se pare logic?

— Asta *dacă* Skip spunea adevărul, dar noi nu suntem siguri, nu? îi răspunse Kerry.

— Eu, cel puțin, îl *cred*, spuse Geoff cu însuflețire. În plus, nimeni nu a făcut vreo declarație care să fie coroborată cu cea a doctorului Smith. Soții Reardon erau foarte cunoscuți. Cu siguranță că, dacă el s-ar fi purtat urât, se găsea cineva care să declare asta.

— Poate că așa e, încercă Kerry să fie conciliantă, dar atunci de ce nu au existat martori ai apărării care să declare că nu era maladiv de gelos? De ce au fost citați doar doi martori dubioși care să contracareze declarația lui Smith? Nu, Geoff, mi-e teamă că, ținând cont de informațiile pe care le avea la dispoziție, juriul nu avea niciun motiv să nu-l creadă. În plus, nu suntem toți înclinați să avem încredere în doctori?

Străbătură drumul spre casă fără să vorbească. Geoff o conduse pe Kerry până la ușă și îi luă cheia din mână.

— Mama spunea că unei doamne trebuie să-i deschizi tu ușa. Sper că nu militezi pentru egalitatea femeilor cu bărbații.

— Nu, nicidecum. Dar poate că am concepții cam învechite.

Deasupra lor, stelele luminau cerul întunecat. Adierea rece a vântului îi dădu lui Kerry un fior. Geoff observă și răsuci imediat cheia în broască, apoi deschise ușa.

— Nu prea ești îmbrăcată pentru o seară răcoroasă. Du-te mai bine în casă. Rămase pe verandă după ce ea trecu pragul, fără să facă vreun gest prin care să-i dea de înțeles că ar aștepta să fie invitat înăuntru. Înainte de a pleca, trebuie să te întreb ce facem mai departe.

— O să mă întâlnesc cu doctorul Smith cât mai curând posibil. Dar ar fi mai bine să mă duc singură.

— Atunci, mai vorbim peste câteva zile, spuse Geoff.

Apoi schiță un zâmbet și coborî scările verandei. Kerry închise ușa și se duse în sufragerie, dar nu aprinse lumina imediat. Își dădu seama că trăia încă momentul când Geoff îi luase cheia din mână și descuiase ușa. Se apropie apoi de fereastră și îl urmări cum dădea mașina cu spatele ca să iasă de pe aleea din fața casei și dispăru pe urmă în jos, pe stradă.

Tati e atât de drăguț, gândea Robin în timp ce stătea încântată lângă el în Jaguar. Văzuseră cabana de schi pe care Bob Kinellen se gândea să o cumpere. Ei i se păruse grozavă, dar el se arătă dezamăgit.

— Vreau una unde să putem schia până în dreptul ușii, îi explică el și izbucni în râs. O să mai căutăm.

Robin își luase cu ea aparatul și Bob o așteptă să facă fotografiile până termină două filme. Deși crestele erau doar puțin înzăpezite, fetei i se părea că munții aveau o lumină fantastică. Surprinse și ultimele raze de soare și apoi porniră înapoi spre casă. Tatăl îi spuse că știa un loc foarte bun unde puteau mânca creveți grozavi.

Robin știa că mama era supărată pe tata că nu vorbise deloc cu ea după accident, dar îi lăsase un mesaj. Și era adevărat că nu-l vedea prea des, dar, când erau împreună, se simțea minunat.

La șase jumătate ajunseră la restaurant. Mâncară creveți și scoici și stătură de vorbă. Îi promise că anul acesta vor merge împreună la schi, doar ei doi.

— Cândva când mama o să aibă o întâlnire, spuse el și-i făcu cu ochiul.

— Dar mami nu prea merge la întâlniri, îi răspunse ea. Într-un fel, îmi plăcea tipul cu care s-a întâlnit de câteva ori în timpul verii, dar ea zicea că-i cam plicticos.

— Cu ce se ocupa?

— Cred că era inginer.

— Ei bine, când mami o să fie judecător, probabil că, până la urmă, o să-și găsească un judecător. O să roiască în jurul ei numai judecători.

— Aseară a fost la noi un avocat, spuse Robin. Era drăguț. Dar cred că a venit numai pentru probleme de serviciu.

Bob Kinellen urmărise oarecum distrat conversația. Acum însă deveni atent.

— Cum îl cheamă?

— Geoff Dorso. I-a adus lui mami un dosăroi să-l citească.

Cum tatăl ei devenise foarte tăcut, Robin se simțea vinovată. Poate vorbise prea mult, poate îl supăraseră cu ceva.

După ce se întoarseră la mașină, dormi tot drumul spre casă și se bucură când ajunseră la nouă și jumătate și se despărți de el.

Luni, 30 octombrie

30

Membrii din New Jersey ai Senatului și ai Camerei Reprezentanților aveau un program încărcat toamna aceasta. La ședințele bisăptămânale prezența era de sută la sută și asta se întâmpla dintr-un motiv întemeiat. Deși alegerea guvernatorului urma să aibă loc abia peste un an, mișcările de culise reușiseră să încingă atmosfera din ambele camere.

Faptul că guvernatorul Marshall părea înclinat să îl susțină pe procurorul Frank Green ca să-i fie succesor nu prea le cădea bine altor membri ai partidului său care ar fi dorit să candideze și ei. Jonathan Hoover știa perfect de bine că orice umbră de îndoială asupra șanselor lui Green de a fi ales ar fi fost bine venită pentru ceilalți. Ar fi profitat de ea și ar fi amplificat-o cât mai mult cu putință. Dacă s-ar fi făcut suficientă vâlvă, Green ar fi pierdut cu ușurință nominalizarea pentru a candida. Până în acest moment, situația lui era departe de a fi bătută în cuie.

Ca președinte al Senatului, Hoover avea o mare influență asupra politicii partidului. Unul dintre motivele pentru care fusese ales timp de cinci mandate a câte patru ani era priceperea lui de a lua decizii și de a vota având în vedere perspectiva pe termen lung.

Uneori, când se întrunea Senatul, rămânea la Trenton și lua cina cu prietenii. În seara asta urma să ia masa cu guvernatorul.

După ședința de după-amiază, Jonathan se întoarse în birou, o rugă pe secretară să preia ea mesajele telefonice și

închise ușa. Următoarea oră și-o petrecu la masă, sprijinindu-și bărbia cu mâinile împreunate. Când stătea așa, Grace spunea că „Jonathan e în poziție de rugăciune”.

Se ridică, în cele din urmă, și se duse la fereastră să se uite la cerul care se întuneca. Luase o decizie importantă. Verificările făcute de Kerry McGrath în cazul Reardon îi creaseră probleme. Tocmai așa ceva urmărea presa, ca să brodeze pe urmă o poveste senzațională. Chiar dacă până la urmă totul se va sfârși într-un punct mort, iar Jonathan era pe deplin convins că așa se va întâmpla, imaginea lui Frank Green va fi percepută oarecum negativ și candidatura lui va eșua categoric.

Firește, Kerry ar putea să renunțe înainte ca lucrurile să ajungă atât de departe. Și, spre binele tuturor, el spera că Kerry va renunța. Cu toate acestea, Jonathan știa că e de datoria lui să-l avertizeze pe guvernator asupra investigațiilor pe care le făcuse până acum și să-i sugereze ca, deocamdată, numele ei să nu fie prezentat în fața Senatului pentru a obține aprobarea de a deveni judecător. Știa că ar fi stânjenitor pentru guvernator ca una dintre persoanele pe care le-ar putea nominaliza să lucreze efectiv împotriva lui.

31

Luni dimineață, Kerry găsi în biroul ei un pachet în care se afla un bibelou de porțelan Royal Doulton, cel numit „Adierea toamnei”. Era însoțit de un bilețel:

Stimată doamnă McGrath,

Casa mamei a fost scoasă la vânzare și ne-am luat toate lucrurile din ea. Ne mutăm în Pennsylvania, la mătușa și unchiul nostru.

Mama îl ținea mereu pe masa de toaletă. Îl avea de la mama ei. Spunea că se simte fericită când se uită la el.

Suntem așa de fericiți că, datorită dumneavoastră, ucigașul mamei plătește acum pentru fapta lui. De aceea

am vrea să primiți acest obiect. În felul acesta dorim să vă mulțumim.

Scrisoarea era semnată de Chris și Ken, cei doi adolescenți a căror mamă fusese omorâtă de subalternul ei.

Kerry își stăpânea cu greu lacrimile în timp ce privea delicatul bibelou. Chemă secretara și îi dictă o scrisoare:

Prin lege, nu am voie să primesc cadouri, dar, Chris și Ken, fiți siguri că, dacă situația ar fi alta, aș păstra cu drag acest obiect. Așa că vă rog să îl păstrați voi în numele meu și al mamei voastre.

Când termină scrisoarea, rămase pe gânduri: cât de uniți erau cei doi frați și cât de atașați de mama lor. Ce s-ar întâmpla cu Robin dacă eu aș păți ceva? se întrebă. Apoi scutură din cap. Nu avea niciun rost să fie atât de morbidă, gândi ea. În plus, exista o altă relație părinte-copil, mai presantă, pe care trebuia să o investigheze.

Era timpul să-i facă o vizită doctorului Smith. Când dădu telefon la cabinet, îi răspunse robotul: „Cabinetul se deschide după ora 11. Dacă doriți, puteți lăsa un mesaj.”

Chiar înainte de prânz, o sună doamna Carpenter.

— Aș vrea să mă întâlnesc cu domnul doctor, ca să stau de vorbă cu el cât mai curând posibil, spuse Kerry. E o problemă importantă.

— În ce problemă, doamnă McGrath?

Kerry se hotărî să riște.

— Spuneți-i domnului doctor că e în legătură cu Suzanne.

După aproape cinci minute de așteptare, auzi vocea afectată a doctorului Smith.

— Ce doriți, doamnă McGrath? o întrebă el.

— Aș vrea să stăm de vorbă despre declarația dumneavoastră la procesul lui Skip Reardon, domnule doctor, și v-aș fi recunoscătoare dacă ne-am putea întâlni cât mai curând.

Acceptă să-l viziteze la cabinet a doua zi, la șapte și jumătate dimineața. Își dădu seama că asta însemna să plece de acasă pe la șase și jumătate. Și că trebuia să aranjeze cu o vecină să o sune pe Robin, ca să fie sigură că nu adoarme la loc după plecarea ei.

Altfel, Robin s-ar descurca. Mergea mereu până la școală pe jos, împreună cu două prietene, și Kerry știa că e destul de mare să-și pregătească singură un bol cu cereale.

O sună apoi la serviciu pe prietena ei, Margaret, ca să afle numărul de telefon de acasă al lui Stuart Grant.

— Am vorbit cu Stuart despre tine și i-am spus ce te interesează în legătură cu chirurgul. Zicea că soția lui e acasă toată dimineața, îi povesti Margaret.

Susan Grant răspunse la primul apel. Îi repetă exact ce îi spusese și Margaret.

— Îți jur, Kerry, a fost înfricoșător. Voiam doar să-mi netezească pielea din jurul ochilor. Dar doctorul Smith era atât de insistent. Îmi spunea într-una Suzanne și știu că, dacă l-aș fi lăsat să facă ce voia el, mi-ar fi schimbat înfățișarea cu totul.

Chiar înainte de masa de prânz, Kerry îl rugă pe Joe Palumbo să treacă pe la ea.

— Mai am o temă suplimentară la care aș vrea să mă ajuți, îi explică după ce Palumbo se prăbuși într-un fotoliu din fața mesei la care stătea ea. Cazul Reardon.

Văzând expresia întrebătoare de pe chipul lui Joe, își dădu seama că aștepta o explicație. Îi povesti despre sosiile Suzannei Reardon și despre doctorul Charles Smith. După o ușoară ezitare, recunoscă și faptul că îl vizitase pe Reardon la închisoare și, cum tot ceea ce făcea era neoficial, începuse să aibă îndoieli în privința felului în care fusese rezolvat cazul.

Palumbo fluieră.

— Și, Joe, te-aș ruga să rămână doar între noi doi. Frank Green nu e prea încântat că mă interesează cazul acesta.

— De ce oare? murmură Palumbo.

— Problema e că însuși Green mi-a spus deunăzi că doctorul Smith a fost un martor foarte detașat. Cam ciudat pentru tatăl unei femei ucise, nu crezi? În instanță, doctorul a declarat că s-a despărțit de soția lui când Suzanne era mică și că, după câțiva ani, a fost de acord să fie înfiată de tatăl ei vitreg, care se numește Wayne Stevens, și că ea și-a petrecut copilăria în Oakland, California. Aș vrea să dai de Stevens. M-ar interesa foarte mult să aflu de la el ce fel de copil era Suzanne și, mai ales, aș vrea o fotografie de-a ei din adolescență.

Scosese mai multe pagini din stenograma procesului Reardon. I le întinse lui Palumbo peste masa de lucru.

— Uite aici declarația unei femei care, în noaptea crimei, avea grijă de un copil vizavi de casa familiei Reardon. Susține că în seara aceea, în jurul orei nouă, a văzut o mașină străină în fața casei lui Reardon. Femeia locuiește, sau locuia, cu fata și ginerele ei la Alpine. Verific-o și pe ea, te rog.

În privirea lui Palumbo se citea că este foarte interesat.

— E o plăcere pentru mine, Kerry. Îmi faci un serviciu. Mi-ar plăcea nespus de mult să văd că, de data asta, Șefu' e cel pus pe jărat.

— Ascultă, Joe. Frank Green e un tip de treabă, protestă Kerry. Nu caut să-l bag în încurcătură. Am numai senzația că au rămas unele lucruri în suspensie în acest caz. Și, sinceră să fiu, m-a cam înfricoșat întâlnirea cu doctorul Smith și cu pacientele lui care seamănă între ele. Dacă există vreo posibilitate să fi fost închis cine nu trebuie, simt că e de datoria mea să aflu cum stau treburile. Dar n-o să fac asta decât dacă o să fiu convinsă.

— Te înțeleg perfect, spuse Palumbo. Și nu mă interpreta greșit. Sunt de acord cu tine că, în mult privințe, Green e un tip de treabă. Numai că aș prefera pe cineva care nu se retrage imediat în vizuină când unul dintre ai noștri e la ananghie.

32

Când doctorul Charles Smith puse receptorul în furcă, după ce vorbise cu Kerry McGrath, își dădu seama că îi apăruse din nou tremurul acela ușor al mâinii drepte care îl supăra uneori. Își acoperi mâna dreaptă cu cea stângă, dar, chiar și așa, simțea în vârfurile degetelor vibrațiile.

Știa că doamna Carpenter îl privise curioasă când îl anunțase că îl caută McGrath. Faptul că îi menționase numele Suzannei nu îi spusese nimic lui Carpenter, ceea ce o făcuse, fără îndoială, să se întrebe ce era cu telefonul acesta misterios.

Deschise fișa lui Robin Kinellen și începu să o studieze. Își aminti că părinții ei erau divorțați, dar nu studiasse datele personale pe care le prezentase Kerry o dată cu antecedentele medicale ale lui Robin. Menționase în fișă că e procuror adjunct în comitatul Bergen. Se opri din citit o clipă. Nu-și amintea să o fi văzut la proces...

Bătu cineva la ușă. Doamna Carpenter își băgă capul pe ușă ca să-i aducă aminte că în cabinetul unu îl aștepta un pacient.

— Știu, îi răspunse el brutal, făcându-i semn să iasă.

Reveni apoi la fișa lui Robin. Venise la control pe unsprezece și pe douăzeci și trei. Barbara Tompkins fusese la control pe unsprezece, iar Pamela Worth pe douăzeci și trei. Ce programare nefericită, își spuse el. Probabil că Kerry McGrath le văzuse pe amândouă și își adusese aminte de tot ceea ce o fi știind ea despre Suzanne.

Rămase pe gânduri multă vreme. Ce să însemne oare telefonul ei? De ce o interesează cazul ăsta? Nu se poate să fi apărut vreo schimbare. Faptele erau aceleași. Skip Reardon se afla încă la închisoare, și acolo va rămâne. Smith știa că declarația lui contribuise la condamnarea lui. Și nu o să schimbe niciun cuvânt din declarație, își spuse el cu amărăciune. Niciun cuvânt.

33

Stând între cei doi avocați ai săi, Robert Kinellen și Anthony Bartlett, Jimmy Weeks asista la tribunalul districtual la procedura aparent fără sfârșit a alcătuirii juriului în procesul care îi fusese intentat pentru evaziune fiscală.

După trei săptămâni, numai șase jurați fuseseră acceptați atât de procuror, cât și de apărare. Acum tocmai era audiată o femeie din genul acela pe care îl detesta atât de mult. Înțepată și cu nasul pe sus, genul de stâlp al societății. Președinte al Clubului Femeilor din Westdale, se prezentase ea; soțul ei, inginerul șef al unei firme de construcții; doi băieți la Yale.

Jimmy o studia cu atenție. Pe măsură ce răspundea la întrebări, devenea tot mai condescendentă. Cu siguranță că procurorul era satisfăcut de ea. Dar din privirea trufașă pe care i-o aruncase, Jimmy înțelese că îl considera un gunoi.

Când judecătorul termină cu întrebările pe care avea să i le pună femeii, Jimmy Weeks se aplecă spre Kinellen și-i șopti:

— Accept-o.

— Ai înnebunit, exclamă Bob consternat.

— Bobby, ascultă-mă ce-ți spun, îi răspunse Jimmy, coborând și mai mult glasul. Cu asta am dat lovitura.

Apoi Jimmy se uită nervos de-a lungul mesei la care stătea apărarea și văzu chipul impasibil al lui Barney Haskell, alături de avocatul său. Kinellen susținea că Haskell l-ar putea face praf pe Barney în instanță, dacă ar ajunge la un compromis cu procurorul și ar deveni martor al acuzării.

Poate că da, poate că nu. Jimmy Weeks nu era atât de sigur și lui îi plăceau numai lucrurile sigure. Avea la mână cel puțin un jurat și, din acest moment, poate chiar doi.

Până acum, se spunea doar că fosta soție a lui Kinellen se interesează de cazul Reardon, gândi Weeks, dar știa că,

dacă lucrurile ar lua amploare, ar fi foarte rău pentru el. Mai ales dacă Haskell ar mirosi ce se întâmplă. S-ar putea să-i treacă prin cap că ar avea și un alt mod de a îndulci compromisul cu procurorul.

34

Spre sfârșitul după-amiezii, secretara lui Geoff Dorso îl sună prin intercom.

— A sosit doamna Taylor, îl anunță ea. I-am spus că, în niciun caz, nu poate să stea de vorbă cu dumneavoastră dacă nu are stabilită o întâlnire. Zice că nu vă reține decât câteva minute, pentru ceva foarte important.

Trebuia să fie ceva cu adevărat important ca Beth Taylor să vină fără să dea un telefon înainte.

— E-n ordine. Poftește-o înăuntru.

Simți că îi crește pulsul, așteptând-o. Se rugă în gând să nu fi venit să-i spună că mama lui Skip Reardon a pățit ceva. Doamna Reardon făcuse un infarct la scurt timp după condamnarea lui Skip și încă unul în urmă cu cinci ani. Reușise să își revină după amândouă, spunând că pentru nimic în lume nu avea de gând să moară atâta timp cât băiatul ei se afla încă în închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese.

Îi scria lui Skip în fiecare zi. Scrisori vesele, optimiste, cu planuri de viitor. În timpul unei vizite pe care i-o făcuse recent la închisoare, Geoff auzise de la Skip un fragment din scrisoarea pe care o primise în acea zi: „La slujba de azi-dimineață, i-am amintit lui Dumnezeu că, dacă cel ce îndură va fi răsplătit, păi, noi am îndurat destul. Și știi, Skip, am avut cel mai minunat sentiment. Era ca și cum un glas mi-ar fi șoptit: «încă puțin».”

Skip râse forțat.

— Știi, Geoff, citind asta aproape am crezut că așa e.

Când secretara o conduse pe Beth în birou, Geoff se ridică de la masă și o sărută cu afecțiune. De fiecare dată când o vedea, prin cap îi trecea același gând: Skip ar fi avut

o viață total diferită dacă s-ar fi însurat cu Beth Taylor și nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Suzanne.

Beth era de vârsta lui Skip, împlinea în curând patruzeci de ani, bine proporționată, avea peste un metru șaptezeci, păr șaten ondulat, ochi căprui vioi și un chip care radia inteligență și căldură. Cu cincisprezece ani în urmă, când era prietena lui Skip, lucra ca profesoară. De atunci își dăduse teza de doctorat și era consilier pedagogic la o școală din apropiere.

Pe chipul ei se citea îngrijorarea. Făcându-i semn să stea pe unul din fotoliile aflate în celălalt capăt al biroului, Geoff îi spuse:

— Secretara a făcut cafeaua acum o jumătate de oră. Vrei să te servesc și pe tine?

Îi răspunse, schițând un zâmbet.

— Chiar mi-ar prinde bine. Mulțumesc.

Cât turnă cafeaua pentru amândoi, discutară nimicuri și îi studie cu atenție expresia de pe chip. Părea mai degrabă îngrijorată decât copleșită de durere. Înțelese că nu se întâmplase nimic cu doamna Reardon. Apoi un nou gând îi trecu prin minte: Doamne Dumnezeule, să-și fi găsit Beth pe altcineva și să nu știe cum să-i spună lui Skip? Știa că se putea întâmpla așa ceva, chiar ar *trebui* să se întâmple, dar înțelegea că lui Skip i-ar veni foarte greu.

Când termină de turnat cafeaua, Beth trecu direct la subiect:

— Geoff, am vorbit aseară la telefon cu Skip. Pare atât de deprimat. Sunt de-a dreptul îngrijorată. Știi cât de mult se vorbește că ar trebui să se renunțe la recursurile nesfârșite ale criminalilor condamnați. Practic, Skip a fost ținut în viață de speranța că, într-o bună zi, îi va fi acceptat recursul. Dar, dacă o să piardă de tot speranța asta, din câte îl cunosc, o să-și dorească moartea. Mi-a povestit de procurarea adjunctă care a trecut pe la el. E convins că nu l-a crezut.

— Bănuiești că are gânduri sinucigașe? o întrerupse Geoff. În cazul ăsta, trebuie să facem ceva. Cum el e un

deținut model, are unele privilegii. Trebuie să-l avertizez pe gardian.

— Nu, nu. Nici să nu te gândești să le zici de asta! exclamă Beth. Nu că și-ar putea face ceva rău acum. E conștient că ar însemna să-și omoare și mama. Mă gândeam doar... spuse ea și își ridică brațele într-un gest de disperare. Geoff, izbucni ea, pot să-i dau o speranță? Adică, chiar crezi cu adevărat că o să găsești o cale să faci un nou recurs?

Acum o săptămână, își spuse Geoff, aș fi fost nevoit să-i spun că am verificat dosarul pe toate fețele și n-am găsit nici cel mai vag temei pentru un recurs. Dar situația s-a schimbat după vizita lui McGrath.

Atent să nu-i dea prea mari speranțe, îi povesti lui Beth despre cele două femei pe care Kerry McGrath le văzuse la cabinetul doctorului Smith și despre faptul că Kerry se interesa tot mai mult de acest caz. Văzând raza de speranță care luminase chipul lui Beth, își dorea din adâncul sufletului să nu-i îndrepte, atât pe ea, cât și pe Skip, pe un drum care să se dovedească ulterior a fi tot o fundătură.

— Deci Kerry McGrath se interesează în continuare de cazul ăsta? întrebă ea cu ochii în lacrimi.

— Categoric. E o femeie grozavă, să știi, Beth.

Când rosti aceste cuvinte, lui Geoff îi apărură în minte Kerry: felul în care își netezea după ureche o șuviță blondă când se concentra, privirea melancolică atunci când povestea de tatăl ei, trupul subțire, zâmbetul său dezamăgit și muștrător când venea vorba de Bob Kinellen, mândria cu care vorbea de fiica ei.

Îi auzea glasul ușor răgușit și o vedea cum îi zâmbise aproape timid când îi luase cheia din mână și îi deschisese ușa. Îi era clar că, de la moartea tatălui ei, nimeni nu mai avusese grijă de Kerry.

— Geoff, dacă se poate face recurs, crezi că am greșit data trecută că nu am spus nimic despre mine?

Întrebarea lui Beth îl readuse în prezent. Se referea la un aspect al acestui caz care nu fusese niciodată menționat în instanță. Chiar înainte de moartea Suzanne Reardon, Skip și Beth începuseră să se întâlnească din nou. Cu câteva săptămâni în urmă, dăduse peste ea întâmplător, iar Skip insistase să ia masa în oraș împreună. Stătuseră de vorbă ore în șir și el îi mărturisise cât era de nefericit și cât de mult regreta că se despărțiseră. „A fost o greșeală stupidă, îi spusese el, dar așa nu mai merge. Am fost însurat cu Suzanne patru ani și cel puțin trei dintre ei m-am tot întrebat cum de am fost în stare să te părăsesc.”

În seara când a murit Suzanne, Beth și Skip urmau să ia cina împreună. Dar ea fusese nevoită să contramandeze întâlnirea în ultimul moment, iar Skip se dusese acasă și o găsisse pe Suzanne aranjând trandafirii.

În timpul procesului Geoff căzuse de acord cu avocatul principal al lui Skip, Tim Farrell, că ar fi fost o armă cu două tăișuri să o citeze pe Beth în instanță. Acuzarea ar fi încercat, desigur, să lase de înțeles că, pe lângă dorința de a scăpa de cheltuielile de divorț, Skip ar fi avut și un alt motiv întemeiat să își ucidă nevasta.

Pe de altă parte, declarația lui Beth ar fi putut contrazice afirmațiile doctorului Smith că Skip era maladiv de gelos pe Suzanne.

Până îi povestise Kerry despre doctorul Smith și despre sosii, Geoff fusese convins că luase cea mai bună hotărâre. Acum nu mai era atât de sigur. O privi pe Beth în ochi.

— Încă nu i-am povestit lui Kerry despre tine. Dar așa vrea să vă întâlniți, ca să-i spui ce știi. Dacă există vreo șansă pentru un nou recurs, trebuie să dăm toate cărțile pe față.

Marți, 31 octombrie

35

Când era gata să iasă din casă, ca să meargă la întâlnirea pe care i-o fixase doctorul Smith devreme în acea dimineață, Kerry încercă s-o trezească pe Robin și fu întâmpinată cu proteste.

— Haide, Rob, o îndemnă ea. Îmi spui mereu că te tratez ca pe un copil mic.

— Păi așa e, mormăi Robin.

— Bine. Îți dau o șansă să dovedești cât ești de independentă. Vreau să te scoli imediat și să te îmbraci. Altfel, o să adormi la loc. Doamna Weiser o să sune la șapte să vadă dacă n-ai ațipit din nou. Am lăsat pe masă cereale și suc. Când pleci la școală, controlează dacă ai încuiat ușa.

Robin căscă și închise ochii.

— Rob, te rog.

— Bine, bine.

Oftând, Robin își lăsă picioarele peste marginea patului. Se frecă la ochi și părul îi căzu peste față.

Kerry îi dădu părul pe spate.

— Pot să am încredere în tine?

Robin privi în sus, spre ea, cu un zâmbet moale, somnoros.

— Îhâm.

— E-n ordine, spuse Kerry și o sărută pe creștet. Și, nu uita, sunt valabile regulile dintotdeauna. Nu deschizi ușa nimănui. O să conectez sistemul de alarmă. Îl dezactivezi numai când ești gata să pleci și pe urmă îl conectezi la loc.

Nu te urci în mașina nimănui, decât dacă ești cu Cassie și Courtney și sunt părinții lor.

— Știu, știu, răspuse Robin cu un oftat teatral.

Kerry zâmbi strâmb.

— Știu, ți-am înșirat textele astea de o mie de ori. Ne vedem diseară. Alison o să vină la ora trei.

Alison era eleva de liceu care stătea cu Robin după ce se întorcea de la școală, până ajungea Kerry acasă. Se gândise s-o cheme în dimineața asta ca s-o ducă pe Robin la școală, dar renunțase în fața protestelor fetei care îi spusese că nu e copil mic și se descurcă singură.

— Pa, mami.

Robin ascultă pașii lui Kerry pe scară, apoi se duse la fereastră să vadă mașina ieșind de pe aleea din fața casei.

În cameră era răcoare. Până la șapte, ora la care se scula de obicei, casa avea să se încălzească. Doar un minut, își spuse Robin, și se strecură la loc în pat. Mă întind doar un minut.

La șapte, după ce telefonul sună a șasea oară, se ridică să răspundă.

— Da, mulțumesc, doamnă Weiser. Da, sigur că m-am sculat.

Mă scol acum, își spuse ea, dându-se jos din pat grăbită.

36

În ciuda orei matinale, Manhattanul era aglomerat. Cel puțin, se circulă cu o viteză acceptabilă, gândi Kerry. Cu toate astea, îi luă o oră întreagă să parcurgă dinspre New Jersey ultima parte a autostrăzii din Cartierul de Vest și să străbată apoi orașul până la cabinetul doctorului Smith de pe Bulevardul 5. Întârziase trei minute.

Îi deschise chiar doctorul. De data asta, nu mai avea nici măcar bruma de politețe de care dăduse dovadă în timpul celor două vizite pe care le făcuse cu Robin.

— Aveți la dispoziție douăzeci de minute, doamnă McGrath, nicio secundă mai mult, îi spuse el, fără să o salute, și o conduse în birou.

Lui Kerry nu îi scăpă expresia de ură care apăru pe fața doctorului când pomeni numele lui Reardon. Ochii i se îngustară, gura i se crispă, riduri adânci îi brăzdară fruntea și obrajii.

Kerry îl privi drept în ochi.

— Domnule doctor, vreau să vă spun cât de rău îmi pare că v-ați pierdut fiica. Erați un părinte divorțat. Și eu sunt un părinte divorțat ca și dumneavoastră, am un singur copil, o fiică. Știind prin ce clipe cumplite am trecut când am fost anunțată la telefon că Robin a avut un accident, îmi închipui cum v-ați simțit în momentul în care ați aflat de Suzanne.

Smith rămase cu ochii țintă la ea, ținându-și mâinile împreunate. Kerry avea impresia că între ei se ridica un zid de nepătruns. În cazul acesta, restul discuției era în întregime previzibil. O s-o asculte până la capăt, o să spună ceva despre pierderea cuiva drag și apoi o s-o conducă până la ușă. Cum ar putea trece dincolo de zidul acela?

Se aplecă înainte și spuse:

— Domnule doctor, Skip Reardon se află la închisoare în urma declarației dumneavoastră. Ați declarat că era maladiv de gelos, că fiica dumneavoastră se temea de el. Iar el jură că n-a amenințat-o niciodată pe Suzanne.

— Minte, răspuse el pe un ton indiferent, lipsit de emoție. Era cu adevărat maladiv de gelos pe ea. Cum spuneți, ea era singurul meu copil. Îi ofeream tot ce puteam. Și mă realizasem suficient să-i ofer tot ce nu-i dădusem în copilărie. Mă simțeam fericit să-i cumpăr din când în când câte o bijuterie frumoasă, însă, chiar după ce am stat eu însumi de vorbă cu el, Reardon refuza să creadă că erau de la mine. O acuza într-una că are pe altcineva.

Să fie oare posibil? se întrebă Kerry.

— Dar, dacă Suzanne simțea că e în pericol, de ce mai stătea cu Skip Reardon?

Soarele dimineții pătrunsese în cameră și razele se reflectau în ochelarii fără ramă ai doctorului Smith, încât Kerry nu îi mai vedea ochii. Să aibă ochii la fel de inexpresivi ca glasul ăsta fără inflexiuni? se întrebă ea.

— Fiindcă, spre deosebire de fosta mea soție, pentru Suzanne căsătoria reprezenta o îndatorire foarte serioasă, îi răspunse el într-un târziu. Marea greșeală a vieții ei a fost că s-a îndrăgostit de Reardon. Și o greșeală chiar mai mare a fost faptul că nu i-a luat amenințările în serios.

Kerry își dădu seama că nu va ajunge nicăieri. Era momentul să îi pună întrebarea care îi trecuse prin minte ceva mai devreme, dar poate că aceasta avea o serie de implicații pentru care nu era încă pregătită.

— Domnule doctor, i-ați făcut vreo intervenție chirurgicală fiicei dumneavoastră?

Își dădu imediat seama că întrebarea îl revoltase.

— Doamnă McGrath, întâmplător aparțin școlii de medici care numai în cazuri de maximă urgență și-ar trata un membru al familiei. În plus, asta-i o insultă. Suzanne era frumoasă de la natură.

— Ați făcut cel puțin două femei să semene în mod izbitor cu ea. De ce?

Doctorul privi la ceas.

— Vă mai răspund la întrebarea asta, după care va trebui să mă scuzați, doamnă McGrath. Nu știu cât de în temă sunteți în privința chirurgiei plastice. Față de posibilitățile de astăzi, acum cincizeci de ani era un domeniu destul de primitiv. După ce își îndreptau nasul, oamenii erau nevoiți să rămână cu niște plăgi profunde. Manevrelor chirurgicale de reabilitare a celor care sufereau de malformații congenitale, ca buza de iepure, erau adeseori foarte traumatizante. Astăzi, această chirurgie a devenit extrem de complexă, cu rezultate deosebit de satisfăcătoare. Noi, chirurgii, am avut multe de învățat. Chirurgia plastică nu mai este doar pentru cei bogați și faimoși. E pentru oricine are nevoie de ea sau își dorește o asemenea intervenție. Își scoase ochelarii, se frecă pe frunte ca și cum ar fi avut o

migrenă, apoi continuă: Părinții vin aici cu băieții sau fetele lor, aflați la vârsta adolescenței, când sunt atât de conștienți de câte un defect pe care îl au, încât, pur și simplu, devin inhibați. Ieri l-am operat pe un băiat care avea urechile așa de clăpăuge, că toți care stăteau de vorbă cu el nu erau atenți decât la asta. Când o să-și scoată bandajele, ceilalți nu vor mai remarca decât toate trăsăturile plăcute ale lui, nebăgate în seamă înainte din cauza problemei pe care o avea. Le operez pe femeile care, când se privesc în oglindă, văd o piele cu pliuri sau pungi sub ochi, femei care au fost frumoase în copilărie. Ridic fruntea și o prind cu o sutură fină sub conturul de inserție al părului, întind pielea și o trag în spatele urechilor. Le iau douăzeci de ani din vârsta pe care o arată, dar, mai mult de atât, le determin ca disprețul față de ele însele să se transforme în stimă, îi explică doctorul, apoi continuă ridicând glasul: V-aș putea arăta fotografiile, înainte și după intervenție, ale victimelor unor accidente, pe care le-am ajutat. Mă întrebați de ce mai multe paciente seamănă cu fata mea. O să vă spun de ce. Fiindcă în acești ani câteva tinere insipide și nefericite au venit la cabinetul meu și am reușit să le ofer genul ei de frumusețe.

Kerry știa că era pe punctul de a-i cere să plece. Îl întreabă în grabă:

— Atunci de ce i-ați spus acum mai mulți ani unei posibile paciente, Susan Grant, că unele femei abuzează de frumusețea lor și că, în acest caz, nu stârnesc decât gelozie și violență? Nu vă refereați la Suzanne? Nu la faptul că Skip Reardon ar fi avut un motiv întemeiat să fie gelos? Poate că dumneavoastră i-ați cumpărat toate bijuteriile acelea pe care Skip nu și le-ar fi permis, dar jură că nu el i-a trimis trandafirii pe care i-a primit în ziua morții.

Doctorul Smith se ridică.

— Doamnă McGrath, cu meseria dumneavoastră ar fi trebuit să știți că aproape toți criminalii susțin că sunt nevinovați. Și acum, discuția noastră s-a încheiat. Kerry nu mai avea altceva de făcut decât să iasă din birou în urma

lui. Cum mergea după el, observă că își ținea brațul drept rigid pe lângă corp. Îi tremura oare mâna? Da, îi tremura. Când ajunseră la ușă, el îi mai spuse: Doamnă McGrath, trebuie să înțelegeți că numai când aud de Skip Reardon mi se face rău. Vă rog s-o sunați pe doamna Carpenter să vă dea numele altui medic care poate prelua cazul lui Robin. Nu mai vreau nici să aud de dumneavoastră, nici să vă văd. Nici pe dumneavoastră, nici pe fiica dumneavoastră.

Se apropiase atât de mult de ea, încât Kerry se dădu, fără să vrea, un pas înapoi. Omul acesta avea cu adevărat ceva înfricoșător. Parcă o săgeta cu ochii lui, plini de mânie și ură. Dacă ar avea o armă în mână acum, jur că ar trage, își spuse ea.

37

După ce încuie ușa și începu să coboare scările, Robin observă o mașină mică, de culoare închisă, parcată vizavi. Pe strada asta nu prea apăreau mașini străine, mai ales la o asemenea oră. Fără să știe de ce, mașina aceasta îi dădea un sentiment ciudat.

Era frig. Își mută cărțile sub brațul stâng și își trase fermoarul de la jachetă până sub bărbie, apoi iuți pașii. Se gândea că, probabil, Cassie și Courtney o așteptau deja, așa cum stabiliseră, la intersecția următoare. Întârziase câteva minute.

Pe stradă era liniște. Acum, când frunzele căzuseră aproape toate, copacii erau goi și triști. Lui Robin îi părea rău că își uitase acasă mănușile. Ajunsă pe trotuar, privi pe partea cealaltă. Geamul șoferului de la mașina străină începu să se deschidă încet, oprindu-se după ce coborâse doar pe sfert. Își concentră privirea cât putu, în speranța că o să zărească înăuntru pe cineva cunoscut, dar razele soarelui de dimineață, reflectate în geam, o împiedicau să vadă. Apoi observă cum pe fereastra mașinii apărură o mână care îndreptă un obiect spre ea. Cuprinsă de panică, Robin începu să fugă. Cu un vuiet puternic mașina se repezi pe

partea cealaltă a străzii, părând că se îndreaptă spre ea. Când tocmai se gândea că avea să sară peste bordură și s-o lovească, viră brusc și porni cu toată viteza în josul străzii.

Plângând, Robin traversă în fugă gazonul din fața casei vecinilor și sună disperată la ușă.

38

Când termină ancheta privind o spargere care avusese loc la Cresskill, Joe Palumbo își dădu seama că era abia trei și jumătate. Cum se afla la o aruncătură de băț de Alpine, se gândi că ar fi o ocazie bună să o caute pe Dolly Bowles, femeia care depusese mărturie în procesul Reardon. Din fericire, avea la el numărul ei de telefon.

Dolly păru la început circumspectă când Palumbo îi spuse că era anchetator la Procuratura comitatului Bergen. Dar când îi spuse că unul dintre procurorii adjuncți, Kerry McGrath, dorea să afle amănunte despre mașina pe care Dolly o văzuse în fața casei lui Reardon în seara crimei, ea îi răspunse că urmărise procesul instrumentat recent de Kerry McGrath și că era foarte bucuroasă că bărbatul care și-a omorât șefa fusese condamnat. Și îi mai povesti lui Palumbo cum ea și mama ei fuseseră imobilizate în propria lor casă de un tâlhar.

— Deci, încheie ea, dacă dumneavoastră și Kerry McGrath doriți să stați de vorbă cu mine, nu am nimic împotriva.

— Știți, de fapt, nu se putu abține Joe să nu-i spună, aș vrea să vin să stăm de vorbă chiar acum. Poate că Kerry o să vorbească mai târziu cu dumneavoastră.

Urmă o pauză. Palumbo nu avea de unde să știe că Dolly tocmai revedea în minte expresia ironică de pe chipul procurorului Green când o audiase la proces. În cele din urmă, îi răspunse pe un ton foarte demn:

— Cred că aş fi mult mai în largul meu dacă aş vorbi despre seara aceea cu Kerry McGrath. Poate că e mai bine să aşteptăm până are ea timp.

39

Kerry ajunse la tribunal la ora zece fără un sfert, mult mai târziu decât de obicei. Bănuind că ar putea fi muştruluită pentru asta, dăduse un telefon să anunţe că e pe teren şi că o să mai întârzie. Frank Green venea mereu la birou la ora şapte fix. Toţi glumeau, dar era clar că el credea că tot personalul ar trebui să fie acolo o dată cu el. Kerry ştia că ar face o criză dacă ar afla că fusese pe teren să stea de vorbă cu doctorul Charles Smith.

După ce formă codul care îi permitea să intre în Procuratură, operatoarea de la pupitrul de control se uită la ea şi-i spuse:

— Kerry, vezi că te aşteaptă domnul Green. Du-te direct la el.

Măi să fie, îşi spuse Kerry.

Dar cum intră în biroul lui Green, îşi dădu seama că nu era supărat. Îl cunoştea destul de bine ca să ghicească în ce dispoziţie e. Ca de obicei, trecu direct la subiect:

— Kerry, Robin n-are nimic. E la vecina voastră, doamna Weiser. N-are absolut nimic.

Kerry simţi un nod în gât.

— Atunci care-i problema?

— Nu ştim sigur, poate că nu-i nicio problemă. După cum povesteşte Robin, tu ai plecat de acasă la şase şi jumătate, zise Green, privind-o cu o oarecare curiozitate.

— Da, aşa e.

— Robin spune că, mai târziu, când a plecat şi ea de acasă, a văzut o maşină străină parcată vizavi. Când a ajuns pe trotuar, fereastra din dreptul şoferului s-a deschis ușor şi a văzut o mână care ţinea ceva. Nu poate spune ce era acel obiect şi nu a reuşit să vadă faţa şoferului. Apoi maşina a pornit şi a virat atât de brusc, încât a crezut că o

să urce pe trotuar și o să dea peste ea, dar a cotit repede și s-a îndepărtat. Iar Robin a fugit la vecini.

Kerry se prăbuși într-un scaun.

— Și acum e acolo?

— Da. Poți să-i dai telefon sau să te duci acasă dacă asta te liniștește mai mult. Mă tot gândesc: Robin are o imaginație bogată sau să fi încercat cineva să o sperie ca, prin ea, să te intimideze pe tine?

— De ce ar vrea cineva s-o sperie pe Robin sau să mă sperie pe mine?

— S-a mai întâmplat în instituția asta după un proces răsunător. Tocmai ai încheiat un caz care s-a bucurat de o mare atenție din partea presei. Individul a cărui condamnare ai obținut-o era o persoană de cea mai joasă speță, care mai are și rude, și prieteni.

— Da, numai că toți pe care i-am cunoscut păreau oameni destul de cumsecade, spuse Kerry. Și, ca să-ți răspund la prima întrebare, Robin e un copil cu capul pe umeri. Nu ar inventa așa ceva, îi explică ea și continuă după o ezitare: E prima oară când am lăsat-o singură dimineața și am bombardat-o cu tot felul de povețe despre ce trebuie și ce nu trebuie să facă.

— Sun-o de aici, o îndemnă Green.

Aflată la doamna Weiser, Robin răspunse la primul țârâit al telefonului.

— Știam că o să suni, mami. Totul e bine acum. Vreau să merg la școală. Doamna Weiser spune că mă duce ea. Și, mami, după masă trebuie să plec de acasă. E Halloween.

Kerry se gândi repede. Era mai bine ca Robin să meargă la școală decât să stea acasă toată ziua și să se gândească la ce pățise.

— Bine, dar trec să te iau de la școală la trei fără un sfert. Nu vreau să vii singură acasă. Și o să fiu cu tine când o să le faci farse vecinilor, își mai spuse ea în gând, apoi adăugă: Acum dă-mi-o pe doamna Weiser, Rob. După ce închise telefonul, îl întrebă pe Frank: Ai avea ceva împotriva dacă aş pleca astăzi mai devreme?

El îi răspunse cu un zâmbet:

— Sigur că nu. Kerry, cred că nu mai e cazul să-ți spun să o descoși cu atenție pe Robin. Trebuie să aflăm dacă nu cumva chiar a pândit-o cineva. Apoi, în timp ce Kerry se pregătea să iasă din birou, mai spuse: Dar Robin nu e încă prea mică să-și poarte singură de grijă înainte de a pleca la școală?

Kerry își dădu seama că el, de fapt, tatona să afle ce motiv atât de important avusese să o lase pe Robin singură acasă la șase și jumătate.

— Da, așa e, consimți ea. N-o să se mai întâmple.

Mai târziu, în dimineața aceea, Joe Palumbo trecu pe la Kerry și îi povesti despre discuția telefonică pe care o avusese cu Dolly Bowles.

— Nu vrea să stea de vorbă cu mine, Kerry, dar mi-ar face plăcere să merg cu tine când o să te duci la ea.

— Stai s-o sun chiar acum.

Apoi, salutul ei de numai șapte cuvinte, „Bună ziua, doamnă Bowles, sunt Kerry McGrath”, declanșă la celălalt capăt al firului un monolog de zece minute.

Palumbo stătea picior peste picior, tolănit pe scaun, și urmărea ușor amuzat cum Kerry încerca să scoată câte o interjecție sau să pună o întrebare. Apoi se simți iritat când înțelese, după ce Kerry avu, în sfârșit, ocazia să spună că ar vrea să vină împreună cu anchetatorul ei, domnul Palumbo, că răspunsul era nu.

În cele din urmă, puse receptorul în furcă.

— Dolly Bowles nu e chiar în al nouălea cer din cauza felului în care a fost tratată acum zece ani de instituția asta. Cam asta ar fi pe scurt conversația pe care am avut-o. Și mai spunea că fata și ginerele ei nu sunt de acord ca ea să vorbească despre crimă sau despre ce a văzut și că se întorc mâine dintr-o excursie. Dacă vreau să mă întâlnesc cu ea, trebuie să mă duc astăzi pe la cinci. Să văd cum reușesc să mă strecor. Oricum, i-am zis că o s-o anunț.

— Poți să pleci de aici ca să ajungi la timp? întrebă Joe.

— Și așa aveam de gând să anulez câteva întâlniri, îi răspunse ea și îi povesti lui Palumbo despre incidentul lui Robin din acea dimineață.

Anchetatorul se ridică și încercă să-și încheie haina mereu strâmtă pe talia sa generoasă.

— Ne întâlnim la tine la ora cinci, îi propuse el. Cât stai de vorbă cu doamna Bowles, dă-mi voie să o duc pe Robin să mănânce un hamburger. Aș vrea să vorbesc cu ea despre cele petrecute azi-dimineață, mai spuse el și, văzând expresia de dezaprobare de pe chipul lui Kerry, adăugă repede: Kerry, ești perspicace, dar n-o să fii obiectivă. Lasă-mă pe mine, asta-i treaba mea.

Kerry rămase pe gânduri, studiindu-l pe Joe. Arăta mereu neîngrijit și își scria de cele mai multe ori rapoartele în mod dezlânat, dar era aproape cel mai bun în meseria lui. Kerry îl văzuse anchetând copii cu atâta pricepere, încât aceștia nu își dădeau seama că el cântărea fiecare cuvânt pe care îl spuneau. Chiar ar fi fost foarte util să se implice și Joe în treaba asta.

— E-n regulă, acceptă ea.

40

Marți după-amiază, Jason Arnott plecă de la Alpine spre locul acela îndepărtat de lângă Ellenville, unde casa lui din Catskills, protejată de munții din jur, îi adăpostea neprețuitele comori furate.

Știa că această casă devenise o obișnuință, la fel ca pornirile uneori incontrolabile care îl făceau să fure obiectele frumoase pe care le vedea la cunoștii lui. De fapt, numai frumusețea era cea care îl împingea să facă toate astea. Iubea frumusețea, să o privească, să o simtă. Uneori, pornirea de a ține în brațe un obiect, de a-l mângâia devenea aproape coplesitoare. Așa i-a fost dat: o binecuvântare împletită cu un blestem. Într-o bună zi o să-i aducă necazuri. Așa cum aproape se întâmplase o dată. Se neliniștea când musafirii îi admirau covoarele, mobila,

picturile sau obiectele de artă pe care le avea în casa din Alpine. Uneori se amuza în sinea lui, închipuindu-și cât de șocați ar fi dacă le-ar spune: „Locul ăsta e chiar sărăcăcios pentru valoarea mea.”

Dar firește că nu le-ar fi spus asta niciodată, pentru că nu avea de gând să-și împartă colecția cu nimeni. Era numai a lui. Și așa trebuia să rămână.

Astăzi e Halloween, încercă el să se gândească la altceva în timp ce își conducea mașina încet pe Autostrada 17. Era bucuros că plecase. Nu avea niciun chef să-l exaspereze copiii tot sunându-i la ușă. Era obosit.

La sfârșitul săptămânii stătuse la un hotel din Bethesda, Maryland, și își petrecuse timpul prădând o casă din Chevy Chase, unde fusese la o petrecere cu câteva luni în urmă. La petrecere, gazda, Myra Hamilton, tot sporovăise despre căsătoria băiatului ei, care urma să aibă loc pe 28 octombrie la Chicago, anunțând, pur și simplu, în gura mare că, la acea dată casa va rămâne goală.

Deși nu prea mare, casa era deosebit de elegantă, plină de obiecte de valoare strânse de soții Hamilton de-a lungul anilor. Lui Jason îi lăsase gura apă după un sigiliu Fabergé, de safir albastru, cu mâner rotund din aur. Sigiliul și un Aubusson de un metru pe un metru și jumătate, cu un trandafir în mijloc, pe care îl foloseau ca tapiserie de perete, erau cele două obiecte pe care își dorea cel mai mult să le smulgă de la ei.

Acum, ambele obiecte se aflau în portbagaj, în drum spre ascunzătoare. Jason se încruntă fără să vrea. De data asta, nu mai avea obișnuita senzație de triumf că și-a atins scopul. Îl încerca o neliniște vagă. Revăzu în minte pas cu pas modul în care operase când pătrunsese în casa familiei Hamilton.

Sistemul de alarmă era conectat, dar îl dezactivase ușor. Firește, casa era goală, după cum se așteptase. Preț de o clipă, fusese tentat să scoțcească în grabă peste tot, în căutarea vreunui obiect de valoare pe care nu l-ar fi

remarcat la petrecere. Rămăsese totuși la vechiul plan, luând numai obiectele ochite dinainte.

Abia intrase pe Autostrada 240, când două mașini de poliție, cu girofarurile aprinse și sirenele urlând, trecuseră în goană pe lângă el și o luaseră la stânga, pe strada de unde tocmai ieșise el. Era clar că se duceau la casa familiei Hamilton. Ceea ce însemna, firește, că declanșase, în vreun fel, o alarmă silențioasă care funcționa independent de sistemul principal.

Ce alt sistem de alarmă să fi avut familia Hamilton? se întrebă el. Acum era așa de ușor să camuflezi camerele de luat vederi. Își trăsese pe față cagula pe care o purta mereu când intra într-una din casele pe care puneă ochii să le onoreze cu atenția sa, dar la un moment dat, în seara aceea, și-o dăduse jos ca să studieze o figurină de bronz. O prostie din partea lui, pentru că se dovedise a fi un obiect fără cine știe ce valoare.

Sunt șanse de unu la un milion ca o cameră de luat vederi să-mi fi surprins chipul, se liniști Jason. Încerca să-și alunge teama, ca să-și ducă viața mai departe ca și până acum, chiar dacă pentru un timp va trebui să fie ceva mai precaut.

Soarele după-amiezii aproape că se pierduse deja în spatele munților, când intră cu mașina pe aleea din fața casei. În sfârșit, se simți ceva mai destins. Cel mai apropiat vecin locuia la o distanță de mai mulți kilometri. Maddie, menajera care venea în fiecare săptămână, o femeie corpolentă, cam neghioabă și nesărată, dar discretă, fusese, probabil, acolo cu o zi în urmă. Totul strălucea.

Știa că ea nu era în stare să facă deosebirea dintre un Aubusson și o carpetă de zece dolari metrul, dar se număra printre acele ființe rare care se mândresc cu tot ce le iese din mână și nu se mulțumesc decât cu lucrurile făcute perfect. În zece ani nu-i ciobise nici măcar o ceașcă.

Jason zâmbi în sinea lui, gândindu-se la reacția lui Maddie când va găsi Aubussonul agățat pe perete în salon și sigiliul Fabergé în dormitorul cel mare. *N-are și așa*

destule lucruri pe care să se aștearnă praful? o să se întrebe ea și o să-și continue după aceea dereticatul.

Își parcă mașina lângă intrarea laterală și, nerăbdător ca de fiecare dată când venea aici, intră în casă și întinse mâna după comutator. Încă o dată, priveliștea atâtor lucruri minunate îi umeziră buzele și palmele de plăcere. Câteva minute mai târziu, își aduse înăuntru și geanta cu strictul necesar pentru o seară și o mică pungă cu zarzavat. Cum noile sale comori se aflau în siguranță în casă, încuie ușa și trase zăvorul. Începuse după-amiaza lui secretă.

Primul lucru pe care îl făcu fu să ducă sigiliul Fabergé sus și să îl pună pe toaleta veche. După ce-l aranjă, se dădu câțiva pași înapoi să-l admire, apoi se aplecă să-l compare cu rama miniaturală care se afla pe noptieră de zece ani.

Rama era unul dintre puținele obiecte în privința cărora se înșelase. Era o imitație reușită de Fabergé, dar, cu siguranță, nu un original. Asta se vedea clar acum. Emailul albastru părea decolorat, în comparație cu culoarea închisă a sigiliului. Marginea de aur încrustată cu perle nu arăta deloc a Fabergé. Din interiorul ramei, îi zâmbea chipul Suzannei.

Nu îi făcea plăcere să se gândească la noaptea aceea, cu aproape unsprezece ani în urmă. Intrase pe fereastra deschisă a dormitorului principal. Știa că în casă ar fi trebuit să nu fie nimeni. Chiar în acea zi, Suzanne îi spusese că urma să ia masa în oraș seara, iar Skip nu va fi acasă. Avea codul sistemului de alarmă, dar când ajunsese acolo, văzuse că fereastra era larg deschisă. Urcase pe întuneric la etajul de sus. În dormitor, văzuse rama miniaturală pe care o remarcase cu altă ocazie; era pe noptieră. Când o privise din colțul opus al camerei, i se păruse autentică. Tocmai o studia de aproape când auzise un glas care striga. Suzanne! Panicat, pusese rama în buzunar și se ascunsese într-un dulap.

Jason privea acum rama. De-a lungul anilor, se întrebese ce motiv pervers îl împiedicase să scoată fotografia Suzannei sau s-o arunce cu ramă cu tot. Era doar o copie.

Dar, în timp ce se uita la ea în seara asta, înțelese pentru prima oară de ce păstrase și rama, și fotografia. Pentru că îl ajutau să-și scoată din minte imaginea cumplită a chipului mutilat al Suzannei, așa cum îl lăsase când plecase din casă în fugă.

41

— Ei bine, juriul e constituit și avem jurați buni, îi spuse Bob Kinellen clientului său, încercând să pară entuziasmat.

Jimmy Weeks îi aruncă o privire acră.

— Bobby, cu mici excepții, juriul ăsta nu-mi miroase a bine.

— Mergi pe mâna mea.

Anthony Bartlett își susținu ginerele.

— Bobby are dreptate, Jimmy. Ai încredere în el.

Apoi Bartlett își îndreptă privirea spre celălalt capăt al mesei, la care stătea apărarea. Barney Haskell își sprijinea posomorât capul în mâini. Observă că și Bob se uita la Haskell. Știa la ce se gândește Bob.

Haskell are diabet. Nu riscă să-și petreacă ani de zile în închisoare. Are date, fapte și cifre, iar noi trebuie să ne dăm peste cap să le contrazicem... Știa totul despre Suzanne.

Primele argumente în proces vor fi prezentate în dimineața următoare. După ce părăsi tribunalul, Jimmy Weeks se duse direct la mașină. Când șoferul îi deschise portiera, se strecură pe bancheta din spate, fără să le mormăie, ca de obicei, un la revedere.

Kinellen și Bartlett priviră în urma mașinii care se îndepărta.

— Mă întorc la birou, îi spuse Kinellen socrului său. Am treabă.

Bartlett încuviință din cap și îi răspunse pe un ton impersonal:

— Cam așa e. Ne vedem mâine dimineață, Bob.

Negreșit, își spuse Kinellen, îndreptându-se spre parcare. Te ții departe ca, dacă-mi mângesc mâinile, tu să nu fii implicat.

Știa că Bartlett pusese la ciorap milioane. Chiar dacă Weeks va fi condamnat și firma lor de avocați se va nărui, el nu avea de suferit Ar putea să petreacă o vreme la Palm Beach cu soția lui, Alice Senior.

Toate riscurile îmi revin mie, gândi Bob Kinellen în timp ce îi dădea bonul de parcare casierului. Eu sunt cel care riscă să se prăbușească. Jimmy trebuie să fi avut un motiv să insiste ca femeia aceea, Wagner, să rămână în juriu. Care să fi fost acesta?

42

Geoff Dorso îi telefonă lui Kerry când aceasta tocmai se pregătea să plece de la serviciu.

— M-am întâlnit cu doctorul Smith în dimineața asta, îi spuse ea grăbită, și acum mă duc să vorbesc cu Dolly Bowles pe la ora cinci. N-am timp să stau de vorbă acum. Trebuie s-o iau pe Robin de la școală.

— Kerry, abia aștept să știu cum a fost la doctor și ce o să afli de la Dolly Bowles. Am putea lua cina împreună?

— N-aș vrea să ies în seara asta, dar dacă îți place o salată cu spaghete...

— Doar sunt italian, ai uitat?

— Pe la șapte și jumătate e bine?

— Perfect.

Când o luă pe Robin de la școală, Kerry înțelese că fetei îi era gândul mai mult la farsele de Halloween decât la incidentul de dimineață. De fapt, Robin părea să fie stânjenită de ce se întâmplase. Înțelegătoare, Kerry renunță la acest subiect, cel puțin pentru moment.

Când ajunseră acasă, o anunță pe fata care avea grijă de Robin că nu mai era nevoie să vină. Așa trăiesc alte mame, gândea ea, în timp ce, alături de unele dintre acestea, ținea

hangul unui cârd de copii plecați să facă farse vecinilor. Se întoarse acasă cu Robin numai bine să îl primească pe Joe Palumbo.

Adusese o geantă voluminoasă pe care o mângâie cu un zâmbet satisfăcut.

— Procesele-verbale ale anchetei în cazul Reardon, îi explică el. Trebuie să fie aici și declarația originală a lui Dolly Bowles. Ia să vedem care e diferența dintre asta și ce îți va spune acum. Se uită apoi la Robin și observă că era îmbrăcată în vrăjitoare. Țasta da costum, Rob.

— Am avut de ales între ăsta și un costum de cadavru, îi spuse Robin.

Abia când Palumbo îi aruncă o privire înțelegătoare, Kerry își dădu seama că o trecuse un fior.

— Trebuie să plec, spuse ea grăbită.

În cele douăzeci de minute cât condusese mașina spre Alpine, Kerry își dăduse seama că era cu nervii la pământ. O determinase, în sfârșit, pe Robin să vorbească despre incidentul de dimineață. Dar fata încerca deja să minimalizeze totul. Kerry își dorea ca Robin să fi exagerat. Ar fi vrut ca fiica ei să ajungă la concluzia că un străin oprise să caute o adresă și apoi își dăduse seama că nimerise greșit. Dar Kerry știa că Robin nu ar exagera sau nu ar inventa o asemenea întâmplare.

Pentru Kerry era clar că Dolly Bowles pândise să vadă când sosește. Nici nu apucă să parcheze bine mașina pe aleea din fața casei masive în stil Tudor, că ușa de la intrare se deschise larg.

Dolly era o femeie mărunțică, cu păr cărunt și firav și o față prelungă, iscoditoare. Când Kerry ajunse în dreptul ei, ea deja vorbea:

— ...exact ca fotografia dumneavoastră din ziarul *The Record*. Mi-a părut așa de rău că eram ocupată să am grijă de un copil și n-am ajuns la procesul bărbatului ăluia îngrozitor care și-a omorât șefa. O conduse pe Kerry printr-un salon lung și îi făcu semn spre o cameră mai mică din

stânga. Să intrăm aici. Salonul ăsta e prea mare pentru gustul meu. Îi tot spun fetei mele că-mi aud ecoul vocii când stau aici, dar ea zice că-i place, că e grozav pentru petreceri. Lui Dorothy îi cam place să dea petreceri. Când sunt ei acasă, asta e, n-am ce să fac. Acum, că Lou s-a pensionat, parcă n-au stare: se tot învârt în sus și-n jos. De ce le trebuie să plătească o menajeră permanentă, n-aș putea să spun. Le tot zic: de ce să nu vină cineva o dată pe săptămână? Mai faceți și voi o economie. Sigur, nu-mi prea place să stau singură noaptea și mă gândesc că poate ăsta ar fi un motiv. Numai că...

O, Doamne, își spuse Kerry, e o femeie drăguță, dar nu prea am chef de așa ceva. Își alege un scaun cu spătar, iar doamna Bowles se așează pe o canapea tapisată cu creton.

— Doamnă Bowles, nu vreau să vă rețin. În plus, mi-am lăsat fiica cu cineva, așa că nu pot sta prea mult...

— Aveți o fată. Ce frumos. Câți ani are?

— Zece. Doamnă Bowles, aș vrea să știu...

— Așa tânără și aveți o fată de zece ani?

— Sunteți drăguță. Să știți însă că nu mă simt chiar așa de tânără, îi răspunse Kerry, copleșită de sentimentul că intrase într-o fundătură din care s-ar putea să nu mai iasă. Doamnă Bowles, vorbiți-mi despre seara când a murit Suzanne Reardon.

După cincisprezece minute, după ce aflase totul despre felul în care Dolly avea grijă de copilul care locuia vizavi de casa familiei Reardon, despre cum Michael, băiețelul de care avea grijă în seara aceea, suferea de serioase probleme de dezvoltare, Kerry reușise să distingă un sâmbure de informație.

— Spuneați că sunteți convinsă că mașina pe care ați văzut-o parcată în fața casei familiei Reardon nu era a nici unuia dintre musafirii care veniseră la petrecerea din vecini. Cum de sunteți așa de sigură?

— Pentru că am vorbit chiar eu cu oamenii aceia. Aveau în vizită trei familii. Mi-au spus cine erau invitații. Locuiau toți în Alpine și, după ce domnul Green m-a făcut în

instanță să mă simt așa de prost, i-am sunat chiar eu pe toți. Și știți ce-am aflat? Niciunul dintre musafiri nu venise cu mașina lui tati.

— *Mașina lui tati!* exclamă Kerry mirată.

— Așa îi spusese Michael. Știți, deosebea foarte greu culorile. Dacă-i arătai o mașină și-l întrebai ce culoare are, nu știa să-ți spună. Dar oricâte mașini ar fi fost prin preajmă, se oprea la una care-i era cunoscută sau care i se părea cunoscută. Când spusese în seara aceea „Mașina lui tati”, probabil că se gândise la limuzina Mercedes neagră cu patru uși. Știți, îi spunea tati bunicului lui și-i plăcea să meargă cu mașina acestuia, o limuzină Mercedes neagră, cu patru uși. Era întuneric, dar felinarul de la capătul aleii din fața casei lui Reardon era aprins, așa că putea vedea clar.

— Doamnă Bowles, ați declarat că ați văzut mașina.

— Da, deși, la șapte jumătate, când am ajuns acasă la Michael, mașina nu era acolo, iar când el mi-a arătat-o, tocmai pleca, așa că nu m-am uitat prea bine la ea. Totuși, mi s-a părut că văd pe plăcuța de înmatriculare un 3 și un L, îi explică Dolly Bowles, apoi, se aplecă înainte și, în spatele ochelarilor rotunzi, ochii i se măriră. Doamnă McGrath, am încercat să-i spun despre asta avocatului care-l apăra pe Skip Reardon. D chema Farrer. Ba nu, Farrell. Mi-a zis că vorbe goale nu sunt acceptate de obicei ca probă în proces și, chiar dacă ar fi, dacă ele vin de la un copil cu dezvoltare întârziată, nu ar putea decât să arunce o umbră de îndoială asupra declarației mele că am văzut mașina. Dar greșea. Nu știu de ce n-ar fi trebuit să le spun juraților că Michael a devenit agitat când i s-a părut că vede mașina bunicului lui. Cred că nu le-ar fi fost decât de ajutor, spuse ea cu o voce tot mai tremurată. Doamnă McGrath, în noaptea aceea, puțin după nouă, o limuzină Mercedes neagră cu patru uși a plecat din dreptul casei lui Reardon. Știu asta sigur. Sigur de tot.

43

În după-amiaza asta, lui Jonathan Hoover parcă nu îi făcea plăcere paharul de martini dinainte de cină. De obicei, savura momentul acesta, bând un gin ușor diluat cu exact trei picături de vermut, la care adăuga două măslin, stând în fotoliul cu rezemători laterale pentru cap, lângă șemineu, și vorbind cu Grace despre cele întâmplate peste zi.

În seara asta, pe lângă gândurile care îl frământau pe el, era clar că și Grace avea o supărare. Știa că ea nu va recunoaște dacă era vorba de dureri mai mari decât de obicei. Nu vorbeau niciodată despre sănătate. Învățase de multă vreme să nu întrebe decât de formă: „Cum te mai simți, draga mea?”

Răspunsul ei era invariabil: „Destul de bine.”

Deși trapul îi era puternic măcinat de reumatism, asta nu o împiedica pe Grace să se îmbrace cu aceeași elegantă firească. În ultima vreme, purta mereu mâneci lungi și largi, ca să-și ascundă încheieturile umflate, iar seara, chiar dacă erau singuri, îmbrăca rochii lungi care să-i acopere picioarele tot mai diforme.

Cum stătea pe jumătate întinsă pe canapea, deformarea coloanei vertebrale nu se observa, iar ochii ei cenușii și luminoși străluceau atât de frumos pe fundalul tenului său alb ca de alabastru. Doar mâinile, cu degetele noduroase și contorsionate erau un semn al bolii care o măcina.

Cum Grace rămânea în pat dimineața până foarte târziu, iar Jonathan se scula devreme, seara era singurul moment când puteau face vizite sau puteau bârfi. Grace îi zâmbi crispată.

— Parcă m-aș privi în oglindă, Jon. Și pe tine te frământă ceva, și sunt sigură că e același lucru care nu-ți dădea pace nici mai devreme, așa că lasă-mă pe mine să încep. Am vorbit cu Kerry.

Jonathan ridică din sprincene.

— Și?

— Mi-e teamă că nu are de gând să renunțe la cazul Reardon.

— Ce ți-a spus?

— Important e ce *nu* mi-a spus. Vorbea foarte evaziv. M-a ascultat, apoi mi-a zis că are toate motivele să creadă că mărturia doctorului Smith a fost mincinoasă. Mi-a mai dat de înțeles că nu are nimic concret care să o facă să creadă că Reardon nu e criminalul, dar consideră că e obligația ei să afle dacă nu cumva s-a comis o eroare judiciară.

Jonathan se înroși de supărare.

— Grace, dintr-un anumit punct, spiritul justițiar de care dă dovadă Kerry e aproape ridicol. Aseară am reușit să-l conving pe guvernator să mai amâne prezentarea în Senat a numelor candidaților pentru postul de judecător. A fost de acord.

— Jonathan!

— Tot ce am putut face a fost să-i cer să amâne deocamdată numirea lui Kerry. N-am avut de ales. Grace, Prescott Marshall a fost un guvernator deosebit. Știi și tu. Lucrând cu el, am reușit să determin Senatul să adopte reformele legislative necesare, să revizuiască structura impozitelor, să atragă investițiile în stat, să realizeze o reformă a protecției sociale care să nu însemne privarea celor săraci prin tot felul de subterfugii. Vreau ca Marshall să revină în funcție după patru ani. Nu sunt un mare admirator al lui Frank Green, dar, ca guvernator, va păstra foarte bine locul pentru Marshall și nu va distruge ce a realizat acesta împreună cu mine. Pe de altă parte, dacă Green nu reușește și intră celălalt partid, tot ce am făcut noi se duce de râpă.

Deodată, furia care îl cuprinsese se topi și lui Grace i se păru că nu mai are în față decât un bărbat obosit, care își arăta din plin cei șaiszeci și doi de ani pe care îi avea.

— O să le invit pe Kerry și pe Robin la masă duminică, spuse Grace. O să ai atunci ocazia să stai de vorbă cu ea serios. Nu cred că e cazul să-și sacrifice nimeni viitorul pentru acel Reardon.

— O s-o sun în seara asta, îi spuse Jonathan.

44

Geoff Dorso sună la ușă la șapte și jumătate fix și fu din nou întâmpinat de Robin. Era încă în costumul de vrăjitoare și cu fața fardată. Își îngroșase sprâncenele cu cărbune. Își dăduse pe față cu pudră albă, lăsând însă descoperite zonele în care tăieturile îi brăzdau încă bărbia și obrajii. Pe umeri îi atârna o meșă de păr negru și încâlcit.

Geoff sări un pas înapoi.

— Vai, ce m-am speriat.

— Ah, ce bine-mi pare, spuse Robin încântată. Mulțumesc că ai fost punctual. Trebuie să merg la o petrecere. Începe chiar acum și se dă un premiu pentru cel mai înfricoșător costum. Trebuie să plec.

— O să câștigi cât ai zice pește, o asigură Geoff în timp ce intră în salon, apoi începu să adulmece. Ce miroase așa frumos?

— Mama face turte cu usturoi, îi explică Robin, apoi o strigă: Mami, a venit domnul Dorso.

Bucătăria era în celălalt capăt al casei. Geoff zâmbi când ușa se deschise și apăru Kerry, ștergându-se pe mâini într-un prosop. Era îmbrăcată cu pantaloni largi, verzi și un pulover verde pe gât. Geoff nu putu să nu observe cum lumina lustrei îi punea în evidență sclipirile aurii ale părului și puzderia de pistrui de pe nas.

Pare de douăzeci și trei de ani, îi spuse el, apoi își dădu seama că zâmbetul ei cald nu putea ascunde îngrijorarea care i se citea în priviri.

— Geoff, ce bine-mi pare că te văd. Haide, intră și fă-te comod. Eu trebuie s-o conduc pe Robin până în vecini, la o petrecere.

— Lasă-mă s-o duc eu, îi propuse Geoff. Încă nu mi-am dat jos pardesiul.

— Cred că e bine și așa, spuse Kerry rar, cântărind situația, dar așteaptă până vezi că a intrat pe ușă, bine? Adică n-o lăsa în fața casei.

— Dar, mami, protesta Robin, nu-mi mai este frică. Zău.

— Bine, mie încă îmi este.

Despre ce o fi vorba? se întrebă Geoff, apoi spuse:

— Kerry, toate surorile mele sunt mai mici decât mine. Până când s-au dus la colegiu, eu le conduceam peste tot și Doamne ferește să nu fi așteptat până nu vedeam că au intrat cu bine în locul unde mergeau. Ia-ți mătura, Robin, bănuiesc că ai și o mătură.

Când mergeau pe strada liniștită, Robin îi povesti de mașina care o speriase.

— Mami își ține mereu cumpătul, dar acum a cam sărit peste cal, îi mărturisi ea. Își face prea multe griji pentru mine. Parcă-mi pare rău că i-am spus.

Geoff se opri brusc și se uită la ea.

— Robin, ascultă ce-ți spun. E mult mai rău să *nu-i* spui mamei când ți se întâmplă așa ceva. Promite-mi că n-o să faci greșeala asta niciodată.

— N-o s-o fac. I-am promis deja mamei, îi răspunse ea, apoi buzele exagerat de vopsite se desfăcură într-un zâmbet poznaș. Îmi țin promisiunile mereu, mai puțin atunci când e vorba de sculatul de dimineață. Nu pot să sufăr să mă scol de dimineață.

— Nici eu, o aprobă Geoff cu înflăcărare.

După cinci minute, în timp ce stătea pe un scaun înalt de bucătărie, urmărind-o pe Kerry cum face salata, Geoff se hotărî să încerce o abordare directă.

— Robin mi-a povestit ce s-a întâmplat azi-dimineață. Treaba e serioasă?

Kerry tocmai rupea salata abia spălată și o punea în castron.

— Unul dintre anchetatorii noștri, Joe Palumbo, a vorbit cu Robin azi după-amiază. E îngrijorat. Crede că o mașină care face un viraj imprudent doar la câțiva metri de tine,

poate să sperie pe oricine, dar Robin mai spunea și că geamul s-a deschis și că a apărut o mână care a îndreptat ceva spre ea... Joe crede că s-ar putea s-o fi fotografiat cineva.

Geoff simți tremurii din glasul lui Kerry.

— Dar de ce?

— Nu știu. Frank Green crede că ar putea avea legătură cu cazul pe care l-am instrumentat recent. Dar eu nu cred. Simt că înnebunesc când mă gândesc că poate cineva a văzut-o pe Robin și a făcut o fixație. Asta ar fi o altă explicație, îi spuse ea și începu să rupă salata cu violență. Întrebarea e: ce aș putea face eu? Cum s-o apăr?

— E destul de greu să porți povara asta singură.

— Adică, pentru că sunt divorțată? Pentru că nu e niciun bărbat în casa asta care să aibă grijă de ea? I-ai văzut fața. Ai văzut ce a pățit când era cu tatăl ei. Nu-și pusese centura de siguranță, iar el e genul de șofer care calcă pedala de accelerație până la fund și pe urmă frânează brusc. Nu știu dacă se poartă așa ca să se dea mare sau doar pentru că-i place să riște. Oricum, în ceea ce-l privește, Robin și cu mine o ducem mai bine fără el. Rupse și ultima frunză de salată, apoi se scuză. Îmi pare rău. Cred că ai venit într-un moment nepotrivit ca să mănânci spaghete, Geoff. Nu sunt o gazdă prea plăcută. Dar asta n-are importanță. Importante sunt întâlnirile pe care le-am avut cu doctorul Smith și cu Dolly Bowles.

Cât mâncară salată și turte cu usturoi, îi povesti despre întâlnirea cu doctorul Smith.

— Îl urăște pe Skip Reardon. Și are față de el o ură specială. Observând că Geoff pare contrariat, adăugă: Vreau să spun că, atunci când am de a face cu rudele victimelor, majoritatea lor îl disprețuiesc pe asasin și vor ca el să fie pedepsit. Ei dau glas unei mâni atât de întrepătrunse cu durerea, încât exprimă ambele sentimente. Părinții îți vor arăta de multe ori fotografii de când fata asasinată era mică sau când a absolvit școala, apoi îți povestesc ce copil era și că avea rezultate bunele

la ortografie în clasa a opta. Pe urmă izbucnesc în lacrimi, durerea lor e atât de copleșitoare, și unul din ei, în general, tatăl, îți spune că vrea să rămână cinci minute singur cu criminalul sau că ar dori să declanșeze el însuși scaunul electric. Numai că Smith nu s-a purtat așa. La el nu se ghicea decât ura.

— Și ce-ți spune asta? întrebă Geoff.

— Fie că Skip e un asasin mincinos, fie că va trebui să aflăm dacă Smith avea aversiunea asta puternică față de Skip Reardon înaintea morții Suzannei. Și ulterior va trebui să știm exact care erau relațiile dintre doctor și Suzanne. Nu uita, după cum a declarat, a regăsit-o când avea aproape douăzeci de ani, după ce nu o mai văzuse de mic copil. Ea a apărut într-o bună zi la cabinetul lui și i-a spus cine e. Din fotografii îți poți da seama că era o femeie deosebit de atrăgătoare, remarcă Kerry și se ridică în picioare. Gândește-te la asta până prepar eu spaghetele. După aceea vreau să-ți povestesc de Dolly Bowles și de „mașina lui tati”.

Geoff aproape că nu mai simțea gustul delicios al spaghetelor cu sos de scoici, ascultând-o pe Kerry cum îi povestea de vizita pe care i-o făcuse lui Dolly Bowles.

— Treaba e, conchise ea, că, din câte-mi spune Dolly, atât instituția noastră, cât și oamenii voștri, au exclus total ideea că micuțul Michael ar fi putut fi un martor demn de încredere.

— Tim Farrell personal a vorbit cu Dolly Bowles, își aminti Geoff. Parcă-mi amintesc că spusese ceva de un copil de cinci ani cu dificultăți de dezvoltare care văzuse o mașină, dar am trecut peste amănuntul ăsta.

— Umblu după potcoave de cai morți, spuse Kerry. Joe Palumbo, anchetatorul despre care ți-am spus că a stat de vorbă cu Robin, mi-a adus dosarul Reardon în după-amiaza asta. Vreau să-l răsfoiesc, să văd ce nume apar în el. Nume de bărbați față de care Suzanne ar fi manifestat o oarecare amabilitate. Ar fi ușor de verificat la Divizia de Automobile dacă vreunul din ei avea acum unsprezece ani o limuzină

Mercedes neagră. Sigur, e posibil ca mașina să fi fost înregistrată pe numele altcuiva sau chiar închiriată, iar în acest caz n-o să ajungem nicăieri. Privi la ceasul de deasupra mașinii de gătit și spuse: Mai e destul timp.

Geoff știa că e vorba de întoarcerea lui Robin.

— La ce oră se termină petrecerea?

— La nouă. În general, petrecerile nu se fac în cursul săptămânii, dar Halloween e o seară cu adevărat specială pentru copii, nu-i așa? Și acum, ce zici, bei o cafea la filtru sau una obișnuită? Mă tot gândesc să cumpăr un aparat de făcut capuccino, dar nu-mi găsesc timp pentru asta.

— O cafea la filtru ar fi excelentă. Și, în timp ce o bem, o să-ți spun de Skip Reardon și Beth Taylor.

După ce el îi povesti în linii mari de relația dintre Beth și Skip, Kerry spuse:

— Înțeleg de ce Tim Farrell s-a temut s-o folosească pe Taylor ca martoră, dar, dacă Skip Reardon era îndrăgostit de ea în momentul crimei, acest lucru face mai puțin credibilă declarația doctorului Smith.

— Exact. Reacția lui Skip când a văzut-o pe Suzanne aranjând florile primite de la alt bărbat s-ar putea rezuma în câteva vorbe: „Bine c-am scăpat.”

Sună telefonul prins pe perete și Geoff se uită la ceas.

— Spuneai că Robin termină la ora nouă, nu? Mă duc după ea cât vorbești tu la telefon.

— Mulțumesc, îi răspunse Kerry în timp ce ridica receptorul. Alo. Ascultă glasul de la celălalt capăt al firului, apoi spuse cu căldură: A, Jonathan, mă gândeam să te sun.

Geoff se ridică și, fluturând mâna în semn de la revedere, se duse în hol și își scoase pardesiul din debara.

Când veneau spre casă, Robin îi povesti că se distrase de minune, deși nu câștigase premiul întâi pentru costum.

— A venit și verișoara lui Cassie, îi explică ea. Avea un costum de schelet scârbos. Mama ei i-a cusut pe costum ciolane de supă. Cred că de aceea era așa de deosebit. Oricum, vă mulțumesc că m-ați condus, domnule Dorso.

— Uneori câștigi, alteori pierzi, Robin. Și spune-mi, te rog, Geoff.

Când Kerry le deschise ușa, Geoff își dădu seama că se întâmplase ceva. Se vedea clar că făcea eforturi să pară atentă și să zâmbească în timp ce o asculta pe Robin, care povestea entuziasmată cum fusese la petrecere. În cele din urmă, Kerry spuse:

— Bine, Robin, e trecut de nouă și mi-ai promis...

— Știu. Țuști în pat, fără să o mai lălăi, spuse Robin, apoi o sărută pe Kerry. Te iubesc, mami. Noapte bună, Geoff, îl salută ea pe musafir și se repezi pe scări în sus.

Geoff văzu că lui Kerry începe să-i tremure buzele. O luă de braț, o duse în bucătărie și închise ușa în urma lor.

— Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-și controleze vocea.

— Guvernatorul urma să prezinte mâine Senatului, spre aprobare, trei nume pentru funcția de judecător. Unul dintre aceste nume trebuia să fie al meu. Dar Jonathan l-a rugat pe guvernator să amâne deocamdată prezentarea listei, din cauza mea.

— Senatorul Hoover să-ți facă ție așa ceva! exclamă Geoff. Credeam că e cel mai bun amic al tău, adăugă el și o privi apoi fix. Ia stai puțin. Asta are vreo legătură cu cazul Reardon și cu Frank Green? Nici nu mai avea nevoie de răspunsul ei ca să-și dea seama că așa e. Kerry, asta-i o tâmpenie. Iartă-mă. Parcă spuneai „amânat”, nu „retras”.

— Jonathan nu mi-ar retrage niciodată numele de pe listă. Știu asta, spuse Kerry cu o voce tot mai sigură. Dar mai știu că nu mă pot aștepta să se dea peste cap pentru mine. I-am spus lui Jonathan că m-am întâlnit azi cu doctorul Smith și cu Dolly.

— Cum a reacționat?

— A fost impresionat. Crede că, redeschizând acest caz, pun la îndoială în mod inutil atât profesionalismul, cât și credibilitatea lui Frank Green, și că mă expun criticilor că cheltuiesc banii contribuabililor pentru un dosar rezolvat încă de acum zece ani. A insistat asupra faptului că cinci

instanțe de apel au confirmat vinovăția lui Reardon. Își scutură capul, ca și cum ar fi vrut să își clarifice gândurile. Apoi se răsuci, evitându-i privirea. Îmi pare rău că te-am făcut să-ți pierzi timpul, Geoff, dar cred că Jonathan are dreptate. Un criminal se află la închisoare, așa cum a hotărât un juriu pe care l-a acceptat și el, iar instanțele ulterioare au susținut condamnarea. De ce să cred eu că am aflat ceva ce ei nu știau? se întrebă Kerry, apoi se întoarse din nou spre Geoff. Ucigașul e la închisoare, iar eu o s-o las baltă, spuse ea cu cea mai mare convingere.

Geoff se crispa, supărat și frustrat.

— Atunci, la revedere, onorată doamnă judecător. Și mulțumesc pentru spaghete.

Miercuri, 1 noiembrie

45

La laboratorul FBI din Quantico, patru polițiști priveau pe monitorul calculatorului un stop-cadru cu profilul hoțului care pătrunsese în casa familiei Hamilton din Chevy Chase la sfârșitul săptămânii.

Își scosese cagula ca să se uite mai bine la o statuetă. La început, imaginea realizată de camera ascunsă de luat vederi păruse iremediabil de neclară, dar, după ce fusese prelucrată electronic, o serie de detalii ale feței deveniseră vizibile. Probabil că nu sunt suficiente pentru o identificare, își spuse Si Morgan, unul dintre polițiști. În afară de nas și conturul gurii, celelalte trăsături rămâneau totuși greu de distins. Dar asta era tot ce aveau și poate că imaginea va ajuta, în cele din urmă, pe cineva să-și amintească de acest chip.

— Faceți câteva sute de copii și trimiteți-le familiilor care au fost victimele unor spargerii asemănătoare cu cazul Hamilton. Nu e mult, dar, cel puțin, avem acum o șansă să-l prindem pe nenorocitul ăla, spuse Morgan și fața îi deveni sumbră. Iar atunci când îl găsim, sper ca amprenta lui să fie identică cu cea găsită în seara când mama congressmanului Peale și-a pierdut viața, pentru că nu-și dezvăluise planul de a se întoarce la sfârșit de săptămână.

46

Era încă dimineața devreme când Wayne Stevens își citea ziarul în sufrageria confortabilei sale vile în stil spaniol

din Oakland, California. Pensionat în urmă cu doi ani de modesta firmă de asigurări unde lucrase, părea un om destul de mulțumit. Chiar și când se odihnea, fața lui avea o expresie gânditoare. Făcea în mod regulat exerciții fizice ca să se mențină în formă. Avea două fiice care locuiau cu familiile lor la o distanță de numai o jumătate de oră de el. În cei opt ani de când trăia cu cea de a treia soție, Catherine, ajunsese să-și dea seama că primele două căsnicii lăsaseră mult de dorit.

De aceea, când auzi telefonul, nu avu nicio presimțire că persoana care îl suna îi va evoca amintiri neplăcute.

Cel de la capătul firului avea un accent specific Coastei de Est.

— Domnule Stevens, sunt Joe Palumbo, anchetator la Procuratura din comitatul Bergen, New Jersey. Suzanne Reardon era fiica dumneavoastră vitregă, nu-i așa?

— Suzanne Reardon? Nu știu pe nimeni cu acest nume. Ia stați puțin, spuse el. Doar nu vorbiți de Susie?

— Așa îi spuneți Suzannei?

— Am avut o fiică vitregă căreia îi spuneam Susie, dar o chema Sue Ellen, nu Suzanne, îi explică el, apoi își dădu seama că inspectorul folosise timpul trecut. Ce e, a pățit ceva?

La o distanță de cinci mii de kilometri, Joe Palumbo strânse receptorul în mână.

— Nu știați că Suzanne, sau Susie, cum îi spuneți dumneavoastră, a fost ucisă acum zece ani? îl întrebă și apăsă imediat pe buton să înregistreze conversația.

— Doamne Sfinte, murmură Wayne Stevens. Nu, sigur că nu știam. Îi trimit o felicitare de Crăciun în fiecare an pe numele tatălui ei, doctorul Charles Smith, dar nu am mai avut nicio veste de la ea de ani de zile.

— Când ați văzut-o ultima oară?

— Acum optsprezece ani, la scurt timp după ce a doua soție a mea, Jean, mama ei, a murit. Susie a fost mereu o fată nefericită, cu probleme și, sincer vorbind, *dificilă*. Eram văduv când m-am însurat cu mama ei. Aveam două fete

mai mici și am adoptat-o pe Susie. Jean și cu mine le-am crescut împreună pe toate trei. Apoi, după ce Jean a murit, Susie a încasat polița de asigurare și ne-a anunțat că se mută la New York. Avea nouăsprezece ani pe atunci. După câteva luni am primit de la ea o scrisoare cam răutăcioasă, prin care spunea că aici a fost mereu nefericită și că nu mai voia să știe de niciunul dintre noi. Spunea că urma să locuiască împreună tatăl ei adevărat. Ei bine, l-am sunat imediat pe doctorul Smith, dar el a fost nespus de grosolan. Mi-a zis că a făcut o mare greșeală când m-a lăsat să-i adopt fata.

— Deci n-ați vorbit niciodată direct cu Suzanne, adică Susie? îl întrebă Joe.

— Niciodată. Mi se părea că nu mai e nimic de făcut decât să-mi văd de ale mele. Speram că, peste un timp, o să mai treacă pe aici. Ce-a pățit?

— Acum zece ani, soțul ei a fost condamnat că a ucis-o într-o criză de gelozie.

Imaginile începură să se deruleze rapid în mintea lui Wayne Stevens. Susie, bebelușul plângăcios, apoi adolescența durdulie și morocănoasă care încercase să se destindă practicând golful și tenisul, dar care nu părea încântată de performanțele sale sportive. Susie auzind țârâitul telefonului care nu suna niciodată pentru ea, încruntându-se la surorile ei vitrege când prietenii acestora veneau să le ia de acasă, fugind apoi în camera ei de sus și trântind ușa.

— Gelos că avea o legătură cu un alt bărbat? întrebă el, măsurându-și cuvintele.

— Da, îi răspunse Joe Palumbo, simțind consternarea din glasul bărbatului de la celălalt capăt al firului și înțelegând că Kerry avusese dreptate când, din instinct, se gândise că ar trebui să facă săpături în trecutul Suzannei. Domnule Stevens, vă supărați dacă vă rog să mi-o descrieți pe fiica dumneavoastră?

— Sue era... îi răspunse Stevens, ezitând. Nu era o fată frumoasă, continuă el, coborând glasul.

— Nu mi-ați putea trimite niște fotografii de ale ei? Îl întrebă Palumbo. Adică o fotografie făcută cât mai aproape de data când a plecat de acasă ca să vină în Est.

— Sigur că da. Dar, dacă s-a întâmplat cu zece ani în urmă, de ce vă mai interesează acum?

— Pentru că unul dintre procurorii adjuncți crede că în acest caz mai sunt și alte elemente decât cele prezentate în proces.

Să știi că Kerry a intuit bine! Își spuse Joe în timp ce închidea telefonul, după ce Wayne Stevens îi promisese că îi va trimite fotografiile lui Susie cu poșta rapidă.

47

Kerry abia intrase în birou miercuri dimineața, când secretara îi spuse că Frank Green voia să stea de vorbă cu ea. Green intră direct în subiect.

— Ce s-a-ntâmplat, Kerry? Înțeleg că guvernatorul a amânat prezentarea listei pentru funcția de judecător. Se pare că are probleme cu tine. S-a întâmplat ceva? Te-aș putea ajuta?

Ei bine, da, ai putea, Frank, gândi Kerry. Dacă i-ai spune guvernatorului că ai considera binevenită o anchetă care ar putea dovedi o eroare judiciară flagrantă, chiar dacă acest lucru ar implica și riscul să fii bombardat cu roșii stricate. Ai putea fi un tip curajos, Frank.

În schimb, ea îi spuse:

— A, sunt sigură că toată lista va fi înaintată în curând.

— Doar nu te-ai certat cu senatorul Hoover?

— E unul dintre prietenii mei cei mai buni.

Când se întorsese spre ușă să plece, procurorul îi mai spuse:

— Kerry, ți se urăște să te perpelești tot așteptând numirile astea. Ei, chiar mie urmează să-mi fie anunțată numirea. Așa-i? Mă ia cu transpirații tot sperând că n-o să se împotmolească pe undeva.

Ea încuviință din cap și ieși.

Când ajunse în birou, făcu eforturi disperate să se concentreze la procesele din acea zi. Jurații tocmai își dăduseră verdictul în cazul unui bărbat acuzat că a jefuit o stație de benzină. Verdictul era tentativă de omor și jaf armat. Un operator de la benzinărie fusese împușcat și se afla încă la reanimare. Dacă pățea ceva, încadrarea urma să fie schimbată în crimă.

Cu o zi în urmă, Curtea de Apel respinsese verdictul pronunțat împotriva unei femei acuzate de crimă. Acesta fusese un alt caz foarte mediatizat, dar, cel puțin, hotărârea Curții de Apel că apărarea fusese incompetentă nu se răsfrânsese în mod negativ asupra procurorului.

Plănuiseră ca Robin să fie cea care-i va ține Biblia când va depune jurământul. Jonathan și Grace insistaseră să-i cumpere robe de judecător, două de purtat zi de zi și încă una specială pentru ceremonii. Margaret îi tot amintea că, fiind cea mai bună prietenă a ei, ar trebui să i se dea voie să-i țină roba pe care urma s-o poarte în acea zi și să o ajute la îmbrăcat. „Eu, Kerry McGrath, jur solemn că...”

Ochii i se umplură de lacrimi când reauzi în gând vocea îngrijorată a lui Jonathan. *Kerry, cinci instanțe de apel l-au găsit pe Reardon vinovat. Ce-i cu tine? Ei bine, avea dreptate. O să-l sune ceva mai târziu și o să-i spună că renunță la toată povestea.*

Deodată își dădu seama că la ușă bătuse cineva de mai multe ori. Neliniștită, se șterse la ochi cu dosul palmelor și spuse:

— Intră.

Era Joe Palumbo.

— Ești tare isteață, Kerry.

— Nu-s așa de sigură. Despre ce e vorba?

— Spuneai că ți-a venit doar așa să te întrebi dacă doctorul Smith i-a făcut vreo intervenție fiicei sale.

— Iar el a negat. Ți-am spus doar.

— Da, știi că mi-ai spus. Și mi-ai mai spus să verific trecutul Suzannei. Ei bine, ia ascultă.

Cu un gest teatral, Joe puse pe masă un casetofon.

— Asta e aproape toată discuția mea cu domnul Wayne Stevens, tatăl vitreg al Suzannei Reardon, îi explică el și apăsă pe buton.

În timp ce asculta, Kerry se simți copleșită iar de confuzie și de un val de sentimente contradictorii. Smith e un mincinos, își spuse, amintindu-și cât de revoltat fusese când doar îi sugerase că i-ar fi făcut o intervenție fiicei sale. E un mincinos și un bun actor.

Când înregistrarea se termină, Palumbo zâmbi.

— Ce facem în continuare, Kerry?

— Nu știu, îi răspunse ea încet.

— Nu știi? Smith minte.

— Încă nu știm asta. Hai să așteptăm fotografiile de la Stevens înainte de a ne ambala prea tare. Multe adolescente înfloresc dintr-o dată după ce se coafează și machiază cum trebuie.

Palumbo se uită la ea uimit.

— Sigur că da. Tot așa cum porcii zboară.

48

Deidre Reardon simțise descurajarea din glasul fiului ei când vorbise cu el duminică și marți, așa că se hotărî miercuri să facă din nou călătoria aceea lungă cu autobuzul, apoi cu trenul și iar cu autobuzul ca să ajungă la închisoarea Trenton.

O femeie mărunțică de la care fiul ei moștenise părul acela roșu aprins, ochii calzi și albaștri și tenul celt, Deidre Reardon își arăta din plin vârsta pe care o avea: urma să împlinească în curând șaptezeci de ani. Trupul îi trăda fragilitatea, iar mersul îi devenise mai puțin vioi. Sănătatea șubredă o determinase să renunțe la serviciul pe care îl avea ca vânzătoare la un magazin A&S, iar acum își suplimenta veniturile provenite din asigurările sociale făcând diverse munci de birou la administrația parohiei.

Banii pe care îi economisise în anii când Skip o ducea atât de bine și fusese atât de generos cu ea, îi cheltuise mai ales pe recursurile eșuate.

Ajunse la închisoare după-amiază. Pentru că era în cursul săptămânii, nu puteau comunica decât prin telefon, privindu-se prin geamul care îi despărțea. Când Skip fu adus în sală și îi văzu chipul, Deidre își dădu seama că se întâmplase lucrul de care se temuse cel mai mult. Skip încetase să mai spere.

De obicei, când era foarte descurajat, încerca să-i distragă atenția cu bârfe despre vecini și despre parohie, genul de povești care i-ar fi făcut plăcere cuiva plecat de acasă, care urma să se întoarcă în curând și care voia să fie la curent cu evenimentele.

Astăzi știa că asemenea nimicuri nu erau de niciun folos.

— Skip, ce-i cu tine? îl întrebă ea.

— Mamă, m-a sunat Geoff aseară. Procurarea care a trecut pe la mine nu se mai interesează de caz. S-a spălat pe mâini. L-am rugat pe Geoff să fie cinstit și să nu mă ducă cu vorba.

— Cum o cheamă, Skip? îl întrebă Deidre, încercând să pară indiferentă.

Își cunoștea prea bine băiatul ca să mai vină acum cu vorbe goale.

— McGrath. Kerry McGrath. Se pare că, în curând, va fi făcută judecător. La norocul pe care-l am, o să fie numită la Curtea de Apel, așa că, dacă Geoff o să găsească vreodată un alt motiv să facă recurs, ea o să fie cea care o să-l respingă.

— Nu durează ceva mai mult ca un judecător să fie numit la Curtea de Apel? îl întrebă Deidre.

— Ce mai contează? Avem tot timpul la dispoziție, nu-i așa, mamă? îi răspunse Skip, apoi îi povesti cum refuzase astăzi convorbirea cu Beth. Mamă, Beth trebuie să-și vadă de viața ei. Și n-o să reușească niciodată dacă nu face altceva decât să se ocupe de mine.

— Skip, Beth te iubește.

— Mai bine ar iubi pe altcineva. Eu așa am făcut, nu?

— Of, Skip.

Deidre Reardon simțea iar că nu mai are aer, senzație care era urmată întotdeauna de amorțeala mâinii și durerea aceea ascuțită din coșul pieptului. Doctorul o avertizase că va trebui să sufere o nouă operație dacă angioplastia din săptămâna ce urma nu dădea rezultate. Încă nu-i spusese lui Skip despre asta. Nu-i va spune nici acum.

Ochii i se umeziră când văzu durerea de pe chipul fiului ei. Fusese mereu un băiat atât de bun. În adolescență, nu-i crease nici cea mai mică problemă. Chiar și când era bebeluș, dacă obosea, nu devenea morocănos. Una dintre poveștile ei preferate despre el era aceea când plecase în patru labe din sufragerie până în dormitor, trăsese pătura printre gratiile pătuțului, se înfășurase în ea și adormise pe jos, sub pătuț.

Îl lăsase singur în sufragerie în timp ce ea pregătea masa. Cum nu dăduse de el, alergase prin tot apartamentul lor cel mic, strigându-l, îngrozită la gândul că se strecurase cine știe cum afară și se rătăcise. Deidre avea acum același sentiment. Într-un fel, Skip se rătăcise și de data aceasta.

Instinctiv întinse mâna și atinse geamul. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe bărbatul acela minunat care era fiul ei. Voia să-i spună să nu-și facă griji, că totul o să fie bine, așa cum îi spunea cu ani în urmă, când avea vreun necaz. Dar își dădu seama ce era mai bine să-i spună acum.

— Skip, nu vreau să te aud vorbind așa. Nu tu hotărăști dacă Beth te mai iubește sau nu. Și o să mă duc să stau de vorbă cu Kerry McGrath. Trebuie să fi avut vreun motiv să vină să te vadă. Procurorii nu fac vizite condamnăților doar de dragul de a le face. O să aflu de ce s-a interesat de cazul tău și de ce ți-a întors acum spatele. Dar trebuie să colaborezi și tu. Și nu cumva să-ndrăznești să-mi mai vorbești în felul ăsta.

Timpul de vizită se termină prea repede. Deidre reuși să nu plângă înainte ca gardianul să-l scoată pe Skip din sală. Apoi începu să-și frece ochii de zor. Cu gura strânsă într-o

expresie foarte hotărâtă, se ridică, așteptă să-i treacă junghiul din coșul pieptului și ieși repede.

49

Se simte că e deja noiembrie, își spuse Barbara Tompkins în timp ce străbătea distanța de zece cvartale între biroul ei de pe Strada 68 – bulevardul Madison și apartamentul ei de pe Strada 61 – Bulevardul 3. Ar fi trebuit să îmbrace un pardesiu mai gros. Dar ce conta să suporte puțin frigul preț de câteva cvartale, când se simțea atât de bine?

Nu era zi în care să nu se bucure de miracolul pe care îl realizase doctorul Smith. Parcă nu-i venea să creadă că, în urmă cu mai puțin de doi ani, se cufundase într-o muncă de salahor la o firmă de publicitate din Albany. Se ocupa cu anunțurile publicate în reviste de micii producători de cosmetice.

Nancy Pierce era una dintre putinele cliențe care îi plăcuseră. Nancy glumea mereu că se simte ca rățoiul cel urât și că are un extraordinar complex de inferioritate pentru că lucrează cu manechine superbe. Apoi își luase o vacanță mai lungă și reapăruse cu o înfățișare de milioane. Fără să se ferească, chiar mândră, le explicase tuturor că făcuse operație estetică.

— Ascultă, îi spusese ea, sora mea arată ca Miss America, dar se luptă mereu să slăbească. Zice că în corpul ei se ascunde o tipă trasă prin inel care se zbate să iasă afară. Iar eu mi-am spus întotdeauna că în mine se ascunde o tipă frumoasă care se zbate să iasă afară. Sora mea s-a dus la San Francisco, iar eu, la doctorul Smith.

Privind cu admirație cât de degajată și de sigură pe ea devenise, Barbara își promisese: „Dacă o să fac rost cândva de banii necesari, o să merg și eu la doctorul acela.” Apoi, tanti Betty, draga de ea, trecuse în lumea celor dreți la optzeci și șapte de ani și îi lăsase Barbarei 35.000 de dolari, transmițându-i cu limbă de moarte să-i toace după pofta inimii.

Barbara își aduse aminte de prima vizită la doctorul Smith. Ea se afla deja în cabinet, pe marginea mesei de consultație, când intrase doctorul și-i aruncase o privire rece, aproape înfricoșătoare.

— Ce vrei? se răstise la ea.

— Vreau să știu dacă mă puteți face frumoasă, îi răspunsese Barbara, tatonând terenul. Apoi, făcându-și curaj, se corectase. Foarte frumoasă.

Fără să scoată o vorbă, rămăsese în picioare în fața ei, întorsese spre ea o lampă, îi luase obrazul în palmă, își trecuse degetele peste contururile feței ei, îi studiasse pomeții și fruntea minute în șir. Apoi se dăduse un pas înapoi.

— De ce?

Ea îi spusese despre femeia frumoasă care făcea eforturi să iasă din cochilie. Îi spusese că era conștientă de faptul că ar trebui să nu-i prea pese, apoi izbucnise:

— Dar mie îmi pasă.

Pe neașteptate, doctorul zâmbise. Era un zâmbet rigid, posomorât, dar sincer.

— Dacă nu ți-ar fi păsat, nu m-ar fi interesat nici pe mine, îi răspunsese el.

Intervenția fusese deosebit de complicată. Operațiile îi dăduseră cu totul alt chip, îi redusese urechile, îi scosese cearcănele și pungile de sub ochi, făcându-i mari și luminoși. Prin operație, buzele-i deveniseră pline și provocatoare și îi dispăruseră cicatricile de acnee de pe obraji, nasul i se îngustase, iar sprâncenele îi erau mai arcuite. Chiar corpul îi fusese remodelat.

Apoi doctorul o trimisese la un salon de coafură să își schimbe culoarea părului din cenușiu închis în negru ca pana corbului, nuanță care pune în evidență albul imaculat al tenului, realizat prin descuamare cu acizi. Iar la coafor, un alt expert o învățase arta machiajului.

În sfârșit, doctorul îi spusese să-și cheltuiască restul moștenirii pe îmbrăcăminte și o trimisese cu cineva la atelierile de croitorie de lux de pe Bulevardul 7. Îndrumată

de cineva, își cumpărase prima garderobă rafinată din viața ei.

Doctorul Smith o îndemnase să se mute la New York, îi spusese unde să-și caute un apartament și chiar se interesase personal, vizitând apartamentul găsit de ea. Apoi insistase să vină trimestrial la control.

În acel an atât de amețitor se mutase în Manhattan și începuse să lucreze la firma Price și Vellone. Amețitor, dar captivant. Barbara se simțea minunată.

În timp ce parcurgea ultimii metri spre casă, aruncă nervoasă o privire peste umăr. Cu o seară în urmă luase cina cu niște clienți la Hotelul Mark. Când se pregăteau de plecare, îl observase pe doctorul Smith la o masă mai retrasă.

Săptămâna trecută, îl zărise în Salonul de Stejar de la Restaurantul Plaza.

Nu-l luase în seamă atunci, dar, cu o lună în urmă, după ce își petrecuse seara cu niște clienți la Restaurantul Patru Anotimpuri, avusese impresia că o urmărea cineva de pe partea cealaltă a străzii, când oprise un taxi.

Portarul o salută și îi deschise ușa, iar Barbara simți o ușurare. Mai privi o dată peste umăr.

Un Mercedes negru se oprise în mijlocul străzii chiar în fața blocului. Nu avea cum să-l confunde pe cel aflat la volan, chiar dacă avea fața întoarsă pe jumătate, ca și cum s-ar fi uitat pe trotuarul celălalt.

Doctorul Smith.

— S-a întâmplat ceva, domnișoară Tompkins? o întrebă portarul. Parcă nu arătați prea bine.

— Nu, nu, totu-i în ordine, îi răspunse Barbara, intrând grăbită în hol.

Mă urmărește, gândi ea, în timp ce aștepta liftul. Dar ce pot face?

50

Deși Kerry îi pregătise lui Robin una dintre mâncărurile lor preferate - piept de pui fiert, cartofi copti, mazăre, salată verde și biscuiți - mâncară aproape în tăcere.

De când se întorsese acasă și Alison, eleva de liceu care avea grijă de Robin, îi șoptise: „Cred că Robin e supărată”, Kerry așteptase momentul potrivit să stea de vorbă cu ea.

Cât pregătise cina, Robin stătuse în bucătărie și își făcuse temele pe bufet. Kerry așteptase un semn că momentul acela sosise, dar fata părea extraordinar de ocupată cu lecțiile.

Înainte de a pune mâncarea pe masă, Kerry o întrebase:

— Chiar ți-ai terminat lecțiile, Rob?

După ce începu să mănânce, Robin se relaxă în mod vizibil.

— La prânz ai mâncat tot? o întreabă Kerry, rupând, în sfârșit, tăcerea, dar încercând să pară indiferentă. Mi se pare că ți-a fost tare foame.

— Sigur c-am mâncat aproape tot, mami.

— Așa vasazică.

Seamănă atât de mult cu mine, gândi Kerry. Dacă are vreun necaz, încearcă să-l rezolve singură. Atât de introvertită. Apoi Robin spuse:

— Îmi place de Geoff. E un om ordonat.

Geoff. Kerry își plecă privirea în farfurie și se concentra asupra cărnii pe care o tăia. Nu mai voia să-și amintească de comentariul ironic, tăios, pe care îl făcuse seara trecută, înainte de a pleca: *La revedere, onorată doamnă judecător.*

— Îhîm, îi răspunse ea, sperând că reușise să-i sugereze că Geoff nu era o persoană importantă în viața lor.

— Când mai vine pe la noi? o întreabă Robin.

Acum era rândul lui Kerry să fie evazivă.

— Păi, nu prea știu. Venise, de fapt, în legătură cu un caz la care lucrează.

Robin păru încurcată.

— Cred că n-ar fi trebuit să-i spun lui tati despre asta.

— Cum adică?

— Ei bine, zicea că atunci când o să fii judecător o să te întâlnești probabil cu o mulțime de judecători și o să te măriți, până la urmă, cu unul dintre ei. Nu voiam să-i vorbesc de tine, dar i-am spus că aseară a venit pe la noi, cu treburi, un avocat care-mi place, iar tata m-a întrebat despre cine e vorba.

— Iar tu i-ai spus că e Geoff Dorso. Nu-i nimic rău în asta.

— Nu știu. Mi s-a părut că tati s-a supărat pe mine. Ne distram așa de bine și el a devenit dintr-o dată tăcut și mi-a zis să-mi termin creveții. Că e timpul să plecăm acasă.

— Rob, lui tati nu-i pasă cu cine mă întâlnesc eu și, cu siguranță, că Geoff Dorso n-are nicio treabă cu el sau cu vreunul dintre clienții lui. Tati are acum un caz extrem de încurcat. Poate că ai reușit să-i distragi atenția pentru un timp, dar, când ați terminat de mâncat, a început să se gândească iar la treburile lui.

— Chiar crezi că așa s-a întâmplat? o întreabă Robin și ochii i se lumina.

— Chiar așa, spuse Kerry pe un ton categoric. M-ai văzut doar cum sunt și eu cu capul în nori când am câte un proces.

Robin începu să râdă.

— Mamă, doamne, și încă cum.

La ora nouă, Kerry intră în cameră la Robin. Fata era în pat și citea sprijinită de pernă.

— Stingerea, îi spuse Kerry pe un ton categoric și se duse la ea să o învelească.

— Bine, bine, răspunse Robin nemulțumită și, în timp ce se strecura sub pături, spuse: Mami, m-am tot gândit. Chiar dacă Geoff a fost la noi doar pentru treburi de serviciu, asta nu înseamnă că nu-l mai putem invita, nu-i așa? Să știi că te place. Ascultă-mă pe mine.

— Ei, Rob, e genul de bărbat căruia îi plac oamenii, dar eu nu-l interesez în mod deosebit.

— Cassie și Courtney l-au văzut când a venit să mă ia. Și ele cred că e tare drăguț.

Și eu cred la fel, își spuse Kerry în timp ce stingea lumina.

Coborî pe scară cu gândul să-și facă bilanțul carnetului de cecuri. Dar când ajunse la masa de lucru, privirea îi căzu pe dosarul Reardon, pe care i-l dăduse Joe Palumbo în ziua anterioară. Apoi scutură din cap. Las-o baltă, își spuse. Nu te băga.

Dar n-ar strica dacă ar arunca doar o privire, gândi. Luă dosarul, se duse la scaunul ei preferat, îl puse pe taburetul de la picioare, îl deschise și scoase primul maldăr de hârtii.

Din ele reieșea că primul apel fusese înregistrat la ora douăzeci și patru și douăzeci de minute. Skip Reardon formase numărul centralistei și se răstise la ea să-i facă legătura cu poliția din Alpine.

— Soția mea e moartă. Soția mea e moartă, repeta el într-una.

Potrivit raportului poliției, îl găsiseră îngenuncheat lângă ea, plângând. Le spusese polițiștilor că, îndată ce intrase în casă, își dăduse seama că era moartă și nu o atinsese. Vaza în care fuseseră trandafirii roșii zăcea răsturnată, iar florile erau împrăștiate peste cadavru.

În dimineața următoare, când era cu mama lui, Skip Reardon pretinsese, cu certitudine, că lipsea o broșă cu diamant. Spunea că își amintea de ea în mod special, pentru că se număra printre bijuteriile pe care nu el i le dăduse și pe care era sigur că le primise de la un alt bărbat. De asemenea, se jura că din casă dispăruse o ramă miniaturală cu fotografia Suzannei, care fusese în dormitor în acea dimineață.

La ora unsprezece, Kerry ajunse la declarația lui Dolly Bowles. În mare, era aceeași poveste pe care o auzise când trecuse pe la ea pe acasă.

Ochii lui Kerry se îngustară când văzu că, în timpul anchetei, fusese audiat și un oarecare Jason Arnott. Skip Reardon îi pomenise de el. În declarația sa, Arnott se

prezentă drept un expert în antichități care, contra unui comision, însoțea femeile la Sotheby's sau Christie's și le sfătuia cum să liciteze pentru anumite obiecte.

Spunea că îi plăceau petrecerile și că Suzanne venea deseori la cocteilurile sau dineurile oferite de el, câteodată însoțită de Skip, dar de cele mai multe ori singură.

Anchetatorul notase că se interesase la prietenii comuni ai Suzannei și ai lui Arnott și nu remarcase nicio bănuială că între ei ar fi existat o idilă. De fapt, unul dintre prieteni comentase că Suzannei îi stătea în fire să flirteze, iar despre Arnott glumise numindu-l „Jason cel asexuat”.

Până aici nimic nou, conchise Kerry după ce parcursese jumătate din dosar. Ancheta se desfășurase în mod minuțios. Prin fereastra deschisă, cititorul de contoare îl auzise pe Skip strigând la Suzanne în timpul micului dejun. „Vai de capul meu, ce mai clocotea de mânie”, comentase el.

Îmi pare rău, Geoff, își spuse Kerry în timp ce se pregătea să închidă dosarul. Ochii îi ardeau. În ziua următoare o să frunzărească restul dosarului și o să-l dea pe urmă înapoi. Apoi își aruncă privirea pe următorul raport. Se referea la declarația unui băiat de mingi de la Clubul Palisades Country, ai cărui membri erau Suzanne și Skip. Un nume îi atrase atenția. Ridică al doilea teanc de hârtii, trecându-i deodată tot somnul.

Numele băiatului de mingi era Michael Vitti. O mină de aur în privința informațiilor despre Suzanne Reardon. „Tuturor le plăcea să adune mingile pentru ea. Era drăguță. Făcea glume cu băieții de mingi și le dădea bacșișuri mari. Învârtea bărbații pe degete. Era bună, bună cu adevărat. Multe neveste se cam supăraseră pe ea, fiindcă roiau toți bărbații în jurul ei.”

Îl întrebaseră pe Vitti dacă credea că Suzanne avusese vreo legătură cu vreunul dintre bărbați.

— Păi, nu prea știu, răspunsese el. N-am prea văzut-o niciodată singură cu cineva. Cele două perechi de jucători

se întorceau mereu împreună la grătarul unde se făceau fripturile, înțelegeți ce vreau să spun?

Dar, după multe insistențe, mai declarase că poate fusese ceva între Suzanne și Jimmy Weeks.

Iar ceea ce îi atrăsese atenția era tocmai numele lui Jimmy Weeks. Potrivit însemnărilor anchetatorului, remarca lui Vitti nu fusese luată în serios, deoarece, chiar dacă Weeks avea faima unui curtezan, când fusese întrebat despre Suzanne, negase categoric că s-ar fi întâlnit cu ea vreodată în altă parte decât la club și spusese că, în acea perioadă, era într-o relație serioasă cu o altă femeie și, în plus, avea un alibi de beton pentru seara în care se petrecuse crima.

Apoi Kerry citi ultima parte a declarațiilor băiatului de mingi. Recunoscuse că domnul Weeks se purta cu toate femeile frumoase cam la fel și le spunea aproape tuturor lubițico, Drăguțo, Frumoaso.

Băiatul fusese întrebat dacă Weeks i se adresa în vreun mod special Suzannei.

Acesta răspunsese:

— De câteva ori l-am auzit spunându-i „lubita mea”.

Kerry scăpă foile în poală. Jimmy Weeks. Clientul lui Bob. Oare de asta atitudinea lui se schimbase atât de brusc când Robin îi spusese că Geoff Dorso trecuse pe la ea cu probleme de serviciu?

Se știa foarte bine că Geoff Dorso era avocatul lui Skip Reardon, care încercase timp de zece ani, cu încăpățănare, dar fără succes, să obțină rejudecarea procesului.

Să îi fie oare teamă lui Bob, în calitatea lui de consilier al lui Jimmy Weeks, de ce i-ar putea aduce un nou proces clientului său?

De câteva ori l-am auzit spunându-i lubita mea. Cuvintele nu îi dădeau pace lui Kerry.

Profund tulburată, închise dosarul și se duse la culcare. Băiatul de mingi nu fusese citat ca martor la proces. După cum nu fusese chemat nici Jimmy Weeks. Procuratura îi luase vreo declarație băiatului? Dacă nu, ar fi. Trebuie să o

facă, își spuse ea. Dar cu Jason Arnott vorbise Procuratura ca să afle dacă, la petrecerile lui, Suzanne nu părea interesată de un alt bărbat?

O să aștept fotografiile de la tatăl vitreg al Suzannei, își spuse Kerry. Probabil că nu e nimic sau nimic mai mult decât ceea ce i-am spus ieri lui Joe. Poate că Suzanne nu a făcut decât să se fardeze și coafeze cum trebuie când a venit la New York. Avea bani destui din polița de asigurare a mamei sale. Iar doctorul Smith a negat că i-ar fi făcut vreo intervenție Suzannei.

Așteaptă și ai să vezi, își spuse ea. Un sfat bun atâta timp cât, pentru moment, nu avea altceva de făcut.

Joi, 2 noiembrie

51

Joi dimineața, Kate Carpenter ajunse la cabinet la nouă fără un sfert. Nu aveau programată nicio intervenție, iar primul pacient urma să vină abia la ora zece, așa că doctorul Smith nu sosise încă.

Asistenta de la fișier se afla deja la pupitrul ei și o întâmpină cu o privire îngrijorată.

— Kate, Barbara Tompkins te roagă să-i dai un telefon, și a insistat ca doctorul Smith să nu afle că a sunat. Zice că e ceva foarte important.

— Sper că n-are vreo complicație postoperatorie? o întrebă Kate alarmată. A trecut mai mult de un an.

— N-a zis nimic despre asta. I-am spus că vii repede. E acasă și așteaptă un telefon de la tine.

Fără să se mai oprească să-și scoată pardesiul, Kate intră în biroul mic cât o debara, pe care îl folosea de obicei contabilul, închise ușa și formă numărul lui Tompkins.

Ascultă apoi tot mai consternată cum Barbara îi povestește că e absolut convinsă că doctorul Smith o urmărește cu insistență.

— Nu știi ce să mă fac, spuse ea. Îi sunt atât de recunoscătoare. Doar știți asta, doamnă Carpenter. Dar începe să-mi fie frică.

— Nu s-a apropiat niciodată de tine?

— Nu.

— Atunci lasă-mă să mă gândesc ce-i de făcut și să stau de vorbă și cu alții. Te rog din suflet să nu mai spui nimănui.

Doctorul Smith are o reputație foarte bună. Ar fi îngrozitor să i-o distrugem.

— N-o să-l pot răsplăti niciodată pe doctorul Smith pentru ce a făcut, spuse Barbara Tompkins încet. Dar, vă rog, dați-mi un răspuns cât mai repede.

52

La ora unsprezece, Grace Hoover îi telefonă lui Kerry și o invită la ei la masă duminică, împreună cu Robin.

— Nu v-am prea văzut în ultima vreme, îi spuse Grace. Sper că puteți veni. Celia o să prepare ceva special, îți promit.

Celia era menajera care, deși venea doar la sfârșit de săptămână, era mai bună decât orice menajeră sau bucătăreasă care ar fi stat cu ei de luni până vineri. Când știa că vine Robin, Celia pregătea chec cu cacao și prăjituri cu cremă de ciocolată pe care să le ia cu ea acasă, la pachet.

— Sigur că venim, îi răspunse Kerry cu căldură.

Duminica e o zi de petrecut în familie, își spuse ea, închizând telefonul. Aproape în fiecare duminică după-amiază încerca să-i facă lui Robin un program special, să meargă cu ea la un muzeu sau la un film ori câteodată la un spectacol pe Broadway.

Dacă ar fi trăit tata, gândi ea. El și mama ar locui aici, cel puțin o parte din timp. Și dacă Bob Kinellen ar fi fost așa cum îl credeam.

Își impuse să rupă firul acestor gânduri. Robin și cu mine suntem ale naibii de norocoase că-i avem pe Jonathan și pe Grace, își spuse. Au fost mereu alături de noi.

Janet, secretara ei, intră în birou și închise ușa.

— Kerry, ai fixat cumva o întâlnire cu o oarecare doamnă Deidre Reardon și ai uitat să-mi spui?

— Deidre Reardon? Nu, n-am nicio întâlnire cu ea.

— E în anticameră și spune că nu pleacă de acolo până n-o primești. Să chem paza?

Doamne, își spuse Kerry. Mama lui Skip Reardon! Ce o fi vrând?

— Nu. Spune-i să intre, Janet.

Deidre Reardon trecu direct la subiect:

— De obicei, nu intru cu forța în birourile oamenilor, doamnă McGrath, dar acum am o problemă mult prea importantă. Ați fost la închisoare să-l vedeți pe fiul meu. Trebuie să fi avut un motiv. Ceva v-a făcut să vă întrebați dacă nu a fost cumva o eroare judiciară. Eu știu că a fost. Îmi cunosc băiatul și știu că e nevinovat. Dar de ce n-ați mai vrut să-l ajutați pe Skip după ce v-ați întâlnit cu el? Mai ales după cele descoperite în legătură cu doctorul Smith.

— Nu e vorba că n-am mai vrut să-l ajut, doamnă Reardon, ci de faptul că *nu* pot să-l ajut. Nu există nicio dovadă. Deși e ciudat că doctorul Smith le-a dat și altor femei chipul fiicei sale, acesta nu-i un lucru ilegal. Poate că așa încearcă el să scape de durere.

Din neliniștită, expresia de pe chipul lui Deidre Reardon deveni furioasă.

— Doamnă McGrath, doctorul Smith nu știe ce înseamnă durerea. Nu l-am prea văzut în cei patru ani cât Suzanne și Skip erau căsătoriți. N-am vrut. Era ceva de-a dreptul nesănătos în felul în care se purta cu ea. Îmi amintesc că, într-o zi, de pildă, Suzanne avea o dâră de praf pe obraz. Doctorul Smith s-a apropiat de ea și i-a șters-o. După cum îi studia fața ca să fie sigur că i-a curățat-o de tot, ziceai că șterge de praf o statuie. Era așa de mândru de ea. Vă garantez asta. Dar sentimente? *Deloc*.

Geoff îi povestise cât de rece fusese Smith în instanță, își aminti Kerry. Dar asta nu dovedește nimic.

— Doamnă Reardon, îmi dau seama ce e în sufletul dumneavoastră... Începu ea.

— Nu, vă rog să mă iertați, nu vă dați seama, o întrerupse Deidre Reardon. Fiul meu nu e în stare să fie violent. Nu ar fi putut să ia cordonul acela de la brâu lui Suzanne în mod premeditat și să i-l înfășoare în jurul gâtului ca să o stranguleze, după cum nici dumneavoastră,

nici eu n-am fi în stare de așa ceva. Gândiți-vă la cineva care ar fi capabil de așa o crimă. Ce fel de monstru să fie omul ăla? Iar în seara de atunci, monstrul care a putut să omoare cu atâta sălbăticie o altă ființă umană s-a aflat în casa lui Skip. Acum gândiți-vă la Skip, mai spuse Deidre Reardon și din ochi îi țâșniră lacrimi când izbucni: Nu a ajuns până la sufletul dumneavoastră ceva din blândețea și bunătatea lui? Sunteți oarbă sau surdă, doamnă McGrath? Vi se pare că fiul meu arată sau vorbește ca un criminal?

— Doamnă Reardon, am studiat acest caz doar pentru că m-a preocupat obsesia doctorului Smith față de chipul fiicei sale, nu pentru că m-aș fi gândit că fiul dumneavoastră ar fi nevinovat. Asta e de competența instanței, iar instanța a hotărât. Și au mai fost și câteva recursuri. Eu nu mai am ce face.

— Doamnă McGrath, aveți o fiică, nu-i așa?

— Da

— Atunci încercați să v-o imaginați stând zece ani după gratii, având în față încă douăzeci de ani de stat după gratii, pentru o crimă pe care n-a comis-o. Credeți că fata dumneavoastră ar fi în stare într-o bună zi să facă o crimă?

— Nu, nu cred.

— La fel ca fiul meu. Vă rog, doamnă McGrath, sunteți cea care l-ar putea ajuta pe Skip. Nu-l părăsiți. Nu știu de ce minte doctorul Smith în legătură cu Skip, dar cred că am ajuns să-l înțeleg. Era gelos că Skip se însurase cu Suzanne, cu tot ceea ce implică asta. Gândiți-vă și dumneavoastră.

— Doamnă Reardon, ca mamă, înțeleg că aveți inima sfâșiată de durere, spuse Kerry cu blândețe, privind la chipul obosit și neliniștit din fața ei.

Deidre Reardon se ridică.

— Îmi dau seama că refuzați să credeți tot ce vă spun, doamnă McGrath. Geoff zicea că o să deveniți judecător. Dumnezeu să-i ajute pe cei ce se vor afla în fața dumneavoastră cerând să li se facă dreptate.

Deodată, în timp ce Kerry o privea, femeia deveni pământie.

— Doamnă Reardon, ce s-a-ntâmpat? strigă ea.

Cu mâinile tremurând, femeia își deschise geanta, scoase un flacon mic și luă o pastilă. Și-o puse sub limbă, îi întoarse spatele lui Kerry și ieși din birou, fără să mai spună o vorbă.

Multă vreme Kerry rămase privind la ușa închisă în urma femeii. Apoi luă o coală de hârtie și scrisese:

1. A mințit doctorul Smith când a spus că nu a operat-o pe Suzanne?

2. A văzut micuțul Michael o limuzină Mercedes neagră, cu patru uși, în fața casei Reardon când Dolly Bowles avea grijă de el în seara aceea? Să fie adevărate numerele de pe placa de înmatriculare pe care Dolly susține că le-a reținut?

3. A avut Jimmy Weeks vreo relație cu Suzanne și dacă da, Bob știe despre ea și îi este frică să nu se afle?

Studie lista în timp ce în minte îi apăru din nou chipul sincer și tulburat, dar acuzator, al lui Deidre Reardon.

53

Geoff Dorso avusese un proces la tribunalul din Newark. În ultima clipă, ajunsese la o înțelegere în favoarea clientului său, un băiat de șaptesprezece ani, care luase mașina tatălui său să meargă la distracție cu prietenii și intrase într-un camion al cărui șofer susținea că s-a ales cu fractură de braț și de picior.

Dar băiatul, un copil bun și copleșit sincer de remușcări, nu condusese în stare de ebrietate. După ce ajunsese la o înțelegere cu procurorul, băiatului i se suspendase permisul de conducere pe o perioadă de doi ani și fusese condamnat să muncească o sută de ore în folosul societății. Geoff era mulțumit: ar fi fost o mare greșeală să fie trimis la închisoare, în loc să meargă la colegiu.

Acum, în această după-amiază de joi, Geoff se bucura de neobișnuitul lux de a nu avea nimic de făcut și se hotărî să

între puțin în sala în care se desfășura procesul lui Jimmy Weeks. Voia să audă motivele pentru care îi fusese intentat procesul. De asemenea, recunosc în sinea lui, era nerăbdător să-l vadă pe Bob Kinellen în acțiune.

Se așează într-unul din ultimele rânduri ale sălii. E plin de ziaristi, remarcă el. Jimmy Weeks reușise de atâtea ori să scape de condamnare, încât ajunseseră să-l numească „Jimmy Teflon”, după numele unui mafiot zis „Don Teflon”, aflat acum în închisoare pe viață.

Kinellen tocmai își rostea pledoaria de început. Se prezintă foarte bine, își spuse Geoff. Știe să joace teatru în fața juriului, știe când să pară indignat, apoi revoltat, știe cum să ridiculizeze capetele de acuzare. De asemenea, are o înfățișare și un aspect perfecte, își spuse Geoff, încercând să și-o imagineze pe Kerry măritată cu acest individ. Parcă nu-i vedea împreună. Sau poate nu voia acest lucru, recunosc în sinea lui. Cel puțin, își spuse el, încercând să se liniștească, ea nu mai părea să țină deloc la Kinellen.

Dar ce contează? se întrebă el, când judecătorul anunță o pauză.

Pe coridor, îl opri Nick Klein, un reporter de la *Star-Ledger*. Se salutară, apoi Geoff comentă:

— Băieți, nu sunteți cam mulți pe aici?

— Așteptăm jocurile de artificii, îi răspunse Nick. Am o sursă la biroul procurorului general. Barney Haskell încearcă să ajungă la un compromis cu procurorul. Ce i se oferă nu e destul. Acum se gândește c-ar putea să-l înfunde pe Jimmy pentru o crimă de care a fost acuzat altcineva, care e deja la pușcărie.

— Ce n-aș da să am și eu un asemenea martor pentru unul dintre clienții mei, comentă Geoff.

54

La ora patru, Joe Palumbo primi un pachet cu poșta rapidă. Expeditorul era Wayne Stevens din Oakland, California. Îl desfăcu repede și scoase nerăbdător două

teancuri de fotografii prinse cu o bentiță de elastic. De unul din teancuri era prins un bilet:

Stimate domnule Palumbo,

Vestea morții lui Susie m-a tulburat profund abia după ce am început să strâng aceste fotografii. Îmi pare foarte rău. Susie a fost un copil dificil. Cred că fotografiile acestea o vor dovedi. Spre deosebire de Susie, fetele mele erau foarte atrăgătoare încă din copilărie. Iar lucrul acesta a făcut ca, pe măsură ce creșteau, Susie să devină foarte nefericită și să nutrească o gelozie fără margini față de ele.

Soției mele, mamei lui Susie, îi venea foarte greu să vadă cum fetele ei vitrege se bucură de adolescență, în timp ce propriul ei copil e așa de nefericit și lipsit de prieteni. Iar această situație a creat foarte multe fricțiuni în casa noastră. Am sperat mereu că Susie, ajunsă la maturitate și aranjată cum trebuie, va apărea la ușa noastră într-o bună zi și va fi minunat pentru toți. Avea multe haruri pe care nu știa să le aprecieze.

Dar, acum, sper ca fotografiile să vă fie de ajutor.

Cu stimă,
Wayne Stevens

Douăzeci de minute mai târziu, Joe intră în biroul lui Kerry. Îi puse fotografiile pe masă.

— Să mai zici că Susie, pardon, Suzanne, a devenit frumoasă după ce s-a coafat, îi spuse el.

La ora cinci, Kerry sună la cabinetul doctorului Smith. Plecase deja. Cum prevăzuse asta, întrebă imediat:

— Doamna Carpenter este?

Când Kate Carpenter veni la telefon, Kerry îi spuse:

— Doamnă Carpenter, de câtă vreme lucrați cu domnul doctor Smith?

— De patru ani, doamnă McGrath. De ce?

— Ei bine, după unele lucruri pe care mi le-ați spus credeam că lucrați cu el de mai multă vreme.

— Nu.

— Pentru că aș fi vrut să știu dacă erați acolo când fie domnul doctor Smith, fie un coleg al lui, a operat-o pe fiica domnului doctor, Suzanne. Vă pot spune cum arăta. La dumneavoastră, la cabinet, am văzut două paciente și m-am interesat cum se numesc. Barbara Tompkins și Pamela Worth seamănă leit cu fiica doctorului, cel puțin așa cum arăta ea după o complicată operație plastică, nu cum arăta de la natură.

Auzi că femeii i se tăie respirația.

— Nu știam că domnul doctor are o față.

— A murit acum unsprezece ani, omorâtă, după verdictul juraților, chiar de soțul ei. El e încă la închisoare și continuă să susțină că e nevinovat. Domnul doctor Smith a fost principalul martor împotriva lui.

— Doamnă McGrath, mă simt nespuse de neloială față de domnul doctor, dar cred că ar fi foarte important să stați de vorbă imediat cu Barbara Tompkins. Să vă dau numărul de telefon, spuse doamna Carpenter și îi povesti cât de îngrijorată era când o sunase.

— Doctorul Smith o urmărește pe Barbara Tompkins! exclamă Kerry în timp ce mintea îi alerga febrilă în încercarea de a desluși ce putea însemna o asemenea comportare.

— Oricum, îi apare câteodată în cale, spuse doamna Carpenter, bătând în retragere. Am ambele ei numere de telefon, și de acasă, și de la serviciu.

Kerry notă numerele.

— Doamnă Carpenter, trebuie să vorbesc cu domnul doctor și mă îndoiesc că o să fie de acord să mă vadă. Mâine e la cabinet?

— Da, numai că are un program încărcat. N-o să fie liber decât spre ora patru.

— O să vin acolo pe la patru, dar nu-i spuneți, o îndemnă Kerry și îi veni în minte o întrebare: Domnul doctor are mașină?

— Da, cum să nu. Locuiește în Washington Mews, într-o casă cu garaj, așa că îi e ușor să-și întrețină mașina.

— Ce mașină are?

— A avut dintotdeauna o limuzină Mercedes cu patru uși. Kerry strânse receptorul în mână.

— Și ce culoare are mașina?

— Neagră.

— Spuneați „a avut dintotdeauna”. Adică și-a luat *mereu* o limuzină Mercedes neagră?

— Am vrut să zic că a avut același tip de mașină cel puțin în ultimii doisprezece ani. Știu asta pentru că l-am auzit vorbind cu unul dintre pacienți, care era întâmplător director la o reprezentanță Mercedes.

— Vă mulțumesc, doamnă Carpenter.

Când Kerry tocmai punea receptorul în furcă, Joe Palumbo apăru din nou.

— Ascultă, Kerry, mama lui Skip Reardon a fost aici să stea de vorbă cu tine?

— Da.

— Șefu' a văzut-o și a recunoscut-o. Acum a plecat urgent să se întâlnească cu guvernatorul. Vrea să știe ce naiba căuta ea aici, întrebând de tine.

55

Când Geoff Dorso ajunsese acasă joi seara, se duse la fereastră și privi la cerul de deasupra New Yorkului. Toată ziua îl obsedase felul în care îi spusese lui Kerry „Onorată doamnă judecător”, dar reușise de fiecare dată să-și scoată din cap acest gând. Rămas singur acum, la sfârșitul zilei, era nevoit să se confrunte cu această amintire.

Ce naiba m-a apucat, se întreba el, Kerry a fost suficient de drăguță să-mi ceară stenograma. A fost suficient de drăguță să vorbească cu doctorul Smith și cu Dolly Bowles. S-a dus la Trenton să se întâlnească cu Skip. De ce să nu se teamă că pierde posibilitatea de a fi numită judecător, mai ales dacă n-are convingerea că Skip e nevinovat?

Nu aveam niciun drept să-i vorbesc așa și trebuie să-i cer scuze. Și nu m-aș mira dacă mi-ar trânti telefonul. Hai,

curaj, își spuse. Era sigur că, pe măsură ce va afla tot mai multe despre cazul trandafirilor iubirii, va fi din ce în ce mai convinsă că Skip e nevinovat. Dar de ce fusese atât de sigur? Kerry avea, firește, tot dreptul să fie de acord cu juriul și cu Curtea de Apel și era meschin să creadă despre ea că-și urmărea doar propriul interes.

Își îndesă mâinile în buzunar. Era 2 noiembrie. Peste trei săptămâni avea să fie Ziua Recunoștinței. Încă o sărbătoare pe care Skip urma să și-o petreacă în închisoare. Iar între timp, doamna Reardon trebuia să fie supusă unei noi angioplastii. Cei zece ani cât așteptase producerea unui miracol își puseseră amprenta asupra ei.

Totuși, din toate astea ieșise ceva. Kerry s-ar putea să nu creadă în nevinovăția lui Skip, dar ea deschisese două noi piste de investigație pe care Geoff avea de gând să le urmeze. Povestea lui Dollly despre „Mașina lui tati”, un Mercedes negru cu patru uși, era una dintre ele, iar cea de a doua era nevoia ciudată a doctorului Smith de a copia chipul Suzannei la alte femei. Erau două unghiuri noi de abordare a acestei povești care îi devenise foarte familiară.

Sunetul telefonului îi întrerupse gândurile. Era tentat să nu răspundă, dar ani de zile o auzise pe mama lui spunând în glumă „Cum poți să nu răspunzi la telefon, Geoff? Dacă tocmai vrea să te anunțe cineva că ai de primit un sac cu bani?” Așa că ridică receptorul.

Era Deidre Reardon care îl suna să-i spună de vizita pe care i-o făcuse lui Skip și de discuția pe care o avusese apoi cu Kerry McGrath.

— Deidre, doar nu i-ai spus asta lui Kerry? o întrebă Geoff, fără să-și ascundă supărarea pentru ce făcuse mama lui Skip.

— Ba da. Și nu-mi pare rău, îi răspunse doamna Reardon. Geoff, singurul lucru care-l mai ține pe Skip e speranța. Femeia aceea i-a luat speranța cu mâna ei.

— Deidre, datorită lui Kerry am acum două noi piste pe care vreau să le urmez. Ar putea fi foarte importante.

— S-a dus să-l vadă pe băiatul meu, l-a privit în ochi, i-a pus întrebări și a ajuns la concluzia că e un criminal, spuse doamna Reardon. Îmi pare rău, Geoff. Cred că îmbătrânesc și devin obosită și amărâtă. Nu regret niciun cuvânt din ce i-am spus lui Kerry McGrath, îi mai zise ea, după care închise telefonul, fără niciun la revedere.

Geoff luă aer în piept și formă numărul lui Kerry.

Când Kerry ajunse acasă și îngrijitoarea plecă, Robin se uită la ea cu muștrare.

— Parcă ești cam răvășită, mami.

— Chiar sunt, fetiço.

— Ai avut o zi grea?

— S-ar putea spune.

— Te-a bătut la cap domnul Green?

— O să mă cam bată. Dar hai să nu mai vorbim despre asta. Cred că ar fi mai bine să uit pentru moment. Tu ce-ai făcut?

— Bine. Cred că lui Andrew îi cam place de mine.

— Zău? o întrebă Kerry, știind că Andrew era cel mai simpatic băiat din clasa a șasea. De unde știi?

— I-a spus lui Tommy că și după ce mi-am turtit fața, arăt mult mai bine decât multe dintre tipele de la noi din clasă.

Kerry zâmbi cu gura până la urechi.

— Ei, așa un compliment, da.

— Așa mă gândeam și eu. Ce mâncăm la cină?

— Am trecut pe la magazin înainte de a veni acasă. Ce zici de un cheeseburger?

— Perfect.

— După mine nu e, dar mă străduiesc și eu cum pot. Ei, cred că tu n-o să prea ai motive să tânjești după mâncarea de la mama de acasă, Rob.

Sună telefonul și Robin se repezi să răspundă. Era pentru ea. Îi întinse receptorul lui Kerry.

— Închide-l peste un minut, bine? Mă duc să vorbesc de sus. E Cassie.

Când auzi strigătul exuberant al lui Robin „Poți să-l închizi”, puse receptorul jos, luă în bucătărie corespondența pe care o primise, o puse pe bufet și începu să o sorteze. Un plic simplu și alb, cu numele ei scris cu litere de tipar îi atrase atenția. Îl desfăcu, scoase din el o fotografie, se uită la ea și îngheță.

Era o fotografie care o înfățișa pe Robin pe aleea din fața casei. Avea brațele pline de cărți. Era îmbrăcată cu pantalonii bleumarin pe care îi purtase marți, când se speriasse că o s-o calce mașina aceea.

Lui Kerry i se puse un nod în gât. Se aplecă ușor în față, ca și cum ar fi primit un pumn în plex. Începu să respire sacadat. Cine a făcut asta? Cine s-o fotografieze pe Robin, să se repeadă cu mașina spre ea, apoi să-mi trimită fotografia, se întreba ea, în timp ce mintea îi devenea tot mai încețoșată și confuză.

O auzi pe Robin tropăind pe scări. Își strecură repede fotografia în buzunar.

— Mami, Cassie mi-a amintit că ar trebui să mă uit pe canalul de televiziune Discovery. E o emisiune despre ceva ce învățăm la școală. Asta nu se cheamă că mă uit la televizor ca să mă distrez, nu-i așa?

— Nu, sigur că nu. Du-te și uită-te.

Kerry se prăbușise într-un fotoliu când sună iar telefonul. Era Geoff Dorso. Nu apucă să-și ceară scuze.

— Robin avea dreptate, îi spuse ea aproape în șoaptă. *Cineva* a urmărit-o cu mașina. Doamne, dacă o trăgea în mașină. Ar fi dispărut, așa cum s-a întâmplat acum doi ani cu copiii aceia din statul New York. Doamne ferește.

Geoff simți panica și disperarea din glasul ei.

— Kerry, liniștește-te. Ai grijă ca Robin să nu vadă fotografia sau să-și dea seama că ești supărată. Vin imediat la voi. Sunt acolo într-o jumătate de oră.

56

Doctorul Smith simțise toată ziua ceva ciudat în comportarea lui Kate Carpenter. De mai multe ori o surprinsese studiindu-l curioasă. De ce? se întrebă el.

Când stătea seara în bibliotecă, în fotoliul său preferat, savurând un cocteil, ca de obicei, după serviciu, încercă să afle care putea fi motivul purtării ei ciudate. Era convins că doamna Carpenter observase că îi tremurase ușor mâna când făcuse deunăzi o rinoplastie, dar asta nu explica felul în care îl privise. Orice ar fi fost în mintea ei, avea acum un motiv de îngrijorare mai mare, asta era sigur.

Făcuse o mare greșală să o urmărească, seara anterioară pe Barbara Tompkins. Când, din cauza aglomerației, mașina îi fusese blocată chiar în fața blocului în care stătea ea, își întorsese capul cât putuse de mult, dar chiar și așa, s-ar putea să-l fi văzut.

Pe de altă parte, centrul Manhattanului era un loc unde oamenii zăreau de multe ori persoane cunoscute. Așa că prezența lui acolo nu era chiar atât de neobișnuită.

Dar o privire aruncată în fugă nu era destul. Voia s-o vadă pe Barbara din nou. Să o vadă cu adevărat. Să stea de vorbă cu ea. Urma să vină la consultație abia peste două luni. Iar el trebuia s-o vadă mai repede. Nu mai putea aștepta atâta ca să-i admire ochii, acum atât de luminoși, fără pleoapele acelea grele care le umbreau frumusețea.

Nu era Suzanne. Nimeni nu putea fi. Dar, la fel ca Suzanne, pe măsură ce Barbara se obișnuia cu frumusețea, personalitatea ei se schimba. Își amintea de ființa aceea ursuză și insipidă care apăruse cândva la el în cabinet; după un an de la operație, Suzanne încununase transformarea fizicului ei cu o schimbare totală de personalitate.

Smith zâmbi ușor, amintindu-și de limbajul provocator al trupului Suzannei, mișcărilor subtile care atrăgeau atenția oricărui bărbat. Apoi începuse să-și încline capul ușor,

astfel încât îi dădea impresia celui cu care vorbea că e singurul om din univers.

Își coborâse chiar timbrul vocii, până începuse să vorbească mai gros și pe un ton intim. Într-un gest de tachinare, își punea un deget pe mâna bărbatului cu care stătea de vorbă. Pentru că mereu cei cu care stătea de vorbă erau bărbați.

Când el observase transformarea de personalitate pe care o suferise, Suzanne îi spusese:

„Am avut doi profesori buni. Surorile mele vitrege. De fapt, eu am schimbat basmul. Ele erau frumoasele, iar eu Cenușăreasa cea urâtă. Numai că în locul zânei, eu te-am avut pe tine.”

Totuși, spre sfârșit, visul lui de Pygmalion începuse să devină un coșmar. Respectul și afecțiunea pe care i le arătase începuseră să pălească. Nu mai voia să asculte de sfaturile lui. Spre sfârșit, începuse să nu se mai intereseze decât de flirturi. De câte ori o avertizase că se joacă cu focul, că Skip Reardon ar fi în stare să o omoare dacă ar afla ce face ea?

Bărbatul oricărei femei atât de dorite ca ea ar fi în stare de crimă, gândi doctorul.

Trânti mânios paharul gol pe masă. Acum nu va mai avea ocazia să atingă perfecțiunea pe care o realizase la Suzanne. Va fi obligat să renunțe la chirurgie înainte de a se petrece un dezastru. Era prea târziu. Știa că începuse să aibă primele simptome de Parkinson.

Deși Barbara nu era Suzanne, dintre toate pacientele pe care le avusese, ea era cel mai bun exemplu al priceperii lui. Ridică receptorul telefonului.

Cu siguranță că în glasul ei se ghicește altceva decât oboseală, își spuse după ce ea răspunse la telefon.

— Barbara, draga mea, s-a întâmplat ceva? Sunt doctorul Smith.

Auzi clar că i se tăia respirația, dar apoi îi răspunse repede.

— A, nu, nu, sigur că nu. Ce mai faceți, domnule doctor?

— Mulțumesc, bine. Te-aș putea ruga să-mi faci un serviciu? O să dau o fugă la spitalul Lenox Hill, la un prieten care e pe moarte și sunt sigur că o să mă impresioneze foarte tare vizita asta. Nu ai vrea să-mi ridici moralul luând masa cu mine în oraș? Aș putea trece pe la tine în jur de șapte și jumătate.

— Păi, nu știu...

— Te rog, Barbara, îi spuse el pe un ton care se voia jucăuș. Ziceai că-mi datorezi noua ta viață. Nu vrei să-mi acorzi două ore din ea?

— Ba cum să nu.

— Perfect. Atunci la șapte și jumătate.

După ce închise telefonul, Smith ridică din sprâncene. Glasul ei nu părea cumva resemnat? se întreba doctorul. Avea un ton de parcă el ar fi obligat-o să se întâlnească.

În acest caz, începea să semene tot mai mult cu Suzanne.

57

Lui Jason Arnott nu îi dădea pace senzația că se întâmplă ceva. Își petrecuse toată ziua la New York cu Vera Shelby Todd. Vera, o femeie în vârstă de cincizeci și doi de ani, îl cărase cu ea la vânătoare de covoare persane.

Îl sunase de dimineață și îl întrebase dacă e liber în ziua aceea. Membră a familiei Shelby din Rhode Island, locuia într-unul din elegantele conace din Tuxedo Park și făcea totul după cum o tăia capul. După moartea soțului ei, se măritase cu Stuart Todd, dar hotărâseră să-și păstreze casa din Tuxedo Park. Acum, folosind carnetul de cecuri aparent nelimitat al lui Todd, Vera apela deseori la flerul infailibil al lui Jason de a descoperi obiecte rare sau chilipiruri.

Jason o cunoscuse pe Vera în New Jersey, la un dineu oferit de familia Shelby în Newport. Verii ei le făcuseră cunoștință și, când Vera își dăduse seama că Jason locuia relativ aproape de casa ei din Tuxedo Park, începuse să-l

invite la petrecerile pe care le dădea și să accepte cu plăcere invitațiile lui.

Pe Jason îl amuza mereu faptul că Vera îi povestise fiecare amănunt al anchetei efectuate de poliție în legătură cu furtul din Newport pe care îl comisese chiar el cu ani în urmă.

„Verișoara mea Judith era așa de necăjită, îi mărturisise ea. Nu putea înțelege de ce ar lua cineva Picasso-ul și Gainsborough-ul, și ar lăsa Van Eyck-ul. Așa că a adus un expert, iar acesta i-a explicat că a fost vorba de un hoț cu discernământ: Van Eyck-ul era fals. Judith era furioasă, dar pentru cei care o auziseră laudându-se cu cunoștințele ei inegalabile în privința marilor maeștri, toată povestea devenise un banc bun.”

Astăzi, după ce văzuseră covoare ridicol de scumpe, mergând de la cele turcmene până la cele safavide, multe dintre acestea fiind considerate de Vera a fi exact ceea ce căuta, Jason ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă și să scape de ea.

Dar înainte de asta, la insistențele ei, mâncară la Restaurantul Patru Anotimpuri, iar momentele plăcute de relaxare îi ridicară în mod considerabil moralul lui Jason. Cel puțin până în momentul în care Vera, terminându-și cafeaua, îi spuse:

— Ah, am uitat să-ți zic. Mai ții minte cum a fost prădată acum cinci ani casa verișoarei mele din Rhode Island?

Jason își țuguie buzele.

— Sigur că da. Ce poveste urâtă.

Vera încuviință din cap.

— Cam așa e. Dar ieri Judith a primit o fotografie de la FBI. La Chevy Chase a avut loc de curând o spargere și hoțul a fost surprins de o cameră ascunsă. Cei de la FBI cred că hoțul care a intrat în casa lui Judith e același care a mai fost și în alte case.

Jason simți că i se încordează mușchii. O întâlnise pe Judith Shelby doar de câteva ori și, în ultimii cinci ani, nu o

mai văzuse deloc. Cu siguranță că nu îl recunoscuse. Nu încă.

— E o fotografie clară? Întrebă el într-o doară.

Vera râse.

— Deloc. După cum spune Judith, e o față din profil, prost luminată, și individul își trăsesese în sus, pe frunte, masca ce îi acoperea în continuare capul. Zice că n-a putut vedea cât de cât clar decât nasul și gura. Și a aruncat poza.

Lui Jason îi scăpă un oftat spontan de ușurare, deși știa că nu are niciun motiv să se bucure. Dacă fotografia a ajuns la familia Shelby, probabil că au mai primit-o și mulți alții din cei în casele cărora intrase.

— Dar cred că Judith a trecut, în sfârșit, peste incidentul cu Van Eyck, continuă Vera. Potrivit informației care însoțea fotografia, bărbatul acela e considerat periculos. E căutat pentru a fi anchetat în legătură cu asasinarea mamei congressmanului Peale. Se pare că ea a dat peste hoț în timp ce le cotrobăia prin casă. Judith era cât pe ce să se întoarcă mai devreme acasă în seara când i-a fost spartă casa. Ia gândește-te ce se putea întâmpla dacă dădea peste el acolo.

Jason își țuguie nervos buzele. Îl considerau implicat în asasinarea doamnei Peale!

Când plecară de la Restaurantul Patru Anotimpuri, luară împreună un taxi până la parcare supraetajată de pe Strada 58 vest, unde își lăsară mașinile. Vera se despărți de el cu o promisiune optimistă și un la revedere entuziast.

— Nu renunțăm la căutat. Covorul care mi se potrivește se află pe undeva și mă așteaptă.

Jason porni, în sfârșit, spre casa sa din Alpine. Cât de neclară era fotografia pe care i-o făcuse camera ascunsă? se întreba el în timp ce se strecura cu greu prin circulația greoaie de după-amiază pe aleea Hary Hudson. Ar putea să-i treacă prin cap cuiva care o vede că seamănă cu Jason Arnott?

Ar trebui oare să fugă? se întreba el în timp ce traversa podul George Washington și intra pe aleea Palisades. Nimeni nu știa de casa lui din Catskills. O cumpăraseră pe un alt nume. După cum, tot sub nume diferite avea mulți bani în hârtii de valoare. Avea chiar și un pașaport fals. Poate ar trebui să părăsească țara imediat.

Pe de altă parte, dacă fotografia era atât de neclară cum i se păruse lui Judith Shelby, chiar dacă unii ar găsi o asemănare cu el, ar considera absurd să-l bănuiască de furt tocmai pe el.

Când intră în Alpine, luase deja o hotărâre. Cu excepția acestei fotografii, era absolut convins că nu lăsase nicio urmă, nicio amprentă. Fusesse deosebit de atent, iar precauțiile lui se dovediseră utile. Pur și simplu, nu putea renunța la minunatul său mod de viață doar pentru că s-ar putea întâmpla ceva. Nu fusese niciodată fricos. Dacă ar fi fost, cu siguranță că nu ar fi reușit să trăiască în felul acesta atât de mulți ani.

Nu, nu va intra în panică. O să stea liniștit. Dar nu o să mai facă nimic multă vreme de acum încolo, își promise el. Nu avea nevoie de bani, iar cele întâmplăte fuseseră un avertisment.

Ajunse acasă la patru fără un sfert și se uită pe corespondența primită. Un plic îi atrase atenția. Îl desfăcu. Înăuntru era o singură foaie. Se uită la ea cu atenție și izbucni în râs.

Sigur că nu va face nimeni vreo legătură între el și imaginea în care apăreau figura aceea oarecum caraghioasă, cu o cagulă ridicată pe frunte, și o caricatură neclară a unui profil care era o copie aproape perfectă a statuii lui Rodin.

— Vivat gunoaietele, exclamă Jason.

Se așeză apoi pe canapea ca să moțăie puțin. Sporovăială continuă a Verei îl epuizase. Se trezi la timp ca să vadă știrile de la ora șase. Luă telecomanda și deschise televizorul.

Principala știre era că Barney Haskell, coinalpat alături de Jimmy Weeks, era pe cale să ajungă la o înțelegere cu procurorul general.

Nici pe departe înțelegerea la care aș putea ajunge eu, își spuse Jason. Iar acest gând îl liniștea. Dar firește că nu va fi niciodată cazul.

58

Robin tocmai stinsese televizorul la terminarea emisiunii științifice, când sună cineva la ușă. Fu încântată să recunoască vocea lui Geoff Dorso în hol și veni în fugă să-l întâmpine. Observă că atât mama, cât și el erau prea serioși. Poate că s-au certat și acum vor să se împace, își spuse ea.

În timpul mesei, Robin văzu că mama ei era neobișnuit de tăcută, în timp ce Geoff povestea tot felul de întâmplări caraghioase cu surorile lui.

Geoff e așa de drăguț, gândi Robin. Îi amintea de Jimmy Stewart în filmul *E o viață minunată*, pe care-l vedea cu mama de fiecare Crăciun. Avea același zâmbet timid și cald, aceeași ezitare în glas, același păr care părea să nu-i stea altfel decât ciufulit.

Dar Robin își dădu seama că mama era doar pe jumătate atentă la poveștile lui Geoff. Era clar că între ei se întâmplase ceva și trebuia să stea de vorbă, fără ca ea să fie de față. Așa că se hotărî să facă marele sacrificiu, să meargă în camera ei, ca să-și termine tema la fizică.

După ce ajută la strânsul mesei, anunță ce avea de gând și observă expresia de ușurare a mamei. Vrea să stea de vorbă între patru ochi cu Geoff, se gândi Robin bucuroasă. Poate că-i semn bun.

Geoff ascultă în capul scărilor. Când auzi că Robin închisese ușa de la dormitor, se întoarse la bucătărie.

— Ia să vedem fotografia.

Kerry băgă mâna în buzunar, scoase fotografia și i-o dădu. Geoff o studie cu atenție, apoi spuse:

— Se pare că Robin a povestit foarte exact ce i s-a întâmplat în ziua aceea. Mașina trebuie să fi fost parcată chiar în fața casei, pe cealaltă parte a străzii. Cineva a fotografiat-o din față, chiar când ieșise din casă.

— Apoi mașina s-a repezit spre ea, spuse Kerry. Ce se întâmpla dacă nu vira brusc? Dar de ce toate astea, Geoff?

— Chiar nu știu, Kerry. Știu însă că treaba e foarte serioasă. Ce ai de gând să faci?

— Să-i arăt fotografia mâine dimineață lui Frank Green. Să verific dacă nu s-a mutat în zonă vreun obsedat sexual. S-o duc pe Robin la școală înainte să plec la serviciu. Să n-o mai las să se întoarcă acasă pe jos împreună cu ceilalți copii și să-i spun îngrijitoarei s-o aducă ea. Să anunț școala, ca să se știe c-o urmărește cineva.

— Nu-i spui și lui Robin?

— Nu știu. Oricum, încă nu-i spun.

— Bob Kinellen știe?

— Vai de mine, nici nu m-am gândit la asta. Sigur că Bob trebuie să știe.

— Eu aș vrea să fiu la curent cu un asemenea lucru dacă ar fi copilul meu, o aprobă Geoff. Uite, ce-ar fi să-l suni chiar acum, în timp ce eu mai tom un pic de cafea?

Bob nu era acasă. Alice îi vorbi lui Kerry cu o amabilitate rece.

— E încă la birou, îi spuse ea. Aproape că s-a mutat acolo în ultimele zile. Vrei să-i transmit ceva?

Atâta doar că fetița lui cea mare e în pericol, spuse Kerry în sinea ei, și că nu are avantajul ca, atunci când mama ei e la serviciu, de ea să aibă grijă personalul casei angajat permanent.

— O să-l sun la birou. La revedere, Alice.

Bob Kinellen ridică telefonul după primul țârâit. Păli când o auzi pe Kerry povestindu-i ce i se întâmplase lui Robin. Era convins că știe cine făcuse fotografia. Toată povestea purta amprenta lui Jimmy Weeks. Era exact felul în care acționa el. Declanșa un război al nervilor și apoi îl

întreținea. Săptămâna viitoare va fi o altă fotografie, făcută cu teleobiectiv. Niciodată vreo amenințare. Niciun mesaj scris. Doar o fotografie. Adică: bagă-ți mințile în cap, că de nu...

Lui Kinellen nu îi fu prea greu să se arate îngrijorat și să îi dea dreptate lui Kerry că ar fi mai bine ca Robin să fie dusă și adusă cu mașina de la școală, pentru o vreme.

După ce închise telefonul, Bob dădu cu pumnul în masă. Jimmy începuse să-și piardă controlul. Știa foarte bine amândoi că totul se va sfârși dacă Haskell va ajunge la o înțelegere cu procurorul federal.

Weeks bănuia că Kerry o să mă sune să-mi spună de fotografie, gândi Bob. Îmi transmite în felul lui s-o avertizez că e cazul să renunțe la dosarul Reardon. Și îmi mai spune în felul lui că aș face mai bine să-l scap de acuzația de evaziune fiscală. Dar Weeks nu știe că Kerry nu e omul care să se lase intimidat, își mai spuse Bob. De fapt, dacă ea ar înțelege că fotografia e un avertisment, asta ar avea același efect ca o pânză roșie fluturată în fața unui taur.

Însă Kerry nu înțelege că, dacă Jimmy Weeks se pornește împotriva cuiva, omul ăla e terminat, își spuse Kinellen.

Gândurile lui Bob reveniră cu aproape unsprezece ani în urmă, la ziua în care Kerry, însărcinată în luna a treia, îl privise cu uimire și furie.

„Vrei să pleci din Procuratură la o firmă de avocați? Ai înnebunit? Toți clienții lor sunt cu un picior în pușcărie. Și ar trebui să fie și cu al doilea picior.”

Avuseseră o discuție în contradictoriu care se sfârșise cu avertismentul provocator al lui Kerry.

„Ține minte ce-ți spun, Bob. Dacă te bagi în tărâțe, te mănâncă porcii.”

59

Doctorul Smith o duse pe Barbara Tompkins la Le Cirque, un restaurant foarte șic și deosebit de scump din centrul Manhattanului.

— Unor femei le plac locurile liniștite și retrase, dar bănuiesc că ție-ți plac restaurantele frecventate de lumea bună, unde poți fi văzută și poți vedea pe alții, îi spuse el tinerei frumoase.

Se dusesese să o ia de acasă și nu îi scăpase faptul că era pregătită să plece imediat. Avea pardesiul pe un taburet în hol, iar poșeta alături, pe o masă. Nu îi oferise niciun aperitiv.

Nu vrea să stea singură cu mine, gândi el.

Dar la restaurant, cu atât de multă lume în jur și cu șeful de sală mereu la dispoziția lor, Barbara se relaxase repede.

— E atât de diferit de Albany, spuse ea. Mă simt ca un copil care-și serbează aniversarea în fiecare zi.

El rămase uimit de cuvintele ei. Atât de asemănătoare cu cele ale Suzannei, care se comparase cu un copil care are mereu lângă ea un pom de Crăciun și cutii cu daruri ce așteaptă să fie deschise. Dar, dintr-un copil încântat, Suzanne se transformase într-un adult nerecunoscător. Îi cerusem atât de puțin, gândi el. Oare nu-i e îngăduit unui artist să se bucure de creația lui? De ce să-i fie risipită creația pe ocheadele pofticioase ale celor din jur în timp ce artistul suferă de dorul de a-i arunca măcar o privire?

Îl cuprinse un sentiment de bucurie când observă că, în sala plină de femei atrăgătoare, elegante, ochii celorlalți zăboveau pe Barbara. Îi atrase atenția și ei asupra acestui lucru.

Ea scutură ușor din cap, ca și cum ar fi vrut să-l contrazică.

— Dar e adevărat, insistă Smith și privirea îi deveni tăioasă. Nu o lua ca pe un lucru de la sine înțeles, Suzanne. Ar fi o insultă pentru mine.

Abia mai târziu, după ce mâncară în tăcere și o conduse înapoi acasă, se întrebă dacă nu îi spusese cumva Suzanne. Și dacă da, oare de câte ori greșise în felul acesta?

Oftă, se sprijini de banchetă și închise ochii. Când taxiul se strecura prin aglomerație, Charles Smith se gândea cât de ușor fusese să dea câte o fugă cu mașina până la

Suzanne dacă îi era dor să-i arunce o privire. Când nu ieșea să joace golf, stătea mereu în fața televizorului și nu se obosea niciodată să tragă draperiile de la ferestrele mari din sufragerie.

O putea vedea stând turcește pe scaunul ei preferat sau uneori era obligat să o urmărească stând pe canapea lângă Skip Reardon, umăr lângă umăr, cu picioarele întinse pe măsuța de cocteil, în intimitatea lor degajată pe care el nu o putea împărtăși.

Barbara nu era căsătorită. Din câte știa, în viața ei nu exista niciun bărbat căruia să-i acorde o atenție deosebită. În seara asta o rugase să-i spună Charles. Se gândea la brățara pe care o purta Suzanne în ziua morții. Să i-o dea Barbarei? Așa ar face-o să-l îndrăgească?

Îi dăduse Suzannei nenumărate bijuterii. Bijuterii scumpe. Pe urmă însă ea începuse să accepte bijuterii de la alți bărbați, cerându-i doctorului să mintă.

Smith regreta că sentimentul plăcut de a fi cu Barbara se spulberase. Un minut mai târziu, își dădu seama că șoferul îl întreba îngrijorat pentru a doua oară:

— Alo, domnu'! Ați adormit? Hai c-am ajuns.

60

Geoff nu mai rămase mult după ce Kerry vorbi cu Kinellen.

— Bob e de acord cu mine, îi spuse ea în timp ce își beau cafeaua.

— Nu a avut și alte idei?

— Nu, sigur că nu. Ca de obicei: „Descurcă-te, Kerry. Tot ce hotărăști tu e perfect”, îi explică ea, apoi lăasă ceașca din mână și adăugă: Sunt răutăcioasă. Bob părea sincer îngrijorat și nu știu ce idei ar mai fi putut avea.

Stăteau în bucătărie. Stinsese lustra, gândindu-se că își vor duce cafeaua în sufragerie. Acum încăperea era luminată doar de o aplică de pe perete.

Geoff studie chipul grav care se afla în fața lui, la masă, conștient de tristețea din ochii căprui ai lui Kerry, de hotărârea pe care o exprimau buzele ei generoase și obrazul cu trăsăturile delicate, de vulnerabilitatea întregului ei trup. Ar fi dorit să o cuprindă pe după umeri, să-i spună să se bizuie pe el.

Dar știa că ea nu voia asta. Kerry McGrath nu se aștepta de la nimeni să-i ofere un sprijin și nici nu voia să fie susținută. Încercă din nou să se scuze pentru replica dură pe care i-o dăduse data trecută, când îi sugerase că-și urmărește propriul interes, și pentru vizita inopinată pe care i-o făcuse la birou Deidre Reardon.

— Ce neobrăzat am fost, spuse el. Știu că, dacă ai crede în adâncul sufletului că Skip Reardon e nevinovat, ai fi prima care l-ar ajuta. Ești o fată de treabă, McGrath.

Așa să fie oare? se întrebă Kerry în sinea ei. Nu era momentul să discute cu Geoff despre informația pe care o găsisese în dosarul Procuraturii în legătură cu Jimmy Weeks. O să-i spună, dar, mai întâi, trebuie să se mai întâlnească o dată cu doctorul Smith. Negase, ofensat, că ar fi operat-o pe Suzanne, dar nu afirmase niciodată că nu ar fi trimis-o la alt doctor. Ceea ce însemna că, practic, nu mințise.

Când Geoff se pregătea de plecare, câteva minute mai târziu, rămaseră un moment în hol.

— Îmi face plăcere să fiu cu tine, îi spuse el, și asta nu are nicio legătură cu cazul Reardon. Ce ai zice să mâncăm în oraș sâmbătă seara și s-o luăm și pe Robin cu noi?

— Ar fi încântată.

După ce deschise ușa, Geoff se aplecă și o sărută ușor pe obraz.

— Cred că nu mai e nevoie să-ți spun să încui bine ușa și să conectezi sistemul de alarmă, dar, poate, ar fi bine ca, înainte de culcare să nu te mai gândești prea mult la fotografia aceea.

După ce plecă, Kerry se duse sus, în camera lui Robin. Fata își făcea tema la fizică și nu o auzi când intră. Kerry își studie fiica din prag. Era cu spatele la ea, părul castaniu și

lung i se revărsa pe umeri, stătea concentrată, cu capul aplecat și picioarele încolăcite pe stinghia de sub scaun.

E victima nevinovată a celui care a făcut fotografia, oricine ar fi, își spuse Kerry. Robin e la fel ca mine. Independentă. N-o să-i placă deloc că o să fie dusă și adusă de la școală, că n-o să mai poată merge singură până la Cassie.

Apoi îi veni iar în minte cuvintele lui Deidre Reardon când o ruga din tot sufletul să se întrebe ce ar simți dacă și-ar vedea copilul zece ani după gratii, pentru o crimă pe care nu a comis-o.

Vineri, 3 noiembrie

61

Negocierile pentru înțelegerea cu procurorul nu mergeau prea bine pentru Barney Haskell. Vineri dimineața, la ora șapte, se întâlnește cu avocatul Mark Young, în elegantul său birou din Summit, situat în centrul Newarkului, la o distanță de o jumătate de oră și parcă într-o altă lume față de tribunalul federal.

Young, șeful grupului de avocați care îi asigură apărarea lui Barney, avea cam aceeași vârstă ca el, cincizeci și patru de ani, dar asta era singura asemănare dintre ei, gândea Barney cu amărăciune. Young era distins și elegant, chiar și acum, dimineață, îmbrăcat într-un costum la patru ace care îi venea ca turnat. Dar Barney știa că, dacă își scotea sacoul, umerii aceia impresionanți dispăreau. Recent, revista *Star-Ledger* îi adusese un elogiu exagerat celebrului avocat, remarcând inclusiv faptul că purta costume de o mie de dolari.

Barney își cumpăra costumele de gata. Jimmy Weeks nu îi plătise niciodată suficient ca să-și permită alte haine. Acum ar fi putut să petreacă ani de zile în închisoare dacă ar fi rămas alături de Jimmy. Până în acest moment, Procuratura federală se arăta foarte decisă. Nu voia decât să discute despre o reducere a sentinței, nu și despre eliberare, dacă ar fi depus mărturie împotriva lui Jimmy. Se gândea că va reuși să-l condamne oricum pe Weeks, chiar și fără ajutorul lui Barney.

Poate că așa era. Sau poate că nu, își spuse Barney. Se gândea că jucau tare. Îi mai văzuse pe avocații lui Jimmy

scoțându-l basma curată. Kinellen și Bartlett erau buni și reușiseră mereu să-l scape din anchete, fără să fi avut prea mult de suferit.

Totuși, de data asta, judecând după prima declarație a procurorului federal, aveau multe dovezi grele. Cu toate astea, se temeau probabil că Jimmy o să scoată iar un as din mânecă.

Barney își șterse cu palma obrazul rotofei. Știa că arată ca un funcționar nătâng de bancă, dar înfățișarea asta îi fusese mereu de folos. Oamenii nu-l prea băgau în seamă și nu-i rețineau figura. Nici chiar apropiații lui Weeks nu-i dădeau prea mare atenție. Îl considerau un băiat de mingi. Niciunul dintre ei nu-și dăduse seama că el era cel care transformase banii negri în investiții și se ocupase de conturile deschise în băncile din toată lumea.

— Putem să te includem în programul de protejare a martorilor, îi spuse Young. Dar asta numai după ce ai stat cinci ani la închisoare.

— Prea mult, bombăni Barney.

— Ascultă, ziceai c-ai putea să faci declarații despre implicarea lui Jimmy într-o crimă, spuse Young în timp ce își studia o unghie ruptă. Barney, am încercat să storc de la ei cât se poate de mult. Așa că sau accepti, sau îți ții gura. Le-ar plăcea să-l înfunde pe Weeks pentru crimă. Ca să nu mai aibă de a face cu el niciodată. O dată ajuns după gratii pe viață, probabil că toată rețeaua lui o să se prăbușească. Ei asta urmăresc.

— Pot să fac declarații despre implicarea lui într-o crimă. Pe urmă rămâne ca ei s-o dovedească. Parcă se zvonește că procurorul care se ocupă de cazul ăsta vrea să candideze ca guvernator împotriva lui Frank Green?

— Dacă vor fi nominalizați de partidele din care fac parte, îi explică Young și scoase din sertar o pilă de unghii. Barney, mi-e teamă că va trebui să spui lucrurilor pe nume. Ai face mai bine să ai încredere în mine și să-mi spui clar ce ai de gând. Altfel, n-am cum să te ajut să iei o hotărâre înțeleaptă.

Fața bucălată a lui Barney se încruntă o clipă, apoi fruntea i se destinsese și îi răspunse:

— Bine. O să-ți spun. Ții minte cazul trandafirilor iubirii, când a fost omorâtă nevastica aceea sexy și a fost găsită moartă, cu trandafiri împrăștiați peste ea? S-a întâmplat acum zece ani, iar Frank Green a devenit celebru după procesul acela.

Young încuviință.

— Mi-aduc aminte. L-a condamnat pe soțul victimei. De fapt, nici n-a fost atât de greu, dar cazul s-a bucurat de o mare publicitate, iar ziarele au consumat tone de cerneală ca să povestească tot, spuse Young și ochii i se îngustară. Și? Doar nu vrei să spui că Weeks are vreo legătură cu cazul ăsta?

— Ții minte că bărbatul susținea că nevastă-sa nu avea de la el trandafirii ăia, că i-a trimis, probabil, vreunul cu care era încurcată? Îl întrebă Haskell și, când văzu că Young dă din cap afirmativ, continuă: Suzanne Reardon avea trandafirii de la Jimmy Weeks. Știi foarte bine. Eu i-am trimis la șase fără douăzeci în seara în care a fost omorâtă. Aveau alături și un bilețel pe care îl scrisese chiar el. Stai să-ți arăt ce era pe bilețel. Dă-mi o bucată de hârtie. Young îi împinse carnețelul pentru mesaje telefonice. Barney scoase stiloul, notă ceva și îi dădu înapoi carnețelul. Jimmy îi spunea Suzannei „Iubita mea”, îi explică el. Fixase o întâlnire cu ea pentru seara aceea. Uite, așa scrisese.

Young studie foaia pe care i-o întinsese Barney. Erau șase note muzicale în gama de, iar dedesubt, două cuvinte: „Te iubesc” și semnătura „J”.

Young murmură notele muzicale, apoi se uită la Jimmy.

— Primele acorduri ale melodiei „Lasă-mă să-ți spun iubita mea”, spuse el.

— Îhîm. Și după aceea, cuvintele care urmează în prima strofă a cântecului: „M-am îndrăgostit de tine.”

— Și acum unde-i bilețelul?

— Asta-i toată chestia. Nimeni nu a pomenit că l-ar fi găsit în casă când a fost descoperit cadavrul. Iar trandafirii

erau împrăștiți peste ea. Eu doar i-am trimis florile, pe urmă mi-am văzut de treburile mele. Mă pregăteam să plec în Pennsylvania, cu o treabă pentru Jimmy. Dar, după aceea, i-am auzit pe ceilalți vorbind. Jimmy era nebun după femeia aceea și îl scotea din sărite că ea cocheta cu alții. Când îi trimisese trandafirii îi dăduse deja un ultimatum să divorțeze și să-i lase în pace pe ceilalți bărbați.

— Ea cum a reacționat?

— A, îi plăcea să-l facă gelos. Așa se simțea ea bine. Știu că unul dintre ai noștri a încercat s-o avertizeze că Jimmy ar putea fi periculos, dar ea i-a râs în nas. Mă gândesc că, poate, în seara aceea femeia a întrecut măsura. E în stilul lui Jimmy să arunce trandafiri peste ea.

— Bilețelul a dispărut?

Barney ridică din umeri.

— La proces nici nu s-a pomenit de el. Iar mie mi-au zis să-mi țin gura. Știu că în seara aceea l-a făcut pe Jimmy să aștepte sau i-a dat peste nas. Niște tipi îmi ziceau că i-a sărit țandăra și a zis c-o omoară. Știi doar ce fire are Jimmy. Și a mai fost ceva. Jimmy îi cumpăraseră niște bijuterii scumpe. Știu foarte bine, fiindcă eu le-am plătit și păstram o copie după chitanțe. S-a tot vorbit de bijuterii la proces, bărbatul ei zicea că nu el i-a dat chestiile alea, iar tatăl ei jura că tot ce s-a găsit era de la el.

Young rupse din carnețel foaia pe care scrisese Barney, o împături și o puse în buzunarul de la piept.

— Barney, cred că o să te poți bucura de o nouă viață în Ohio. Cred că-ți dai seama nu numai că îi dai ocazia procurorului să-l încolțească pe Jimmy pentru crimă, dar să-l și anihileze pe Frank Green, pentru că a acuzat un om nevinovat.

Zâmbiră amândoi.

— Zi-le că nu vreau să locuiesc în Ohio, glumi Barney.

Leșiră din birou împreună și merseră la lifturi. Când sosi unul dintre lifturi și ușile începură să se deschidă, Barney simți imediat că se petrece ceva. Înăuntru era întuneric. Din instinct, se întoarse să fugă.

Era prea târziu. Muri imediat, cu câteva clipe înainte ca Mark Young să simtă primul glonte străpungându-i reverul costumului de o mie de dolari.

62

Kerry află despre dubla crimă de la postul de radio WCBS, în timp ce se îndrepta cu mașina spre serviciu. Cadavrele fuseseră descoperite de secretara particulară a lui Mark Young. Potrivit raportului, Young și clientul său, Barney Haskell, stabiliseră să se întâlnească în parcare la ora șapte dimineața și se bănuia că Young deconectase sistemul de alarmă când deschisese ușa de la intrarea în clădire. Paznicul venise la serviciu abia la ora opt.

Când secretara ajunsese la birou la ora opt fără un sfert, găsisese ușa de afară descuiată, dar se gândise că Young uitase, pur și simplu, să o încuie la loc, lucru care i se mai întâmplase. Apoi luase liftul și, când ajunsese sus, găsisese cadavrele.

Știrea se termina cu o declarație a lui Mike Murkowski, procurorul comitatului Essex. După cum spunea el, se pare că victimele fuseseră tâlhărite. S-ar fi putut ca hoții să fi intrat după ei în clădire și să-i fi omorât când au încercat să opună rezistență. Barney Haskell fusese împușcat din spate, în cap și în gât.

Reporterul de la CBS întrebase dacă motivul dublei crime ar putea fi faptul că Barney Haskell era pe punctul de a ajunge la o înțelegere cu procurorul în procesul lui Jimmy Weeks și că, după câte se spunea, ar fi posibil ca Weeks să fie implicat într-o crimă. Procurorul răspunse tăios:

— Fără comentarii.

Pare o răfuială mafiotă, își spuse Kerry în timp ce stingea radioul. Iar Bob îl reprezintă pe Jimmy Weeks. Puah, ce porcărie!

După cum se aștepta, pe birou găsi un mesaj de la Frank Green. Era foarte scurt: „Vino până la mine.” Își scoase

pardesiul și străbătu holul principal, îndreptându-se spre biroul lui.

Acesta intră direct în subiect.

— Ce căuta aici mama lui Reardon, întrebând de tine?

Kerry își alese cu grijă cuvintele.

— A venit pentru că am fost să-l văd pe Skip Reardon la închisoare și a înțeles că nu am aflat nimic nou care ar putea reprezenta un temei pentru recurs.

Văzu că mușchii din jurul gurii lui Green se relaxară, dar era clar că supărarea încă nu-i trecuse pe deplin.

— Asta puteam să ți-o spun și eu. Kerry, acum zece ani, dacă aș fi considerat că există o dovadă cât de *neînsemnată* care să sugereze nevinovăția lui Skip Reardon, m-aș fi folosit de ea. Dar nu a existat. Îți dai seama ce hărmălaie ar face presa dacă ar crede că oamenii mei anchetează acum acest caz? Le-ar plăcea nespun să-l prezinte pe Skip Reardon ca pe o victimă. Ar crește tirajele și e genul de publicitate negativă pe care le place s-o facă în legătură cu un candidat politic, îi explică el și lovi biroul cu degetele, ca să-și sublinieze cuvintele. Îmi pare teribil de rău că nu erai aici când am anchetat crima. Îmi pare al naibii de rău că n-ai văzut-o pe femeia aceea frumoasă strangulată cu atâta sălbăticie, încât ochii aproape îi ieșiseră din orbite. Skip Reardon urlase la ea așa de tare în dimineața aceea că cititorul de contoare, care l-a auzit întâmplător, nu știa dacă nu e cazul să cheme poliția înainte să se petreacă vreo nenorocire. Așa a declarat în instanță, sub prestare de jurământ. În ce mă privește, eu sunt de părere că o să fii un bun judecător, Kerry, dacă ți se va da ocazia, dar un bun judecător își exercită capacitatea de a judeca. Iar a ta cred că acum e într-o stare jalnică.

Dacă ți se va da ocazia.

A fost un avertisment? se întrebă ea.

— Frank, îmi pare rău că te-am supărat. Dacă nu ai nimic împotriva, să trecem la alt subiect. Scoase din buzunarul jachetei fotografia lui Robin și i-o întinse. Am primit asta ieri prin poștă, într-un plic alb, simplu. Robin e îmbrăcată cu

hainele pe care le purta marți dimineața, când spunea că a văzut mașina aceea străină parcată vizavi de casa noastră și s-a gândit că o urmărește cineva. Avea dreptate.

Supărarea dispăru de pe chipul lui Green.

— Hai să vedem cum o putem proteja.

Fu de acord cu planul lui Kerry de a anunța școala și de a o duce și aduce pe Robin cu mașina.

— O să aflu dacă vreun obsedat sexual a fost eliberat recent sau s-a mutat în zonă. Tot cred că nenorocitul pe care l-ai condamnat săptămâna trecută ar putea avea niște prieteni care vor să ți-o plătească. O să cerem poliției din Hohokus să-ți supravegheze casa. Ai un extingtor?

— Da, un sistem de stingere a incendiilor cu pulverizator.

— Ia-ți câteva extincitoare, ca să le ai la nevoie.

— Vrei să spui în cazul unei sticle incendiare?

— S-a mai întâmplat. Nu vreau să te sperii, dar trebuie să iei măsuri de precauție. Abia când Kerry se pregătea să plece, îi pomeni de crimele din Summit. Jimmy Weeks a lucrat repede, dar pe fostul tău soț o să-l treacă toate transpirațiile să-l scape, chiar și *fără* declarațiile lui Haskell.

— Frank, vorbești de parcă ar fi o concluzie deja bătută în cuie că e vorba de o lovitură mafiotă!

— Toată lumea știe că așa e, Kerry. E de mirare că Jimmy a așteptat așa de mult să-l termine pe Haskell. Fii bucuroasă că ai scăpat de purtătorul de cuvânt al lui Weeks la vremea cuvenită.

63

Bob Kinellen nu auzise știrea despre Barney Haskell și Mark Young până când intră în tribunal, la ora nouă fără zece, și ziaristii se repeziră la el. Când auzi ce se întâmplase, își dădu seama că se așteptase la așa ceva.

Cum fusese Haskell așa de fraier să creadă că Jimmy o să-l lase să depună mărturie împotriva lui?

Reuși să-și ia o expresie șocată și să pară convingător când, răspunzând la întrebări, spuse că moartea domnului

Haskell nu va schimba cu nimic strategia avocaților care îl apără pe domnul Weeks.

— James Forrest Weeks e nevinovat, zise el. Indiferent de înțelegerea la care încerca să ajungă domnul Haskell cu procurorul, în instanță ar fi fost acuzat că își urmărește propriul interes și că e necinstit. Regret nespus de mult moartea domnului Haskell și a colegului și prietenului meu, avocatul Mark Young.

Reuși să se refugieze în lift și să se strecoare în fugă printre alți ziaristi care așteptau la al doilea etaj. Jimmy se afla deja în sală.

— Ai auzit de Haskell?

— Da, am auzit, Jimmy.

— Nimeni nu mai e în siguranță. Tâlharii ăștia mișună peste tot.

— Da, așa e, Jimmy.

— Cu toate astea, s-a cam nivelat terenul, nu-i așa, Bobby?

— Cred că da.

— Dar mie nu-mi prea plac terenurile nivelate.

— Știu, Jimmy.

— Deci știi.

Bob începu să vorbească, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Jimmy, cineva i-a trimis fostei mele soții o fotografie cu fetița noastră, Robin. A fost făcută marți, când pleca la școală, de persoana aflată într-o mașină care a virat în ultima clipă chiar în fața ei. Robin credea că o să urce pe trotuar și o să dea peste ea.

— Da, de aceea se și fac atâtea glume pe seama șoferilor din New Jersey, Bobby.

— Jimmy, ar fi bine ca fetei mele să nu i se întâmple nimic.

— Bobby, nu-mi dau seama ce vrei să spui. Când or s-o facă pe fosta ta soție judecător și or s-o scoată de la Procuratură? Ar trebui să nu-și mai vâre nasul în treburile altora.

Bob știa că primise răspunsul la întrebare. Unul dintre oamenii lui Jimmy o fotografiase pe Robin. Bob va trebui să o determine pe Kerry să renunțe la anchetarea cazului Reardon, iar el să facă bine să-l scoată pe Jimmy basma curată.

— Bună dimineața, Jimmy. Bună, Bob.

Bob privi în sus și își văzu socrul, pe Anthony Bartlett, așezându-se pe scaunul de lângă Jimmy.

— Ce poveste tristă cu Haskell și Young, murmură Bartlett.

— Tragică, spuse Jimmy.

În acel moment, ofițerul de poliție le făcu semn procurorului, lui Bob și lui Bartlett să intre în cabinetul judecătorului. Judecătorul Benton le aruncă o privire morocănoasă de la biroul la care stătea.

— Bănuiesc că știți cu toții de tragedia domnilor Haskell și Young.

Avocații încuviințară din cap, fără niciun cuvânt.

— Oricât ar fi de dificil, cred că, având în vedere că procesul se desfășoară deja de două luni, acesta va trebui să continue. Din fericire, jurații sunt izolați și nu vor afla vestea și nici speculațiile că domnul Weeks ar putea fi implicat în cele întâmplate. Le voi spune doar că absența domnilor Haskell și Young se datorează faptului că, în cazul domnului Haskell, nu mai este nevoie să-și dea verdictul. Le voi cere să nu se lanseze în presupuneri despre ce s-a întâmplat și să nu se lase influențați în vreun fel în hotărârea pe care o vor lua în cazul domnului Weeks. Bine. Și acum să continuăm.

Jurații intrară în sală și se așezară pe scaune. Bob observă privirile lor mirate când observară că locurile lui Haskell și Young rămăseseră goale. Când procurorul le ceru să nu se lanseze în presupuneri despre cele întâmplate, Bob își dădu seama că ei, de fapt, tocmai asta făceau. Se gândesc că și-a recunoscut vinovăția, își spuse Bob. Asta nu va fi în favoarea noastră.

În timp ce Bob cântărea cât de mult îl va afecta asta pe Weeks, ochii lui se opriră asupra membrului numărul zece al juriului, Lillian Wagner. Știa că Wagner, figură proeminentă a comunității, atât de mândră de soțul și băieții ei, care făceau parte din divizia universitară de fotbal, atât de conștientă de poziția și statutul ei social, le putea crea probleme. Trebuie să fi avut Jimmy un motiv când insistase să o accepte.

Ceea ce Bob nu știa era că un „asociat” al lui Jimmy Weeks se apropiase încet de membrul numărul doi al juriului, Alfred Wight, cu puțin timp înainte ca jurații să fie izolați. Weeks aflase că Wight avea o soție aflată pe patul de moarte și rămăsese aproape fără bani din cauza cheltuielilor pe medicamente. În disperarea sa, domnul Wight acceptase 100.000 de dolari, promițând, în schimb, că va vota pentru nevinovăția lui Weeks.

64

Kerry privi cu disperare la teancul de dosare de pe măsuța de lângă masa de lucra. Știa că va trebui în curând să se ocupe de ele; era momentul să se instrumenteze câteva cazuri noi. În plus, trebuia să discute cu Frank sau Carmen, prim-adjuncta, cum să negocieze înțelegerile în câteva dosare. Avea așa de multe de făcut și ar fi trebuit să se adune.

În schimb, o rugă pe secretară să încerce să-l găsească pe doctorul Craig Riker, psihiatrul pe care îl cita uneori ca martor al acușării în cazurile de crimă. Riker era un medic cu experiență, rezonabil, a cărui filosofie o împărtășea și Kerry. El nutrea convingerea că, atunci când viața îți dă o lovitură dură, trebuie să-ți lingi rănilile și să mergi mai departe. Dar ce era mai important, reușea să spulbere toate elucubrațiile în jargon psihiatric, puse pe tapet de avocații apărării.

Îi plăcea mai ales faptul că, atunci când era întrebat dacă îl considera pe inculpat bolnav psihic, răspundea: „Cred că

e scrântit, dar nu bolnav psihic. Era perfect conștient ce face când s-a dus la mătușa lui și a omorât-o. Îi citise înainte testamentul.”

— Domnul doctor e cu un pacient, îi comunică secretara lui Kerry. O să vă sune el la unsprezece fără zece.

Și, ținându-și promisiunea, exact la unsprezece fără zece, Janet o anunță că o caută la telefon doctoral Riker.

— Despre ce-i vorba, Kerry?

Îi povesti cum doctoral Smith le dădea altor femei înfățișarea fetei lui.

— A negat cu vehemență că ar fi operat-o pe Suzanne, îi explică ea, ceea ce ar putea fi adevărat. S-ar putea s-o fi dus la un coleg de-al lui. Dar să fie o formă de manifestare a durerii faptul că face alte femei să arate ca Suzanne?

— E o formă destul de malativă de manifestare a durerii, îi răspunde Riker. Zici că n-o mai văzuse de când era mică?

— Da.

— Și că a apărut deodată la cabinetul lui?

— Chiar așa.

— Ce fel de individ e acest doctor Smith?

— Cam ciudat.

— Un lup singuratic?

— Nu m-ar mira să fie așa.

— Kerry, ar trebui să știi mai multe. Aș vrea să știi dacă și-a operat sau nu fata, dacă i-a cerut vreunui coleg s-o facă sau dacă fusese operată înainte de a veni la el.

— La ultima posibilitate chiar nu m-am gândit.

— Dar, dacă, și subliniez *dacă*, a revăzut-o pe Suzanne după toți acești ani, iar ea nu era decât o tânără insipidă sau chiar urâțică, a operat-o, a creat o frumusețe și apoi a fost vrăjit de realizarea lui, cred că avem de a face cu un caz de erotomanie.

— Asta ce mai e?

— Înseamnă destul de multe. Dar, dacă un doctor singuratic își regăsește fata după atâția ani, face din ea o frumusețe și apoi simte că a realizat ceva minunat, am putea spune că intră în această categorie. E posesiv cu ea,

chiar îndrăgostit de ea. De exemplu, asta e o confuzie mentală ce se manifestă frecvent la cei care urmăresc obsesiv pe cineva.

Kerry își aminti cum Deidre Reardon îi povestise că doctorul Smith o trata pe Suzanne ca pe un obiect. Îi spuse doctorului Riker cum Smith îi ștersese Suzannei o dungă de praf de pe obraz și cum îi ținuse un discurs despre felul în care ar trebui să-și păstreze frumusețea. Îi mai spuse și despre discuția pe care o avusese Kate Carpenter cu Barbara Tompkins și despre îngrijorarea Barbarei că Smith o urmărește. Urmă o pauză.

— Kerry, tocmai a intrat următorul pacient. Ține-mă la curent. E un caz pe care m-ar interesa să-l urmăresc.

65

Kerry voise să plece de la serviciu devreme, astfel încât să fie la cabinetul doctorului Smith chiar după ultima lui consultație. Se răzgândise totuși, înțelegând că ar fi mai bine să aștepte până când va ști mai multe despre relația doctorului cu fiica sa. În același timp, voia să fie acasă, lângă Robin.

Doamna Reardon crede că atitudinea lui Smith față de Suzanne era „nesănătoasă”, își aminti ea.

Iar Frank Green își amintise cât de puțin impresionat fusese Smith când se prezentase în instanță.

Skip Reardon spusese că socrul lui nu prea trecea pe la ei și că, de obicei, se întâlnea numai cu Suzanne.

Trebuie să stau de vorbă cu cineva care îi cunoaște pe acești oameni, dar nu are sentimente ostile față de niciunul dintre ei, își spuse Kerry. Și aș mai vrea să am o nouă discuție, mai calmă, cu doamna Reardon. Dar ce i-aș putea spune? Că un mafiot care e întâmplător acum într-un proces îi spunea Suzannei „iubita mea” când juca golf cu ea? Că un băiat de mingi avea impresia că ar putea fi ceva între ei?

Descoperirile astea ar putea să nu fie decât noi cuie în sicriul lui Skip Reardon, gândi ea. Ca procuror, mă pot gândi că, chiar dacă Skip voia să divorțeze, ca să fie din nou împreună cu Beth, s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că Suzanne umbla cu un multimilionar, în timp ce Skip era cel care îi achita notele de plată pentru costumele Saint Laurent de trei mii de dolari.

Tocmai se pregătea să plece de la serviciu la ora cinci, când o sună Bob. Își dădu seama că era nervos.

— Kerry, trebuie să trec pe la tine. Ești acasă peste vreo oră?

— Da.

— Atunci la revedere, spuse el și închise telefonul.

Ce motiv avea Bob să vină la ea acasă? se întrebă Kerry. Era îngrijorat de fotografia pe care o primise și care o înfățișa pe Robin? Sau avusese o zi neobișnuit de grea la tribunal? Foarte posibil, își spuse ea, amintindu-și de comentariul lui Frank Green că îl puteau condamna pe Jimmy Weeks și fără mărturia lui Haskell. Își luă haina și își puse geanta pe umăr, aducându-și aminte cu amărăciune cum, în acel an și jumătate cât fuseseră căsătoriți, alerga bucuroasă acasă să își petreacă seara cu Bob Kinellen.

Când ajunse acasă, Robin o privi cu reproș.

— Mami, de ce a venit Alison să mă ia cu mașina de la școală? Nu mi-a zis de ce și m-am simțit ca o proastă.

Kerry se uită la îngrijitoare.

— Nu te mai rețin, Alison. Mulțumesc.

Rămase singure, o privi pe Robin care continua să fie indignată.

— E vorba de mașina care te-a speriat zilele trecute, începu ea.

După ce Kerry termină ce avea de spus, Robin rămase încordată.

— E cam de speriat, nu-i așa, mami?

— Așa e.

— De asta arătai atât de obosită și de hăituită aseară, când ai venit acasă?

— Nici nu mi-am dat seama că arătam chiar așa de rău, dar m-a cam marcat toată povestea asta.

— Și de aceea a venit Geoff în fugă la noi?

— Da.

— Trebuia să-mi spui de atunci.

— Nu știam cum să-ți spun, Rob. Eram chiar eu cam dărâmată.

— Și acum ce facem?

— Luăm o serie de măsuri de precauție, care ar putea să te deranjeze, până când aflăm cine era în fața casei marțea trecută și ce căuta acolo.

— Crezi că, dacă mai apare, de data asta o să mă calce?

Lui Kerry îi venea să strige: „Nu, nu cred.” În schimb, se mută pe canapeaua pe care stătea Robin și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

Robin își lăsă capul pe umărul mamei.

— Cu alte cuvinte, dacă mașina se mai repede la mine, salut.

— De asta facem în așa fel ca mașina să nu mai aibă nicio șansă, Rob.

— Tati știe?

— L-am sunat aseară. Vine și el imediat.

Robin sări în sus.

— Vine că e îngrijorat din cauza mea?

E încântată, își spuse Kerry, ca și cum Bob i-ar face o favoare.

— Sigur că e îngrijorat din cauza ta.

— Ce grozav, mami, pot să-i spun și lui Cassie?

— Nu, încă nu. Promite-mi că nu-i spui, Robin. Până nu aflăm despre cine e vorba...

— Și-l băgăm la zdup, exclamă Robin.

— Exact. După ce reușim să facem asta, poți să-i spui.

— Bine. Ce facem în seara asta?

— Lenevim. O să comandăm o pizza. M-am oprit în drum spre casă și am închiriat două casete cu filme.

Pe chipul lui Robin apăru acea expresie șireată care îi plăcea atât de mult lui Kerry.

— Sper că de aventuri.

Vrea să mă înveselească, gândi Kerry. Nu vrea să-mi dau seama cât e de speriată.

La șase fără zece sosi Bob. Kerry privi cum Robin se repezi în brațele lui, cu un chiot de bucurie.

— Ce zici că sunt în primejdie? îl întrebă ea.

— Vă las puțin singuri până mă schimb, le spuse Kerry.

Bob îi dădu drumul lui Robin din brațe.

— Să vii repede, Kerry, zise el grăbit. Nu pot să stau decât câteva minute.

Kerry observă suferința de pe chipul fetei și îi veni să-l strângă de gât pe Kinellen. Poate ar trebui să-i zică vreo două, gândi ea enervată. Făcând eforturi să-și controleze tonul vocii, îi răspunse:

— Vin într-un minut.

Se schimbă repede în pantaloni și pulover, dar, în mod intenționat, mai zăbovi sus vreo zece minute. Apoi, când tocmai se pregătea să coboare, se auzi o bătaie în ușă și vocea lui Robin:

— Mami.

— Intră, sunt gata, apucă să-i răspundă Kerry înainte de a-i vedea chipul. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Tata m-a rugat să aștept aici până stă de vorbă cu tine.

— Așa deci.

Îl găsi pe Bob în mijlocul camerei, agitat. Era clar că abia aștepta să plece.

Nici nu s-a deranjat să-și scoată pardesiul, observă Kerry. Și ce o fi făcut să o supere pe Robin? Probabil că își petrecuse tot timpul explicându-i cât e de grăbit.

Bob se întoarse când auzi pașii lui Kerry pe scară.

— Kerry, trebuie să mă duc înapoi la birou imediat. Am foarte mult de lucru pentru procesul de mâine. Dar am să-ți spun ceva foarte important, îi explică el și scoase din buzunar un bilețel. Ai aflat ce au pățit Barney Haskell și Mark Young?

— Sigur că da.

— Kerry, Jimmy Weeks are pe cineva care-i oferă informații. Nu știu exact cine, dar e sigur că-l ține cineva la curent. De exemplu, știe că sâmbătă te-ai dus să-l vezi pe Reardon la închisoare.

— Chiar știe? îl privi Kerry cu uimire pe fostul ei soț. Și ce-l interesează pe el?

— Kerry, nu te juca cu focul. Sunt tare îngrijorat. Jimmy e disperat. Cum îți spuneam, are pe cineva care-l informează ce se întâmplă. Ia uită-te la asta.

Kinellen îi întinse o foaie care părea a fi copia unui bilețel scris pe o pagină de cincisprezece centimetri pe douăzeci și doi, ruptă dintr-un carnet. Pe foaie erau scrise șase note muzicale în gama de, iar dedesubt, „Te iubesc” și semnătura „J”.

— Asta ce mai e? îl întrebă Kerry, chiar dacă în gând încerca să fredoneze notele pe care le citea. Apoi, chiar înainte ca Bob să îi răspundă, înțelese și îi îngheță sângele în vine. Erau primele acorduri ale melodiei „Lasă-mă să-ți spun iubita mea.” De unde ai asta și ce vrea să însemne?

— Originalul a fost găsit în buzunarul de la piept al lui Mark Young când i-au verificat hainele la morgă. E scris de Haskell pe o foaie ruptă din carnețelul pe care Young îl ținea lângă telefon. Secretara și-a amintit că pusese un carnețel nou lângă telefon cu o seară înainte, așa că Haskell trebuie să fi scris asta azi-dimineață între ora șapte și șapte și jumătate.

— Cu câteva minute înainte de a muri?

— Exact. Kerry, sunt sigur că are legătură cu înțelegerea la care încerca să ajungă Haskell cu procurorul.

— Înțelegerea? Adică crima în care zicea că ar fi implicat Jimmy Weeks e cea a trandafirilor iubirii, zise Kerry, nevenindu-i să creadă ce auzise. Jimmy chiar a avut o legătură cu Suzanne Reardon, nu-i așa? Bob, vrei să spui că cel care a fotografiat-o pe Robin și era s-o calce cu mașina lucrează pentru Jimmy Weeks și că a încercat în felul ăsta să mă sperie, ca să renunț?

— Kerry, nu-ți spun decât să o lași baltă. De dragul lui Robin, *las-o baltă*.

— Și Weeks știe că te afli aici?

— Știe doar că, de dragul lui Robin, o să te avertizez.

— Ia stai puțin, zise Kerry și se uită consternată la fostul ei soț. Hai s-o spunem pe cea dreaptă. Tu te afli aici ca să mă avertizezi să renunț, pentru că clientul tău, gangsterul și criminalul pe care îl reprezinți, te-a amenințat în mod direct sau indirect să-mi transmiți toate astea. Doamne, Bob, ce rău ai ajuns.

— Kerry, încerc doar să-mi salvez copilul.

— Copilul tău? A devenit dintr-o dată așa de important pentru tine? Habar n-ai de câte ori ai dezamăgit-o pe Robin că n-ai apărut s-o vezi. E jignitor. Acum, pleacă de aici. Când se întoarce, îi smulse biletul din mână. Țasta o să rămână la mine.

— Dă-mi-l înapoi, spuse Kinellen și îi apucă mâna, desfăcându-i degetele cu forța și scoțându-i biletul din pumn.

— Tată, las-o în pace pe mama!

Se întoarseră și o văzură pe Robin stând în prag, cicatricile care începuseră să-i dispară strălucindu-i din nou pe fundalul palid al feței.

66

Doctorul Smith părăsise cabinetul la patru și douăzeci, după aproape un minut de la plecarea ultimului său pacient, care venise la control după o operație de ridicare a burții.

Kate Carpenter era bucuroasă să-l vadă pe doctor plecând. În ultima vreme devenea neliniștită când stătea în preajma lui. Observase astăzi cum îi tremura mâna când îi scosese copcile de pe frunte doamnei Pryce, pe care o operase pentru a-i ridica sprâncenele. Totuși, asistenta era mai puțin îngrijorată de starea lui fizică; avea convingerea că doctorul suferea și de o tulburare mentală.

Cel mai neplăcut lucru pentru Kate era faptul că nu știa cui să i se adreseze. Charles Smith era, sau cel puțin fusese, un chirurg eminent. Nu voia să-l discrediteze sau să-l scoată din profesie cu surle și trâmbițe. În altă situație, Kate ar fi stat de vorbă cu soția sau cu cel mai bun prieten al doctorului. Dar, în cazul lui Smith, nu avea cum să facă asta. Soția lui murise demult și se părea că nu avea niciun prieten.

Sora lui Kate, Jean, era asistentă socială. Ea ar fi înțeles probabil problema și ar fi putut să-i dea un sfat cui să i se adreseze ca să obțină pentru doctorul Smith ajutorul de care era clar că avea nevoie. Dar Jean plecase în vacanță în Arizona, iar Kate nu ar fi știut cum să dea de ea, chiar dacă ar fi vrut.

La patru și jumătate sună Barbara Tompkins.

— Doamnă Carpenter, asta-i culmea. Aseară, domnul doctor Smith m-a sunat și, practic, mi-a impus să iau masa cu el. Apoi îmi tot spunea Suzanne. Și vrea ca eu să-i spun Charles. M-a mai întrebat dacă am un prieten serios. Îmi pare rău, știu că-i datorez foarte mult, dar mă cam sperie și mă pune pe gânduri. Am ajuns ca și la serviciu să mă uit peste umăr, așteptându-mă să-l văd stând la pândă pe undeva. Nu mai suport. Așa nu mai merge.

Kate Carpenter înțelese că trebuia să facă ceva. Singura persoană care îi veni în minte, căreia îi putea destăinui toate astea, era mama lui Robin Kinellen, Kerry McGrath.

Kate știa că Kerry e juristă, procuror adjunct în New Jersey, dar ea se afla și în postura de mamă foarte recunoscătoare doctorului Smith, că se ocupase de fiica ei într-o situație gravă. De asemenea, își dăduse seama că Kerry McGrath știa mai multe decât ea sau oricare dintre angajații doctorului Smith despre trecutul acestuia. Nu își dădea seama de ce făcuse Kerry verificări în privința doctorului, dar se gândea că nu avea intenții rele. Kerry îi spusese că Smith nu numai că divorțase, dar era și tatăl unei femei care fusese omorâtă.

Simțindu-se ca Iuda Iscarioteanul, Kate Carpenter îi dădu Barbarei Tompkins numărul de telefon de acasă al procurorului adjunct din comitatul Bergen, Kerry McGrath.

67

Mult timp după plecarea lui Bob Kinellen, Kerry și Robin rămaseră pe canapea, fără să vorbească, umăr lângă umăr, cu picioarele pe măsuța de servit cafeaua.

Apoi, alegându-și cu grijă cuvintele, Kerry spuse:

— Orice m-ai auzit că am spus sau orice ai văzut că s-a întâmplat, fii sigură că tati te iubește foarte mult, Robin. Și e îngrijorat din pricina ta. Nu-mi place în ce s-a băgat, dar îi respect sentimentele pe care le are față de tine, chiar dacă m-a înfuriat atât de tare, încât l-am dat afară.

— Te-ai înfuriat pe el când spunea că e îngrijorat din cauza mea.

— Ei, haide, erau doar vorbe spuse la mânie. Mă scoate așa de tare din sărite câteodată. Oricum, cred că atunci când o să fii mare, n-o să te lași târâtă în probleme atât de clare pentru toți ceilalți, explicând că e vorba de o etică a situației. Adică „poate să pară greșit, dar e necesar”.

— Asta face tati?

— Cred că da.

— El știe cine m-a fotografiat?

— *Bănuiește*. E în legătură cu un caz la care lucrează Geoff Dorso și în care m-a rugat să-l ajut. Încearcă să elibereze din închisoare pe cineva de care e convins că e nevinovat.

— Și tu-l ajuți?

— De fapt, mi-am cam dat seama că, implicându-mă, mă leg la cap fără să mă doară. Acum am cam început să mă gândesc că poate am greșit, că există câteva motive foarte întemeiate să cred că clientul lui Geoff a fost chiar condamnat pe nedrept. Dar, pe de altă parte, cu siguranță că n-o să te pun pe tine în pericol ca să dovedesc asta. Țiți promit.

Robin privi un timp drept înainte, apoi se întoarse spre mama ei.

— Mami, n-are nicio noimă. E cu totul nedrept. Îl condamni pe tati pentru ceva, pe urmă faci și tu același lucru. Nu crezi că, dacă *nu-l* ajuți pe Geoff, deși te gândești că clientul lui n-ar trebui să fie în închisoare, e tot o „etică de situație”?

— Robin!

— Zău că da. Ia gândește-te și tu. Și acum, ce-ar fi să comandăm pizza? Mi-e foame. Șocată, Kerry își urmări fata cum se ridică și se duce la sacoșa în care se aflau casetele video pe care aveau de gând să le vadă. Robin studie titlurile, alese o casetă și reglă televizorul pe audio-video. Imediat după ce dădu drumul la film, spuse: Mami, sunt sigură că omul care mă urmărea ieri cu mașina voia să mă sperie. Nu cred că avea de gând să mă calce. Și nu-mi pasă dacă mă duci tu la școală, iar Alison vine să mă ia. Ce importanță are?

Kerry se uită la fiica ei o clipă, apoi dădu din cap.

— Are importanță faptul că sunt mândră de tine și mi-e rușine de mine însămi.

Apoi Kerry o îmbrățișă pe Robin, după care îi dădu drumul și se duse în bucătărie.

După câteva minute, în timp ce pregătea farfuriile pentru pizza, telefonul sună și o voce nesigură spuse:

— Doamnă McGrath, sunt Barbara Tompkins. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar doamna Carpenter, asistenta domnului doctor Charles Smith, mi-a sugerat să vă sun.

În timp ce asculta, Kerry luă un pix și începu să-și noteze într-un carnețel. *Barbara a fost la consultație la doctorul Smith... El i-a arătat o fotografie... A întrebat-o dacă ar vrea să arate ca femeia din fotografie... A operat-o... A început să îi dea sfaturi... A ajutat-o să-și aleagă un apartament... I-a recomandat pe cineva care s-o ajute la cumpărături... Acum îi spune Suzanne și o urmărește...*

În cele din urmă, Tompkins spuse:

— Doamnă McGrath, îi sunt foarte recunoscătoare domnului doctor Smith. Mi-a schimbat întreaga viață. Nu vreau să-l reclam la poliție, ca să i se interzică să se mai apropie de mine. Nu vreau să-i fac niciun rău. Dar așa nu se mai poate.

— Ai simțit vreodată că ești amenințată fizic de el? o întrebă Kerry.

Înainte de a răspunde încet, Tompkins ezită puțin.

— Nu, nu chiar. Adică nu a încercat să mă agreseze fizic. Era, de fapt, foarte preocupat de mine, ca și cum aș fi fragilă, ca un bibelou de porțelan. Dar, uneori, am simțit la el o furie teribilă, reținută, poate chiar împotriva mea, care putea să răbufnească oricând cu ușurință. De exemplu, când a venit aseară să mă ia la restaurant, mi-am dat seama că nu era foarte fericit că mă pregătisem să plec imediat de acasă. Și, pentru o clipă, m-am gândit că s-ar putea să răbufnească. N-am vrut să rămân singură cu el. Acum cred că, dacă aș fi *refuzat*, pur și simplu, să mă întâlnesc cu el, ar fi putut să se înfurie foarte, foarte tare. Dar, cum v-am spus, a fost foarte drăguț cu mine. Știu că o interdicție de a se apropia de mine i-ar știrbi foarte mult reputația.

— Barbara, luni mă duc să mă întâlnesc cu doctorul. El nu știe. Din câte îmi spui, și mai ales din faptul că îți zice Suzanne, suferă de o oarecare tulburare nervoasă. Sper să se lase convins să fie ajutat. Dar nu te pot sfătui să nu vorbești cu poliția din New York dacă te temi. De fapt, cred că ar trebui să faci asta.

— Nu încă. Am de făcut luna viitoare o călătorie de afaceri, dar îmi pot rearanja programul ca să plec săptămâna viitoare. Aș vrea să mai vorbesc cu dumneavoastră când mă întorc; și o să mă hotărăsc atunci care va fi următorul pas.

După ce închise telefonul, Kerry se prăbuși pe un scaun de bucătărie, având în față însemnările pe care le făcuse în timpul conversației. Situația devenise mult mai complicată.

Doctorul o urmărise pe Barbara Tompkins. Oare o hărțuise în același fel și pe propria lui fiică? Dacă da, atunci probabil că *al lui* era Mercedesul, văzut de Dolly Bowles și micuțul Michael, parcat în fața casei lui Reardon în seara crimei.

Își aminti de o parte din numărul de înmatriculare pe care doamna Bowles susținea că îl văzuse. Reușise Joe Palumbo să-l confrunte cu numărul lui Smith?

Dar dacă doctorul Smith se întorsese împotriva Suzannei, tot așa cum Barbara Tompkins se temea că se va întoarce împotriva ei? Dacă el era vinovat de moartea fiicei sale, atunci de ce îi era așa de frică lui Jimmy Weeks să nu fie cumva implicat în uciderea Suzannei Reardon?

Trebuie să aflu mai multe despre relația lui Smith cu Suzanne înainte de a mă întâlni cu el, ca să știu ce întrebări să-i pun, gândi Kerry. Specialistul acela în obiecte de artă, Jason Arnott, ar fi omul potrivit. Conform însemnărilor pe care le găsisese în dosar, el îi fusese doar prieten, dar venea frecvent la New York și o însoțea pe Suzanne la licitații sau mai știu eu pe unde. Poate că doctorul Smith s-a întâlnit cu el uneori.

Îl sună pe Arnott, lăsându-i un mesaj pe robot, prin care îl ruga să îi dea un telefon. Apoi Kerry se întrebă dacă să mai formeze un număr.

Dacă să-l sune pe Geoff, să-l roage să aranjeze o a doua întâlnire, la închisoare, cu Skip Reardon.

Numai că, de data asta, ar vrea să fie de față atât mama, cât și prietena lui, Beth Taylor.

68

Jason Arnott își plănuise să stea liniștit acasă vineri seara și să-și pregătească singur ceva de mâncare. Așa că își trimisese menajera la cumpărături, iar ea adusese, după cum îi ceruse el, file de calcan, năsturel, mazăre păstăi și franzelă caldă. Dar când Amanda Coble sună la ora cinci să-l invite să ia masa cu ea și cu Richard la Clubul Comitatului Ridgewood, acceptă bucuros.

Soții Coble erau oameni drăguți. Extrem de bogați, dar grozav de nepretențioși, amuzanți, foarte, foarte inteligenți. Richard lucra la o bancă internațională, iar Amanda era decoratoare. Jason își mânuia cu succes propriii săi bani și îi făcea o mare plăcere să discute cu Richard despre contracte și piețele străine. Știa că Richard îi respecta opiniile, iar Amanda îi aprecia cunoștințele în domeniul obiectelor vechi de artă.

Își dădu seama că întâlnirea cu ei ar fi o schimbare bine venită după ziua agitată petrecută la New York cu Vera Todd. Prin soții Coble, cunoscuse o serie de oameni interesanți. De fapt, datorită lor dăduse o lovitură foarte fructuoasă în Palm Springs în urmă cu trei ani.

Ajunse la ușa clubului chiar după ce Coble își lăsase mașina în grija valetului din parcare. Intră cu un pas în urma soților Coble, apoi se opri când aceștia se salutară cu o pereche foarte distinsă care tocmai pleca. Îl recunoscuse imediat pe bărbat. Era senatorul Jonathan Hoover. Se întâlniseră la câteva dineuri politice la care participase și Hoover, dar nu se cunoscuseră niciodată personal.

Femeia era într-un scaun cu rotile, dar, cu toate acestea, reușea să arate distinsă ca o regină, îmbrăcată într-o rochie de seară, albastru închis, care îi ajungea până în vârful botinelor cu șireturi. Auzise că doamna Hoover avea probleme, dar nu o văzuse niciodată până acum. Cu ochiul format să surprindă și cele mai mici amănunte, observă poziția mâinilor ei, împreunate, ascunzând parțial încheieturile umflate ale degetelor.

Trebuie să fi fost o frumusețe în tinerețe și înainte de a ajunge în starea asta, își spuse el, studiind trăsăturile încă uimitor de frumoase, dominate de safirul ochilor ei.

Amanda Coble îl văzu.

— Jason, ai sosit, spuse ea și îi făcu semn să se apropie. Vorbeam despre crimele alea oribile care au avut loc în Summit azi-dimineață. Atât domnul senator Hoover, cât și Richard îl cunoșteau pe avocatul Mark Young.

— E foarte clar că e vorba de o răfuială mafiotă, interveni Richard Coble supărat.

— Așa e, răspuse Jonathan Hoover. Și guvernatorul crede la fel. Știm cu toții cum a scăzut criminalitatea în ultimii opt ani datorită lui. Iar acum avem nevoie de Frank Green ca tot ce a făcut el să rămână pe mâini bune. Vă pot spune un lucru: dacă Weeks ar fi fost judecat la un tribunal al acestui stat, fiți siguri că procurorul general ar fi ajuns la o înțelegere cu Haskell și ar fi obținut o declarație de la el, iar aceste crime nu ar fi avut loc. Iar acum Ryce, omul care a rezolvat de mântuială toată această afacere, vrea să fie guvernator. Voi face însă tot ce-mi stă în putință să nu se întâmple așa.

— Jonathan, murmură Grace Hoover a reproș. Se vede că e an electoral, nu-i așa, Amanda? Întrebă ea și, în timp ce toți zâmbeau, adăugă: Acum, nu vă mai reținem.

— Soția mea mă ține din scurt de când ne-am cunoscut ca boboci la colegiu, îi explică Jonathan Hoover lui Jason. Mi-a părut bine să vă văd din nou, domnule Arnott.

— Domnule Arnott, noi nu ne cunoaștem cumva? Întrebă deodată Grace Hoover.

Jason simți că îi ticăie sistemul intern de alarmă. Îi trimitea semnale puternice de avertisment.

— Nu cred, răspuse el încet.

Sunt convins că mi-aș fi amintit, își spuse el. *Atunci de ce crede că ne cunoaștem?*

— Nu știu ce mă face să cred că vă cunosc. Ei, sunt sigură că v-am confundat. La revedere.

Deși soții Coble erau aceleași persoane interesante ca de obicei iar cina delicioasă, Jason își petrecu seara dorindu-și din toată inima să fi rămas acasă și să-și fi gătit fileul de calcan.

Când se întoarse acasă la zece și jumătate, se simți și mai amărât după ce ascultă mesajul de pe robot. Era de la Kerry McGrath, care se prezentase a fi procuror adjunct în comitatul Bergen. Îi lăsase numărul de telefon și îl rugase să o sune acasă până la unsprezece în seara asta sau a

doua zi de dimineață. După cum îi explica, voia să vorbească cu el în mod neoficial despre vecina și prietena lui, Suzanne Reardon, victimă a unui asasinat.

69

Vineri seara, Geoff Dorso se dusesese la masă la părinții lui din Essex Fells. Era o obligație de care trebuia să se achite. Pe neașteptate, sora lui, Marian, soțul acesteia, Don, și cei doi copii gemeni ai lor veniseră de la Boston să-și petreacă aici sfârșitul de săptămână. Mama lor încercase imediat să îi strângă pe toți ceilalți patru copii cu familiile lor, ca să-i întâlnească pe musafiri. Vineri era singura seară când ceilalți puteau veni, astfel încât întâlnirea trebuia neapărat să aibă loc în acea zi.

— Așa că o să-ți amâni orice alt program ai avea, nu, Geoff? îl rugase și îi impusese în același timp mama lui când îl sunase în acea după-amiază.

Geoff nu avea niciun plan, dar, dorind să pregătească terenul împotriva unei alte invitații de genul acesta pe viitor, insinuă:

— Nu sunt sigur, mamă. Va trebui să contramandez ceva, dar...

Numai că îi păru rău imediat că alesese această tactică. Curioasă, mama îl întrerupse pe un ton vioi:

— A, Geoff, aveai o întâlnire! Ai cunoscut o fată drăguță? Nu contramanda întâlnirea. Adu-o și pe ea. M-aș bucura s-o cunosc!

Geoff oftă în sinea lui și-i spuse:

— Am glumit, mamă. N-am nicio întâlnire. Vin pe la șase.

— Bine, dragă, îi spuse ea pe un ton care dădea de înțeles că plăcerea de a fi acceptat invitația era umbrită de faptul că nu urma să fie prezentată unei potențiale nurori.

Când termină convorbirea, Geoff recunoscuse că, fiind vorba de seara următoare, ar fi tentat să îi propună lui Kerry să vină cu Robin la cină la părinții lui. Probabil că și-ar ieși din minți, gândi el.

Tulburat, își dădu deodată seama că, de mai multe ori în ziua aceea, se gândise că mamei lui i-ar plăcea de Robin foarte, foarte mult.

La ora șase, ajunse la eleganta casă în stil Tudor, cu o arhitectură neregulată, pe care o cumpăraseră părinții lui cu douăzeci de ani în urmă la o zecime din prețul ei actual. O casă ideală pentru familie când eram mici, își spuse el. Și mai este și acum pentru toți nepoții. Parcă mașina în fața aripii vechi, unde locuia sora lui mai mică, încă nemăritată. După colegiu sau facultate, folosiseră pe rând apartamentul din aripa aceea. El stătuse acolo cât urmase Facultatea de Drept a Universității Columbia și apoi încă doi ani după absolvire.

Ce vremuri grozave, își aminti el, respirând aerul rece de noiembrie, cu gândul la căldura primitoare a încăperilor din casă, luminate din plin. Mintețea îi zbură din nou la Kerry. Mă bucur că nu am fost un copil singur la părinți, își spuse. Mă bucur că tata nu a murit când eram la colegiu și că mama nu s-a recăsătorit și nu s-a mutat la o depărtare de mii de kilometri. Probabil că lui Kerry nu i-a fost ușor.

Ar fi trebuit s-o invit și pe ea astăzi. De ce n-am făcut-o? Știu că nu vrea s-o cocoloșească nimeni, dar n-are cui să-i împărtășească grijile. Nu o poate proteja pe Robin așa cum ar putea familia asta să-și protejeze unul dintre copii, dacă ar fi în primejdie.

Merse în sus pe alee și se lăsă copleșit de larma caldă, binecunoscută din momentele când cele trei generații Dorso se întâlneau.

După ce se îmbrățișă călduros cu ramura din Boston a familiei și îi salută în treacăt pe cei pe care îi vedea în mod regulat, Geoff reuși să se retragă în bibliotecă cu tatăl lui.

Tapetată cu cărți de drept și ediții cu dedicație, asta era singura cameră în care micii curioși nu aveau acces. Edward Dorso turnă whisky pentru fiul lui și pentru el. Acum pensionar în vârstă de șaptezeci de ani, fusese avocat

specializat în afaceri și firme și numărăse, cândva, multe companii de prim rang printre clienții săi.

Edward îl cunoscuse și îl plăcuse pe Mark Young și acum era nerăbdător să afle informații de culise despre crimă, pe care Geoff le-ar fi auzit pe la tribunal.

— Nu-ți prea pot spune mare lucru, tată, spuse Geoff. E greu de crezut că a fost o coincidență ca unul sau mai mulți tâlhari să se gândească să dea o spargere așa, la nimereală, și să-l omoare pe Young, exact când cealaltă victimă, Haskell, era pe punctul de a ajunge la o înțelegere cu procurorul, urmând să depună, în schimb, mărturie împotriva lui Jimmy Weeks.

— Așa e. Și, apropo, am luat astăzi masa la Trenton cu Sumner French. A venit vorba de ceva ce s-ar putea să te intereseze. Există în Philadelphia un membru al comisiei de sistematizare de care e sigur că, în urmă cu zece ani, îi furniza lui Weeks informații confidențiale despre construirea unei noi autostrăzi între Philly și Lancaster. Weeks a achiziționat proprietăți foarte scumpe și a obținut un profit imens vânzându-le investitorilor, când proiectul de construire a autostrăzii a fost dat publicității.

— Nimic nou, când e vorba de vinderea unor ponturi, remarcă Geoff. E o realitate a vieții, iar poliția aproape că-i neputincioasă. Aș putea spune că, uneori, e greu de dovedit.

— Uite de ce ți-am zis asta. Cred că Weeks cumpărase unele dintre aceste proprietăți pe o nimica toată, fiindcă individul care le deținea era disperat după bani.

— Eu îl cunosc?

— E clientul tău preferat, Skip Reardon.

Geoff ridică din umeri.

— Avem de a face cu un cerc vicios, tată, știi asta. A fost doar unul dintre modurile de a i se mai da o dată la cap lui Skip Reardon. Mi-amintesc cum Tim Farrell zicea la vremea respectivă că Skip își lichida toată averea ca să-și plătească apărarea. Pe hârtie, situația financiară a lui Skip arăta minunat, dar avea multe terenuri opționate, o ipotecă mare

pe o casă extravagantă și o soție care se purta de parcă ar fi fost măritată cu regele Midas. Dacă nu ar fi ajuns la închisoare, Skip ar fi fost un om bogat astăzi, pentru că era un om de afaceri priceput. Din câte mi-amintesc, el a vândut toate opțiunile la un preț rezonabil practicat pe piață.

— Ce preț rezonabil, când cumpărătorul avea informații confidențiale, spuse tatăl său caustic. Unul dintre zvonurile pe care le-am auzit e că Haskell, contabilul lui Weeks și în acea vreme, știa la rândul lui despre tranzacție. Oricum, e o informație care ți-ar putea fi utilă în vreun fel, cândva.

Înainte ca Geoff să apuce să mai spună ceva, din spatele ușii se auzi un cor.

— Bunicule, unchiule Geoff, masa e gata.

— Și iată că veni chemarea... cită Edward Dorso, ridicându-se în picioare.

— Du-te tu înainte, tată, vin și eu după tine. Vreau să văd ce mesaje am primit.

Când auzi vocea guturală a lui Kerry, își lipi receptorul de ureche. *Oare chiar spunea Kerry că vrea să meargă la închisoare să-l vadă pe Skip din nou? Că voia ca mama lui și Beth Taylor să fie și ele de față?*

— Doamne ajută, zise el cu glas tare.

Luându-l de mână pe Justin, nepotul care fusese trimis după el, Geoff se lăsă târât în sufragerie unde știa că mama aștepta nerăbdătoare ca toată lumea să se așeze și să-și facă rugăciunea.

După ce tatăl termină rugăciunea, mama adăugă:

— Și suntem atât de recunoscători că Marian și Don, și cei doi gemeni sunt alături de noi.

— Mamă, doar nu trăim la Polul Nord, protestă Marian, făcându-i cu ochiul lui Geoff. Boston e doar la o distanță de trei ore și jumătate.

— Dacă era după mama voastră, am fi întemeiat aici o tabără de familie, comentă tatăl cu un zâmbet amuzat. Ați fi cu toții aici, pe lângă fusta ei.

— N-aveți decât să râdeți de mine, spuse mama, dar îmi place foarte mult să vă văd pe toți împreună. E minunat să știu că trei dintre voi, fetelor, sunteți la casa voastră, iar Vickey are un prieten atât de drăguț cum e Kevin.

Geoff urmări cum maică-sa se uită, zâmbind, la cei doi.

— Acum, numai dacă l-aș vedea pe singurul nostru băiat că și-a găsit fata potrivită... mai spuse ea, lăsând fraza neterminată, în timp ce toți se întoarseră spre Geoff cu un surâs înțeleghător.

Geoff făcu o grimasă, apoi le răspunse cu un zâmbet, amintindu-și că, atunci când nu avea ideea asta fixă, maică-sa era o femeie foarte interesantă, care predase literatură medievală la Universitatea Drew timp de douăzeci de ani. De fapt, lui îi pusese numele de Geoffrey datorită mării admirații pe care o avea mama pentru Chaucer.

Între două feluri de mâncare, Geoff se strecură în birou și o sună pe Kerry. Emoționat, își dădu seama că părea bucuroasă să-l audă.

— Kerry, poți să te duci mâine să-l vezi pe Skip? Știu că mama lui și Beth or să renunțe la tot ca să fie acolo când te duci tu.

— Aș vrea să merg, Geoff, dar nu știu dacă o să pot. Ar fi prea de tot s-o las pe Robin, chiar și acasă la Cassie. Copiii își petrec timpul mai mult pe afară și stau exact pe un colț expus.

Geoff nu știa că are o soluție până nu se auzi spunând:

— Atunci am o idee mai bună. Trec să vă iau cu mașina pe amândouă și o putem lăsa pe Robin aici cu ai mei, cât suntem noi plecați. Sora mea e aici cu soțul ei și cu copiii. Tocmai de asta or să vină și ceilalți nepoți. Robin o să aibă cu cine să se distreze și, dacă asta nu-i destul, cumnatul meu e căpitan în poliția din Massachusetts. Fii convinsă că aici o să fie în siguranță.

Sâmbătă, 4 noiembrie

7

Jason Arnott nu dormi aproape toată noaptea, luptându-se să ia o hotărâre în legătură cu mesajul procurorului adjunct Kerry McGrath, chiar dacă ea afirmase în mod atât de delicat că îl sună în mod „neoficial”.

La ora șapte se hotărî. O s-o sune și, pe un ton curtenitor, civilizat, dar distant, o să-i spună că ar fi încântat să se întâlnească cu ea, cu condiția să nu dureze prea mult. O să se scuze că se pregătește să plece într-o călătorie de afaceri.

La Catskills, își promise Jason. O să mă ascund acolo. Nimeni n-o să mă găsească. Între timp, totul o să treacă. Dar nu pot lăsa să se vadă că mă frământă ceva.

După ce luă această decizie, căzu, în sfârșit, într-un somn adânc, somnul care îl cuprindea după ce îndeplinea cu succes o acțiune și știa că e din nou acasă, liber.

Cum se sculă la nouă și jumătate, o sună pe Kerry McGrath. Ea ridică receptorul imediat. Simți o ușurare când auzi că îi mulțumea sincer.

— Domnule Arnott, vă mulțumesc foarte mult că m-ați sunat și vă asigur că e vorba de ceva neoficial, spuse ea. Am aflat că erați, cu ani în urmă, prietenul și expertul Suzannei Reardon în obiecte vechi de artă. În dosarul acesta au apărut elemente noi și v-aș fi foarte recunoscătoare dacă mi-ați oferi prilejul de a vorbi cu dumneavoastră despre relația pe care ați observat-o între Suzanne și tatăl ei, doctorul Charles Smith. Vă promit că nu voi abuza de timpul dumneavoastră.

Chiar era sinceră. Jason simțea imediat oamenii prefăcuți, făcuse o carieră din asta, iar ea nu era prefăcută. Nu o să-i fie greu să vorbească despre Suzanne, își spuse el. Făcea deseori cumpărături cu ea, așa cum făcuse cumpărături deunăzi cu Vera Shelby Todd. Fusese la multe dintre petrecerile lui, dar mai fuseseră acolo atâția alții. Nimeni nu putea trage vreo concluzie din asta.

Jason acceptă explicația lui Kerry că promisese cuiva să vină să o ia la ora unu și că putea să-l viziteze până la acea oră.

71

Kerry se hotărî să o ia și pe Robin când se duse la Jason Arnott. Știa că pe Robin o impresionase neplăcut să o vadă luptându-se cu Bob pe copia bilețelului lui Haskell și se gândea că un dram la Alpine le-ar da prilejul să stea de vorbă câte o jumătate de oră la dus și la întors. Își reproșa scena cu Bob. Trebuia să-și fi dat seama că nu-l putea face în niciun fel să-i dea bilețelul. Oricum, știa ce era scris pe el. Își notase totul imediat ce-l văzuse, așa că i-l va putea arăta lui Geoff mai târziu.

Era o zi răcoroasă, din acelea care au darul să te învioreze. Acum, când știa că va trebui să se uite serios pe dosarul Reardon și să-l revadă cu adevărat, era hotărâtă să facă asta cât mai repede.

Robin acceptă bucuroasă să vină cu ea, deși insistase să se întoarcă la prânz. Voia să o invite pe Cassie la masă.

Dar Kerry îi spuse că se gândise s-o ducă în vizită la familia lui Geoff cât timp ea avea o treabă la Trenton.

— Asta fiindcă ești îngrijorată din cauza mea, spuse Robin cu indiferență.

— Așa-i, recunosc Kerry. Vreau să fii într-un loc unde te știi în siguranță și sunt convinsă că la familia Dorso o să fie bine. Luni, după ce te las la școală, o să vorbesc despre toate astea cu Frank Green. Dar, Rob, știi că mergem acasă

la domnul Arnott ca să stau de vorbă cu el între patru ochi. Ți-ai adus cu tine o carte?

— Îhîm. Mă întreb câți dintre nepoții și nepoatele lui Geoff or să fie astăzi acolo. Ia să vedem. Are patru surori. Cea mai mică nu e măritată. Cea de după Geoff are trei copii, un băiat de nouă ani – el e cel mai apropiat de vârsta mea – o fată de șapte ani și un băiat de patru ani. Cea de a doua soră a lui Geoff are patru copii, dar sunt cam mici, cel mai mare are șase ani, cred. Și mai e cea cu doi gemeni de doi ani.

— Rob, pentru numele lui Dumnezeu, de unde știi toate astea? o întrebă Kerry.

— Le-am aflat seară, în timpul mesei. Geoff ne-a povestit de ei. Tu erai cam departe, cred. Adică nu prea erai atentă la ce se vorbea. Oricum, cred c-o să fie grozav acolo. Zice că mama lui gătește perfect.

Când ieșeau din Closter și intrau în Alpine, Kerry se uită la indicatoare.

— Nu mai avem mult.

După cinci minute se aflau pe un drum întortocheat care ducea la casa în stil european al lui Jason Arnott. Soarele strălucea pe structura casei, o combinație minunată de stuc, cărămidă și lemn, cu ferestre înalte cu ramă metalică.

— Uau! exclamă Robin.

— Te cam face să simți cât de modest trăim *noi*, remarcă Kerry în timp ce parca mașina în semicercul aleii din fața casei.

Jason Arnott le deschise ușa înainte ca ele să găsească butonul soneriei. Le salută prietenos.

— Bună ziua, doamnă McGrath. Aceasta e asistenta dumneavoastră?

— V-am spus că e o vizită neoficială, domnule Arnott, spuse Kerry, prezentându-i-o pe Robin. Ar putea aștepta aici cât stăm noi de vorbă, spuse ea, arătând un scaun lângă o sculptură în bronz reprezentând doi cavaleri în mărime naturală, care se luptau.

— A, nu. O să se simtă mult mai bine în biroul cel mic, spuse Arnott și îi făcu semn spre o cameră din stânga holului de la intrare. Noi doi putem merge în bibliotecă. E după birou.

Parcă ar fi un muzeu, își spuse Kerry, mergând în urma lui Arnott. I-ar fi plăcut să se poată opri să admire splendidul tapet de pe perete, mobila elegantă, picturile, întreaga armonie a interiorului. Concentrează-te la ce ai de făcut, își atrase singură atenția. I-ai promis că stai doar o jumătate de oră.

După ce se așezară față în față în fotoliile de piele, îi spuse:

— Domnule Arnott, Robin s-a rănit la față într-un accident, acum câteva săptămâni, și a fost tratată de doctorul Charles Smith.

Arnott ridică din sprincene.

— Doctorul Charles, tatăl Suzannei Reardon?

— Exact. La ambele consultații ulterioare am văzut, în cabinetul lui, câte o pacientă care semăna uimitor cu Suzanne Reardon.

Arnott se uită la ea consternat.

— Sper că era o coincidență. Doar nu vreți să spuneți că o recrează în mod intenționat pe Suzanne.

— E foarte interesant cum vedeți dumneavoastră lucrurile, domnule Arnott. Mă aflu aici pentru că, așa cum v-am spus la telefon, trebuie să o cunosc mai bine pe Suzanne. Trebuie să aflu în ce relații era cu tatăl ei și, în măsura în care știți, cu soțul ei.

Arnott se lăsă pe spătarul fotoliului, privi în tavan și își împreună mâinile sub bărbie.

E așa de teatral, gândi Kerry. Vrea să mă impresioneze. De ce oare?

— Să încep cu ziua în care am cunoscut-o pe Suzanne. Era acum vreo doisprezece ani. Într-o bună zi, pur și simplu, mi-a sunat la ușă. Trebuie să vă spun că era o față extraordinar de frumoasă. S-a prezentat și mi-a explicat că ea și soțul ei își construiau o casă în cartier, pe care voiau

s-o decoreze cu obiecte vechi de artă, și auzise că eu îmi însoțeam prietenii la licitații. I-am spus că e adevărat, dar nu mă consider un decorator și nici nu vreau să fiu luat drept un consilier de profesie.

— Primiți comision pentru serviciile dumneavoastră?

— La început, nu primeam. Dar când mi-am dat seama că-mi petreceam timpul în mod foarte plăcut, însoțind tot felul de oameni drăguți, avertizându-i care ar fi achizițiile proaste, am stabilit un comision rezonabil. La început, nu mă interesa să mă ocup de Suzanne. Mă cam sufoca, înțelegeți?

— Dar v-ați ocupat până la urmă?

Arnott ridică din umeri.

— Doamnă McGrath, Suzanne obținea tot ce voia. De fapt, când și-a dat seama că mă enervează dacă-mi face curte, a început să-și schimbe tactica. Știa să fie foarte amuzantă. În cele din urmă, am devenit prieteni foarte buni. De fapt, îi simt lipsa foarte mult. Era o pată de culoare la petrecerile pe care le dădeam.

— Venea cu Skip?

— Rareori. El se plictisea, iar musafirii mei nu-l prea considerau simpatic. Acum, nu mă înțelegeți greșit. Era un tânăr manierat și bine crescut, dar total diferit de mulți dintre cei pe care îi cunosc. Genul de om care se scoală dimineața devreme, muncește mult și nu-l interesează vorbele goale, după cum îi spusese Suzannei într-o seară, când o lăsase aici și se duse acasă.

— Ea venise cu mașina ei în seara aceea?

Arnott zâmbi.

— Suzanne nu avea niciodată probleme să găsească pe cineva s-o ia cu mașina.

— Cum vi s-a părut relația dintre Suzanne și Skip?

— Ciudată. I-am cunoscut în ultimii lor doi ani de căsnicie. La început, păreau foarte îndrăgostiți unul de celălalt, dar, în cele din urmă, a reieșit că ea se plictisise de el. Spre sfârșit, ieșeau foarte rar împreună.

— Doctorul Smith spunea că Skip era deosebit de gelos pe Suzanne și că o amenințase.

— Chiar dacă a făcut-o, Suzanne nu mi-a mărturisit asta niciodată.

— Cât de bine l-ați cunoscut pe doctorul Smith?

— Ca oricare alt prieten de-al ei, cred. Dacă mergeam cu Suzanne la New York în zilele când cabinetul lui era închis, ne însoțea de multe ori. În cele din urmă, atenția pe care i-o arăta începuse s-o deranjeze. Spunea lucruri de genul: „Așa-mi trebuie dacă i-am spus că venim astăzi aici.”

— Și-i dădea și lui de înțeles că o agasează?

— După cum nu se abținea să-și arate în public indiferența față de Skip, tot așa nu făcea niciun efort să-și ascundă iritarea față de doctorul Smith.

— Știați că a fost crescută de mama ei și de un tată vitreg?

— Da. Mi-a spus că avusese o copilărie nefericită. Surorile ei erau invidioase pentru felul cum arăta. O dată a zis: „Într-un fel, am dus o viață ca Cenușăreasa.”

— Asta e și răspunsul la următoarea mea întrebare, își spuse Kerry. Era clar că Suzanne nu îi mărturisise lui Arnott că în copilărie ea fusese, de fapt, sora cea urâțică numită Susie.

Deodată îi veni în minte o întrebare neașteptată:

— Cum îi spunea doctorului Smith?

Arnott făcu o pauză.

— Fie doctore, fie Charles, răspunse el după un timp.

— Nu tată.

— Niciodată. Cel puțin, din câte-mi aduc aminte, îi răspunse Arnott, apoi se uită la ceas.

— Știu, v-am promis să nu vă rețin prea mult, dar aș vrea să mai aflu ceva. Suzanne avea vreo legătură cu un alt bărbat? Mai exact, cu Jimmy Weeks?

Arnott păru să se gândească înainte de a răspunde.

— Eram toți chiar în camera asta când i-am prezentat-o lui Jimmy Weeks. A fost prima și ultima dată când el s-a aflat aici. Li s-au cam aprins călcâiele unul după celălalt.

Poate că știți, Weeks avea un aer așa de sigur pe sine și asta a impresionat-o imediat pe Suzanne. Și, firește, Jimmy era mereu atras de femeile frumoase. Suzanne se lăuda că, după ce s-au cunoscut, au început să se întâlnească deseori la Clubul Palisades Country, unde ea își petrecea mult timp. Cred că Jimmy era deja membru al aceluia club.

Cu gândul la spusele băiatului de mingi, Kerry îl mai întrebă:

— Iar ea era încântată de asta?

— A, foarte. Deși nu cred că-i dezvăluise asta lui Jimmy. Știa că Jimmy avea multe iubite și tocmai de aceea îi plăcea să-l facă gelos. Vă amintiți de una dintre primele secvențe din *Pe aripile vântului*, cea în care Scarlett îi strânge pe toți amoretzii celorlalte femei?

— Da.

— Așa făcea și Suzanne a noastră. Ar fi fost de presupus că depășise vârsta să se mai poarte așa. Pentru că e totuși un truc foarte adolescentin, nu? Dar n-a existat bărbat căruia Suzanne să nu încerce să-i sucească mințile. De asta femeile nu o prea înghițeau.

— Și care era reacția doctorului Smith la flirturile ei?

— Era revoltat, aș putea spune. Cred că, dacă ar fi putut, Smith ar fi construit un țarc în jurul ei, ca să-i țină pe ceilalți la distanță, așa cum la muzee se instalează cordoane în jurul obiectelor celor mai prețioase.

Nici nu știi cât de aproape ești de adevăr, gândi Kerry. Își aminti ce îi spusese Deidre Reardon despre relația doctorului Smith cu Suzanne, că o trata ca pe un obiect.

— Dacă teoria dumneavoastră este corectă, domnule Arnott nu ar fi acesta un motiv ca doctorul Smith să aibă resentimente față de Skip Reardon?

— Resentimente? Cred că era mai mult de atât. Cred că-l ura.

— Domnule Arnott, ați avea vreun motiv să credeți că Suzanne primea bijuterii și de la alți bărbați decât de la soțul sau tatăl ei?

— Chiar dacă era așa, eu n-am fost de față să știu. Suzanne avea câteva bijuterii foarte frumoase, asta știu. Skip îi cumpăra câte ceva în fiecare an, de ziua ei și de Crăciun, de fiecare dată după ce ea îi spunea exact ce-și dorește. Avea, de asemenea, câteva unicate Cartier mai vechi pe care cred că i le dăduse tatăl ei.

Sau, cel puțin, așa spunea el, gândi Kerry, apoi se ridică.

— Domnule Arnott, credeți că Skip Reardon a ucis-o pe Suzanne?

Se ridică și el în picioare.

— Doamnă McGrath, mă consider foarte priceput la obiecte de artă și mobilă stil. Dar mă pricep mai puțin să judec oamenii, însă nu e oare adevărat că dragostea și banii sunt principalele două motive pentru a ucide pe cineva? Îmi pare rău să spun că, în acest caz, Skip ar fi putut avea ambele motive. Nu credeți?

Jason urmări de la fereastră cum mașina lui Kerry dispăru de pe aleea din fața casei. Derulând în gând scurta lor discuție, simțea că oferise suficiente amănunte ca să se facă util, dar fusese destul de vag ca, asemenea acuzării și apărării de acum zece ani, Kerry să ajungă la concluzia că nu mai avea de ce să-i pună și alte întrebări.

Dacă cred că Skip Reardon a ucis-o pe Suzanne? Nu, nu cred, doamnă McGrath, își spuse el. Cred că, la fel ca mulți alți bărbați, Skip ar fi fost în stare să-și omoare nevasta. Numai că în seara aceea cineva i-a luat-o înainte.

72

Fără îndoială, Skip Reardon avusese una dintre cele mai proaste săptămâni din viața lui. Scepticismul din ochii procurorului adjunct Kerry McGrath, când venise la el în vizită, nu făcuse decât să umple paharul în care deja îi turnase amărăciune știrea că, probabil, nu va mai putea face noi recursuri.

Parcă auzea în gând un cor antic repetându-i într-una: „*Încă douăzeci de ani până vei putea fi eliberat condiționat.*” îi răsunau în minte cuvintele astea iar și iar. Toată săptămâna, în loc să citească sau să se uite seara la televizor, Skip privise la fotografiile de pe pereții celulei.

Aproape toate le înfățișau pe Beth și pe mama lui. Unele dintre ele erau făcute în urmă cu șaptesprezece ani, când el avea douăzeci și trei de ani și abia începuse să se întâlnească cu Beth. Ea lucra de curând ca profesoară, iar el tocmai înființase Compania de Construcții Reardon.

În cei zece ani de când se afla la închisoare, Skip petrecuse multe ore privind fotografiile și întrebându-se cum de-i mersese așa de rău. Dacă n-ar fi întâlnit-o pe Suzanne în acea seară, ar fi fost însurat cu Beth de paisprezece sau cincisprezece ani. Probabil ar fi avut deja doi sau trei copii. Oare cum o fi să ai un băiat sau o fată? se întreba el.

I-ar fi construit lui Beth o casă pe care ar fi plănit-o împreună, nu acea construcție nebunească și modernă, imaginata de un arhitect la cererea Suzannei și pe care ajunsese s-o deteste.

În toți acești ani petrecuți în închisoare își aflase sprijinul în conștiința nevinovăției sale, în încrederea în sistemul judiciar american și în convingerea că, într-o zi, coșmarul va lua sfârșit. În visele sale, Curtea de Apel era de acord că doctorul Smith mințise, iar Geoff apărea la închisoare într-o bună zi, spunând: „Să mergem, Skip. Ești liber.”

Regulamentul închisorii îi permitea lui Skip să dea două telefoane cu taxă inversă pe zi. De obicei, le suna pe mama și pe Beth de două ori pe săptămână. Cel puțin una dintre ele venea să-l vadă sâmbătă sau duminică.

Săptămână asta, Skip nu o sunase pe niciuna din ele. Se hotărâse. N-o să-i mai dea voie lui Beth să-l viziteze. Trebuia să-și vadă de viața ei. O să împlinească în curând patruzeci de ani, gândi el. Ar trebui să-și găsească pe cineva, să se mărite, să aibă copii. Ei îi plăceau copiii.

Tocmai de asta și-a ales meseria de profesor și apoi de pedagog.

Skip mai hotărâse ceva: n-o să-și mai piardă vremea desenând camere și case, cu gândul că, într-o zi, o să reușească să le construiască. Când o să iasă din închisoare, dacă o să iasă vreodată, o să aibă deja șazeci de ani. Prea târziu să o ia de la capăt. În plus, n-o să mai aibă pe nimeni pe lume.

De asta, sâmbătă dimineața, când îl anunțară că îl sunase avocatul lui, Skip merse la telefon ferm hotărât să-i ceară și lui Geoff să uite de el. Și el ar trebui să-și vadă de treburile lui. Se supără când auzi că venea să-l vadă Kerry McGrath împreună cu mama lui și cu Beth.

— Ce vrea să facă McGrath, Geoff? Întrebă el. Să le arate mamei și lui Beth că-și pierde timpul încercând să mă scoată de aici? Să le arate cum fiecare argument în favoarea mea e, de fapt, un argument împotriva mea? Spune-i lui McGrath că nu mai vreau să aud de asta. Instanța a făcut o treabă bună când m-a condamnat.

— Taci din gură Skip, izbucni Geoff foarte hotărât. Tu nu știi câte probleme are Kerry că se interesează de tine. A fost chiar amenințată că fiica ei de zece ani ar putea păți ceva dacă nu renunță.

— Amenințare? Din partea cui?

Skip privi la receptorul pe care îl ținea în mână, ca și cum acesta ar fi fost un obiect ciudat. Îi era imposibil să priceapă că fiica lui Kerry McGrath fusese amenințată din cauza lui.

— Nu numai cine, dar și de ce? Suntem convinși că Jimmy Weeks e răspunsul la întrebarea „cine”. Cât despre „de ce”, dintr-un anumit motiv se teme de redeschiderea dosarului. Ascultă ce-ți spun: Kerry vrea să revadă fiecare cuvântel din dosarul ăsta împreună cu tine, cu mama ta și cu Beth. Are o groază de întrebări pentru fiecare dintre voi. Și mai are să-ți spună o mulțime de lucruri despre doctorul Smith. Nu mai trebuie să-ți amintesc ce urmări a avut asupra ta declarația lui. O să venim acolo la sfârșitul

programului de vizită, așa că încearcă să fii coerent. Asta-i cea mai bună șansă pe care am avut-o vreodată să te scoatem de la închisoare. Ar putea fi și ultima.

Skip auzi clicul telefonului. Un gardian îl duse înapoi în celulă. Se așeză pe pat și își cufundă capul în palme. Fără să vrea, licărul de speranță despre care crezuse că s-a stins definitiv revenise și îi cuprinsese întreaga ființă.

73

La ora unu, Geoff trecu să le ia pe Kerry și pe Robin. Când ajunseră la Essex Fells, le conduse în casă și făcu prezentările. Seara trecută, după cină, le explicase pe scurt adulților din familie motivul pentru care o aducea pe Robin aici.

Imediat, mama lui simți din instinct că femeia la care Geoff se referea ca fiind „mama lui Robin” trebuie să aibă o semnificație specială pentru băiatul ei.

— Sigur, să o aduci pe Robin să stea aici după-amiază, spuse ea. Bietul copil, cum îi poate trece cuiva prin cap să-i facă vreun rău. Și, Geoff, după ce tu și mama ei, Kerry parcă spuneai că o cheamă, vă întoarceți de la Trenton, trebuie să rămâneți să luați cina cu noi.

Geoff știa că nu va avea niciun succes cu un răspuns evaziv de genul „Bine, o să vedem”. Așa că, dacă nu apare nimic neprevăzut în seara asta, o să rămânem la masă la mama, își spuse el.

Remarcă imediat expresia de aprobare din privirea mamei când o văzu pe Kerry. Era îmbrăcată cu o haină din păr de lamă, strânsă în talie cu curea, și pantaloni asortați. Un pulover pe gât, verde închis, îi punea în evidență sclipirile verzi din ochii săi căprui deschis. Părul îi cădea liber peste guler. Singurul fard, pe lângă ruj, părea să fie o umbră de culoare pe pleoape.

Apoi își dădu seama că mamei îi plăcu când Kerry își exprimă sincer, dar fără un potop de cuvinte, recunoștința că o putea lăsa pe Robin să stea acolo. Mama insistase

mereu că oamenii trebuie să-și moduleze bine tonul, gândi el.

Robin fu încântată să afle că toți cei nouă nepoți erau pe undeva prin casă.

— Don o să te ia pe tine și pe cei doi mai mari la Sports World, o anunță doamna Dorso.

Kerry dădu din cap și murmură:

— Păi, nu știu...

— Don e cumnatul meu, căpitan de poliție în Massachusetts, îi explică Geoff. O să se țină scai de copii.

Era clar că Robin abia aștepta să se distreze. Privi cum gemenii de doi ani, urmăriți de vărul lor de patru ani, trecură în fugă pe lângă ei.

— E cam hărmălaie pe aici, observă ea încântată. La revedere, mami.

În mașină, Kerry se lăsă pe spătarul scaunului și oftă.

— Doar nu ești îngrijorată, spuse Geoff.

— Nu, deloc. Era doar un oftat de ușurare. Și, acum, lasă-mă să-ți spun ceva ce nu ți-am spus până acum.

— Anume?

— Despre copilăria Suzannei și ce vedea ea când se privea în oglindă. Despre felul în care se poartă doctorul Smith cu una dintre pacientele căreia i-a dat chipul Suzannei. Și despre ce am aflat azi dimineață de la Jason Arnott.

Deidre Reardon și Beth Taylor se aflau deja la închisoare, în sala de primire a vizitatorilor. După ce își trecură numele în registru, Geoff și Kerry veniră lângă ele, iar Geoff i-o prezentă pe Kerry lui Beth.

Cât așteptau să fie chemați, Kerry conduse, în mod intenționat, conversația pe o pistă neutră. Știa despre ce voia să stea de vorbă când vor fi împreună cu Skip, dar prefera să lase această discuție pentru atunci. Nu voia să piardă spontaneitatea momentului în care fiecare dintre cei trei îi reamintea câte ceva celuilalt, pe măsură ce ea urma

să le pună întrebări. Înțelegând motivul pentru care doamna Reardon se arătase reținută încă de la început, se concentrează asupra unei discuții cu Beth Taylor, pe care o plăcu imediat.

La ora trei fix fură conduși în sala unde membrii familiei și prietenii îi vizitau pe deținuți. Astăzi era mai aglomerat decât în timpul vizitei pe care o făcuse Kerry în săptămâna care trecuse. Dezamăgită, Kerry se gândi că ar fi fost poate mai bine să fi cerat în mod oficial una dintre sălile oferite când procurorul și avocatul apărării făceau împreună o vizită. Dar asta ar fi însemnat să se înregistreze ca fiind procuror adjunct în comitatul Bergen, în vizită la un criminal condamnat, lucru pe care încă nu era pregătită să-l facă.

Reușiră să se așeze la o masă într-un colț, loc în care zgomotul din jur era oarecum estompat. Când gardianul îl aduse pe Skip, atât Deidre Reardon, cât și Beth, săriră în sus. După ce gardianul îi scoase cătușele lui Skip, Beth se dădu înapoi în timp ce Deidre își îmbrățișa băiatul.

Apoi Kerry urmări felul în care se priveau Beth și Skip. Expresia de pe chipurile lor și sărutul lor reținut spuneau mai mult despre sentimentele ce îi legau decât cea mai înflăcărată și ostentativă îmbrățișare. Atunci, Kerry retrăi cu intensitate momentul acela petrecut în instanță când Skip Reardon, cu chipul răvășit de durere, primise vestea condamnării la minimum treizeci de ani și protestase în mod tulburător spunând că doctorul Smith e un mincinos. Revăzând acum în minte acel moment, își dădu seama că, deși la vremea respectivă știa foarte puține despre dosarul în cauză, ei tot i se păruse că întrezărește în acea zi o undă de adevăr în glasul lui Skip Reardon.

Adusese cu ea un carnețel galben pe care își scrisese o serie de întrebări, lăsând loc sub fiecare pentru a-și nota răspunsurile. Le spuse pe scurt ce o îndemnase să facă această nouă vizită: povestea lui Dolly Bowles despre Mercedesul care apăruse în seara morții Suzannei; faptul că Suzanne fusese în copilărie deosebit de urâtă; faptul ciudat că doctorul Smith îi recrease chipul la alte paciente, printr-o

operație; atracția lui Smith față de Barbara Tompkins; faptul că, în cursul anchetei, apăruse numele lui Jimmy Weeks; și, în sfârșit, amenințarea la adresa lui Robin.

Kerry admiră faptul că toți trei, după primul șoc, nu își pierduseră vremea să comenteze cele aflate de la ea. Beth Taylor îl luă de mână pe Skip și întrebă:

— Ce am putea face noi acum?

— Mai întâi, să limpezim lucrurile: acum am mari îndoieli că Skip e vinovat, și, dacă reușim să descâlcim lucrurile, așa cum mă aștept eu, o să fac tot ce-mi stă-n putință să-l ajut pe Geoff să obțină anularea verdictului. Așa văd eu lucrurile, le spuse Kerry. Skip, acum o săptămână, după ce am stat de vorbă, ai ajuns la concluzia că nu te cred. Nu-i deloc adevărat. Dar mă gândeam, aveam chiar convingerea, că nimic din ceea ce auzisem nu ar putea fi interpretat în două feluri: în favoarea și împotriva ta. Firește, nu aflasem nimic care să ofere un temei pentru un nou recurs. Nu-i așa, Geoff? Geoff încuviință din cap. Declarația doctorului Smith a contribuit în cea mai mare măsură la acuzarea ta, Skip. Singura mare speranță rămâne discreditarea acelei declarații. Și singurul mod în care cred că am putea face asta este să-l încolțim, prezentând unele dintre minciunile lui și confruntându-l cu ele, explică Kerry și continuă fără a da vreunuia dintre ei prilejul să vorbească. Am deja răspunsul la prima întrebare pe care voiam s-o pun: Suzanne nu ți-a mărturisit niciodată că a făcut operație estetică. Și hai să lăsăm formalitățile. Spune-mi Kerry.

Apoi, timp de o oră și cincisprezece minute, îi bombardă cu întrebări:

— În primul rând, a pomenit vreodată Suzanne de Jimmy Weeks?

— Doar întâmplător, îi răspunse el. Știu că era și el membru al clubului și că, uneori, la o partidă în patru, făcea pereche cu el. Se mândrea tot timpul cu rezultatele ei la golf. Dar când și-a dat seama că devin suspicios că e

încurcată cu cineva, a început să nu mai pomenească decât de femeile cu care juca.

— Weeks nu e individul acela aflat în proces pentru evaziune fiscală? întrebă Deidre Reardon.

Kerry confirmă, dând din cap.

— De necrezut. Iar eu mă gândeam ce cumplit e că guvernul îl hăituește. Anul trecut am participat la marșul împotriva cancerului, și el ne-a lăsat să desfășurăm acțiunea pe proprietatea lui din Peapeck. Și-a dat și el semnătura pentru asta și a făcut apoi o donație imensă. Ca să aflu acum de la tine că era încurcat cu Suzanne și că-ți amenință fetița!

— Jimmy Weeks și-a luat toate măsurile ca imaginea sa publică de băiat bun să fie întreținută cu grijă, îi spuse Kerry. Nu ești singura care crede că Weeks e victima hărțuielii guvernului. Dar aveți încredere în mine că adevărul va ieși la iveală, mai spuse ea și se întoarse spre Skip. Aș vrea să-mi descrii bijuteriile pe care crezi că Suzanne le-a primit de la un alt bărbat.

— Una era o brățară de aur cu semnele zodiilor gravate în argint, mai puțin Capricornul, care se afla în centru, încrustat cu diamante. Suzanne era născută în zodia Capricornului. Era în mod clar o bijuterie scumpă. Când am întreat-o, mi-a spus că o are de la tatăl ei. Când m-am întâlnit cu el, i-am mulțumit pentru generozitatea lui și, așa cum mă așteptam, nu știa despre ce vorbesc.

— Țsta e un obiect căruia am putea să-i dăm de urmă. Am putea face un fluturaș pe care să-l distribuim bijutierilor din New Jersey și Manhattan, spuse Kerry. E uimitor câți dintre ei își pot aminti de o bijuterie pe care au vândut-o cu ani în urmă sau pot să recunoască stilul cuiva când e vorba de un unicat.

Skip îi mai spuse de un inel cu smaralde și diamante care arăta ca o verighetă. Diamantele alternau cu smaraldele și erau montate pe un inel subțire din aur roșiatic.

— Și despre ăsta spunea că e de la tatăl ei?

— Da. Varianta ei era că Smith încearcă să recupereze anii când nu-i oferise nimic. Zicea că unele erau bijuterii de familie de la mama ei. Asta părea mai ușor de crezut. Avea și o broșă în formă de floare care era, evident, foarte veche.

— Îmi aduc aminte de ea, spuse Deidre Reardon. Avea prinsă de ea, cu un lanț de argint, o altă broșă mai mică, în formă de boboc. Am și acum o fotografie decupată dintr-un ziar local în care Suzanne purta broșa aceea la nu știu ce acțiune de caritate. Skip, o altă bijuterie care părea să fie o moștenire de familie era brățara cu diamante pe care o purta Suzanne când a murit.

— Unde se aflau bijuteriile Suzannei în seara aceea, întrebă Kerry.

— Cele pe care nu le avea pe ea se aflau în caseta de bijuterii de pe masa de toaletă, îi răspunse Skip. Ar fi trebuit să le pună în seiful din debaraua ei, dar, în general, nu-și prea făcea asemenea griji.

— Skip, potrivit declarațiilor tale de la proces, în seara aceea lipseau mai multe lucruri din dormitor.

— Sunt sigur că lipseau două lucruri. Unul era broșa în formă de floare. Problema e că nu pot jura că în ziua aceea fusese în caseta de bijuterii. Dar bag mâna în foc că a dispărut o ramă miniaturală care se afla pe noptieră.

— Cum arăta? îl întrebă Kerry.

— Lasă-mă să-i spun eu, interveni Deidre Reardon. Știi, Kerry, rama aceea mică era nespuse de frumoasă. Se spunea că fusese făcută de un ucenic al bijutierului Fabergé. Soțul meu se afla în armată și, după război, a cumpărat-o din Germania. Era un oval de email cu o margine din aur încrustată cu perle. Fusese darul de nuntă pentru Skip și Suzanne.

— Suzanne își pusese o poză de-a ei în ramă, explică Skip.

Kerry observă că gardianul se uita la ceasul de pe perete.

— Nu mai avem decât câteva minute, spuse ea grăbită. Când ai văzut ultima oară rama, Skip?

— În dimineața acelei zile, când m-am îmbrăcat, era acolo. Îmi amintesc bine, pentru că m-am uitat la ea când mi-am mutat lucrurile în buzunarul de la costumul pe care-l îmbrăcasem. În seara aceea, când polițiștii mi-au spus că mă iau să mă ancheteze, unul dintre ei a venit sus cu mine, cât mi-am tras pe mine un pulover. Rama nu mai era acolo.

— Dacă Suzanne avea o relație cu un alt bărbat, se poate să-i fi dat lui fotografia în ziua aceea?

— Nu. Era una dintre cele mai bune fotografii ale ei și-i plăcea s-o admire. Și nu cred că ar fi avut obrazul să-i ofere cuiva cadou darul de nuntă al mamei mele.

— Nu a mai apărut niciodată? Întrebă Kerry.

— Niciodată. Dar când am încercat să spun că fusese furată, procurorul a susținut că, dacă ar fi trecut pe acolo vreun hoț, ar fi dispărut toate bijuteriile.

Clopoțelul anunță sfârșitul programului de vizită. De data aceasta, Skip se ridică, își luă mama pe după umeri, cu cealaltă mână pe Beth și le trase spre el. Peste capetele lor, privi spre Kerry și Geoff. Zâmbetul său deschis îl făcea să arate cu zece ani mai tânăr.

— Kerry, găsește un mod de a mă scoate de aici și o să-ți construiesc o casă pe care n-o să mai vrei s-o părăsești toată viața, spuse Skip, apoi izbucni în râs. Doamne, când îmi dau seama unde mă aflu, parcă nici nu-mi vine să cred că am spus așa ceva.

De cealaltă parte a sălii, condamnatul Will Toth stătea de vorbă cu prietena lui, dar era mai atent la grupul de vizitatori ai lui Skip Reardon. Îi văzuse pe mama, pe avocatul și pe prietena lui Skip venind aici de nenumărate ori. Apoi, în urmă cu o săptămână, o recunoscuse pe Kerry McGrath care îi făcuse o vizită lui Skip. N-avea cum să n-o știe. Din cauza lui McGrath urma să-și petreacă el următorii cincisprezece ani în văgăuna asta. Ea fusese procurorul care-i instrumentase cazul. Se vedea clar că astăzi era tare drăguță cu Reardon; observase că își tot notase ce îi spusese el.

Când semnalul anunță că orele de vizită s-au terminat, Will și prietena lui se ridicară. Sărutând-o la despărțire, îi șopti la ureche: „Sună-l pe fratele tău când ajungi acasă și spune-i să dea de veste că McGrath a fost aici și a luat o mulțime de notițe.”

74

Si Morgan, agentul FBI însărcinat cu anchetarea furtului de la familia Hamilton era în biroul său de la Quantico sâmbătă după-amiază și revedea documentele realizate pe calculator în legătură cu acel caz și cu altele, despre care se credea că au o legătură cu acesta.

Ceruseră familiei Hamilton și altor victime ale unor furturi asemănătoare să le ofere numele musafirilor pe care îi avuseseră la petrecerile date în ultimele luni înainte de furt. Calculatorul crease o listă generală și apoi liste separate cu numele care apăreau cel mai frecvent.

Problema e, gândea Si, că atât de mulți dintre acești oameni se învârt în aceleași cercuri, încât nu e un lucru neobișnuit să vezi că apar pe listă aceeași oameni, în special la petrecerile mari.

Dar vreo douăsprezece nume apăreau în mod sistematic. Și cercetă lista în ordine alfabetică.

Primul nume era Arnott, Jason.

În cazul lui, nimic, își spusese Si. Urmărit în mod discret în urmă cu câțiva ani, Arnott fusese găsit curat. Dispunea de capital suficient, iar din conturile sale personale nu reieșea o infuzie bruscă de lichidități, care ar fi putut proveni dintr-un furt. Veniturile pe care le realiza din dobânzi erau și ele la nivelul stilului lui de viață. Iar declarațiile lui de venituri reflectau cu exactitate tranzacțiile sale pe piața bursieră. Se bucura de tot respectul ca expert în obiecte de artă și antichități. Primea deseori musafiri și era o persoană plăcută.

Dacă exista ceva merit să atragă atenția în legătură cu el, acesta era faptul că Arnott părea perfect. În plus,

cunoștințele sale aprofundate în privința antichităților și a obiectelor valoroase de artă coincideau cu felul în care hoțul alegea din casa victimelor doar lucrurile de primă calitate. Poate nu ar strica să-l mai verificăm o dată, dacă nu mai apare nimic altceva, gândi Si. Dar era mult mai interesat de un alt nume care apărea pe lista celor invitați frecvent la petreceri: Sheldon Landi, proprietarul unei firme de publicitate.

Landi sigur se trage de șireturi cu oamenii cei mai acătării, gândi Si. Nu câștigă prea mult, dar trăiește pe picior mare. De asemenea, Landi corespundea profilului general al celui pe care calculatorul le sugera să-l caute: vârstă mijlocie; necăsătorit; studii superioare; liber profesionist.

Celor ale căror nume figurau pe lista de invitați le trimiseseră deja șase sute de fluturași cu fotografia făcută de camera ascunsă. Până acum, primiseră treizeci de informații. Una dintre acestea venea de la o femeie care sunase să spună că se gândea că făptașul ar putea fi fostul ei soț.

— M-a furat de am ajuns la sapă de lemn când eram căsătoriți și, prin minciună, a ajuns să facă o mare afacere după ce am divorțat și are tot așa o bărbie ascuțită ca în fotografie, explicase ea binevoitoare. În locul dumneavoastră, aș face verificări în privința lui.

Acum, lăsându-se pe spătarul scaunului de la masa de lucru, Si își aminti de acel telefon și zâmbi. Fostul soț al femeii era senator al Statelor Unite.

Duminică, 5 noiembrie

75

Jonathan și Grace Hoover le așteptau pe Kerry și pe Robin pe la ora unu. Amândoi erau de părere că o masă servită duminică după-amiază era un obicei tihnit și civilizată.

Din nefericire, strălucirea zilei de duminică nu dură prea mult. Vremea deveni închisă și rece, dar, spre prânz, casa se umplu de aroma suculentă și plăcută a fripturii de miel. Focul ardea în camera lor preferată, biblioteca, unde stăteau amândoi, mulțumiți, în așteptarea musafirilor.

Grace era absorbită de cuvintele încrucișate din *Times*, iar Jonathan se cufundase adânc în paginile de artă și divertisment ale ziarului. Când își ridică privirea, o auzi pe Grace bombănind supărată și văzu că îi căzuse pixul din mână, pe covor. O urmări cum făcea eforturi să se aplece ca să-l ridice.

— Grace, o apostrofă el și sări de pe scaun să-i dea pixul. Ea oftă și luă pixul din mâna lui.

— Serios, Jonathan, ce m-aș face fără tine?

— Nici să nu te gândești, draga mea. Și dă-mi voie să-ți spun că sentimentul e reciproc.

Ea îi luă mâna și și-o puse pe obraz.

— Știu asta, dragul meu. Și, crede-mă, e unul dintre lucrurile care îmi dau putere să rezist.

Pe drum spre familia Hoover, Kerry și Robin vorbiră despre seara trecută.

— A fost mult mai distractiv să mâncăm aseară la familia Dorso decât să mergem la un restaurant, spuse Robin încântată. Mami, să știi că-mi place de ei.

— Și mie, recunosc Kerry fără nicio rețineră.

— Doamna Dorso mi-a spus că nu-i foarte greu să gătești bine.

— Așa e. Mi-e teamă că eu te cam dezamăgesc.

— Vai, mami, spuse Robin pe un ton de reproș, apoi își încrucișă brațele și privi drept înainte, spre drumul care începea să se îngusteze, semn că se apropiau de Riverdale. Tu faci spaghete foarte bune, zise ea, bătând în retragere.

— Da, numai că asta-i tot.

Robin schimbă subiectul.

— Mami, mama lui Geoff crede că lui îi place de tine. Și eu cred la fel. Am stat de vorbă despre tine.

— Ce zici c-ați făcut?

— Doamna Dorso spunea că Geoff nu vine niciodată acasă cu vreo prietenă de-a lui. Zicea că tu ești prima după ce a terminat facultatea. Asta din cauză că surorile lui le făceau farse prietenelor lui Geoff și el se cam rușina.

— Probabil, îi răspunse Kerry degajată.

Își aduse aminte că, întorcându-se de la închisoare, fusese atât de obosită, încât închisese ochii o clipă, ca să se trezească mai târziu, cu capul pe umărul lui Geoff. Și că lucrul acesta fusese atât de firesc, de plăcut.

Vizita la Grace și Jonathan fu, după cum era de așteptat, nespus de plăcută. Kerry știa că, la un moment dat, vor ajunge să vorbească despre cazul Reardon, dar asta nu avea să se întâmple înainte de a fi servită cafeaua. Acela era momentul în care Robin era liberă să se ridice de la masă, ca să citească sau să încerce unul dintre noile jocuri pe calculator pe care i le pregătea mereu Jonathan.

În timp ce mâncau, Jonathan le povesti despre sesiunea legislativă și despre bugetul pe care guvernatorul l-ar fi vrut votat.

— Știi, Robin, îi explică el, politica e un meci de fotbal. Guvernatorul e antrenorul care trimite jucătorii în teren, iar liderii partidului său din Senat și Camera Reprezentanților formează linia de apărare a echipei.

— Așa ești tu, nu? îl întrerupse Robin.

— În Senat, da, s-ar putea spune, consimți Jonathan. Restul echipei noastre îl protejează pe cel la care se află mingea.

— Și ceilalți?

— Cei din cealaltă echipă fac pe dracul în patru să strice jocul.

— Jonathan, îl apostrofă Grace încet.

— Scuză-mă, draga mea. Dar săptămâna asta au fost mai multe încercări de a umfla pușculița decât în ultimii ani la un loc.

— Cum adică? întrebă Robin.

— Umflatul pușculiței publice e un obicei vechi, dar nu neapărat și onorabil, prin care kongresmenii își adaugă la buget cheltuieli care nu sunt absolut necesare, ca să câștige alegătorii din circumscripția lor. Unii au făcut din asta o adevărată artă.

Kerry zâmbi.

— Robin, sper că-ți dai seama ce noroc ai să afli despre treburile astea de la cineva ca nenea Jonathan.

— N-o fac decât din interes, le asigură Jonathan. Când Kerry va depune jurământul la Curtea Supremă, la Washington, va fi timpul s-o alegem pe Robin în Congres. Va porni și ea pe drumul ei.

Uite că a început, își zise Kerry.

— Rob, dacă ai terminat, poți să te duci să vezi ce mai face calculatorul.

— O să găsești ceva ce o să-ți placă, Robin, îi spuse Jonathan. Îți garantez.

Menajera veni cu cafetiera. Kerry era sigură că îi va prinde bine o a doua ceașcă. De acum înainte, zarurile erau aruncate.

Nu așteptă ca Jonathan să o întrebe de cazul Reardon. În schimb, le prezentă, lui Jonathan și lui Grace totul, exact așa cum știa ea lucrurile și încheie spunând:

— E clar că doctoral Smith a mințit. Întrebarea e cât de mult a mințit? De asemenea, e clar că Jimmy Weeks are un motiv foarte important ca dosarul să nu fie redeschis. Altfel, de ce ar implica-o el sau oamenii lui pe Robin?

— Chiar a amenințat Kinellen că Robin ar putea păți ceva? Întrebă Grace pe un ton rece și dezgustat.

— Avertizat cred că ar fi un cuvânt mai potrivit, răspunse Kerry, privindu-l apoi rugător pe Jonathan. Uite ce e, trebuie să înțelegi că nu vreau să-i încurc treburile lui Frank Green. Ar fi un guvernator bun și știu că era și pentru urechile mele explicația pe care i-ai dat-o lui Robin despre felul cum merg treburile în Congres. El ar continua politica dusă de guvernatorul Marshall. Și, ce naiba, Jonathan, vreau să fiu judecător. Știu că aș fi un judecător bun. Știu că pot fi corectă, fără să forțez nota sau să devin lacrimogenă. Dar ce fel de judecător aș fi dacă, în calitate de procuror, am închis ochii față de ceea ce pare tot mai mult o eroare judiciară? se întreabă Kerry și își dădu seama că ridicase ușor tonul. Scuzați-mă, m-am cam ambalat.

— Nu facem decât ceea ce credem că trebuie să facem, spuse Grace încet.

— Cred că nu încerc să salut mulțimea, defilând țanțoșă pe Strada Principală călare pe un cal alb. Aș vrea să aflu dacă ceva e în neregulă și apoi să-i pasez mingea lui Geoff Dorso. O să mă duc mâine după-amiază să vorbesc cu doctorul Smith. Soluția e să punem declarația lui sub semnul îndoielii. Sunt convinsă că e pe punctul de a face o cădere nervoasă. Să hărțuiești o persoană, urmărind-o, e o infracțiune. Dacă l-aș determina să admită că a mințit în instanță, că nu el i-a dat bijuteriile Suzannei, că ar putea fi implicat și altcineva, atunci s-ar schimba jocul. Geoff Dorso ar putea înainta o cerere pentru rejudecarea cazului. Iar asta ar dura câteva luni. Până atunci Frank ar putea ajunge guvernator.

— Dar tu, draga mea, nu mai poți fi judecător, îi explică Jonathan. Ești foarte convingătoare, Kerry, și te admir, chiar dacă mă îngrijorează când văd care va fi prețul pe care îl vei plăti. Totuși, Robin e mai presus de orice. Amenințarea poate rămâne o simplă amenințare, dar trebuie s-o iei în serios.

— O iau în serios, Jonathan. Cu excepția zilei în care a fost cu familia lui Geoff Dorso, nu am scăpat-o din ochi în tot acest sfârșit de săptămână. Și n-o s-o las singură nicio clipă.

— Kerry, oricând crezi că acasă nu e în siguranță, las-o la noi, o îndemnă Grace. Sistemul nostru de pază e excelent și o să ținem poarta închisă. Are un sistem de alarmă, așa că o să știm imediat dacă cineva încearcă să intre. O să găsim un polițist ieșit la pensie ca să o ducă și aducă de la școală.

Kerry își puse mâna peste degetele lui Grace și o strânse ușor.

— Vă iubesc pe amândoi, spuse ea cu simplitate. Jonathan, nu aș vrea să fii dezamăgit că m-am hotărât să fac toate astea.

— Cred că sunt chiar mândru de tine, îi răspunse Jonathan. O să fac tot ce-mi stă în putință să-ți păstrez numele pe lista celor propuși, dar...

— Dar să nu contez pe asta. Știu, spuse Kerry. Doamne, uneori e atât de greu să faci o alegere, nu-i așa?

— Poate ar fi mai bine să schimbăm subiectul, spuse Jonathan brusc. Dar ține-mă la curent, Kerry.

— Sigur că da.

— Și ca să-ți spun și un lucru mai plăcut: Grace s-a simțit destul de bine aseară ca să luăm masa în oraș, zise el.

— Vai, Grace, ce bine-mi pare, spuse Kerry cu sinceritate.

— Ne-am întâlnit acolo cu un bărbat la care mă tot gândesc de atunci, pur și simplu, pentru că nu știu unde l-am mai văzut, îi explică Grace. Se numește Jason Arnott.

Kerry nu considerase necesar să le vorbească de Jason Arnott. Pentru moment se hotărî să întrebe doar atât:

— De ce crezi că-l cunoști?

— Nu știu, răspunse Grace. Dar sunt sigură că fie m-am întâlnit cu el, fie i-am văzut fotografia în ziar, explică ea, ridicând din umeri. O să-mi amintesc eu până la urmă. Așa mi se întâmplă mereu.

Luni, 6 noiembrie

76

Jurații din procesul lui Jimmy Weeks, fiind izolați, nu știau de uciderea lui Barney Haskell și Mark Young, dar, datorită presei, toți ceilalți aflaseră. La sfârșit de săptămână, multe articole de ziar fuseseră consacrate anchetei, iar toate jurnalele de televiziune prezentaseră imagini aproape nesfârșite de la locul crimei.

Un martor speriat, a cărui identitate nu fusese dezvăluită, sunase, în cele din urmă, la poliție. Tocmai se dusese să încaseze niște bani de la un automat, când văzuse o Toyota albastră deschis intrând în parcare clădirii mici în care se afla biroul lui Mark Young. Era ora șapte fără zece. Martorul văzuse că îi rulează o roată din față și trăsese mașina la bordură, ca să vadă despre ce e vorba. Tocmai se lăsase pe vine lângă mașină când văzuse ușa clădirii deschizându-se din nou și un bărbat în jur de treizeci de ani alergând înapoi la Toyota. Nu-i putuse vedea chipul, dar remarcase că avea asupra lui ceva ce părea a fi o armă de calibru mare.

Martorul reținuse o parte din numărul de înmatriculare al Toyotei. Era înregistrată în alt stat. După căutări temeinice, poliția dăduse de urma mașinii și o identificase ca fiind cea furată joi noaptea la Philadelphia. Iar vineri seara, la Newark, fusese găsită cu caroseria arsă.

Acest element spulberă chiar și cea mai vagă bănuială că Haskell și Young ar fi fost victimele unei tâlhării întâmplătoare. Era în mod clar o lovitură mafiotă, comandată, fără îndoială, de Jimmy Weeks. Dar poliția nu

prea știa cum să dovedească asta. Martorul nu-l putea identifica pe individul cu arma. Mașina dispăruse. Gloanțele care omorâseră victimele proveneau, cu siguranță, dintr-o armă neînregistrată care se afla acum pe fundul vreunui râu sau care urma să fie schimbată de Crăciun cu o jucărie, fără întrebări sau comentarii.

Luni, Geoff Dorso își petrecu din nou câteva ore la procesul lui Jimmy Weeks. Autoritățile îi construiau dosarul cărămidă cu cărămidă, cu dovezi aparent de necontestat. Royce, procurorul federal care părea că vrea să candideze la postul de guvernator contra lui Frank Green, rezista tentației de a se umfla în pene. Bărbatul acesta cu înfățișare de profesor, păr firav și ochelari cu ramă metalică, alesese strategia de a fi cât mai plauzibil, de a împiedica orice explicație alternativă pentru revoltător de complicatele afaceri și transferuri de bani ale firmei Weeks Enterprises.

Adusese o serie de planșe pe care le urmărea cu un indicator în timp ce explica, ceea ce îi amintea lui Geoff de călugărițele de la liceul pe care îl urmărea. Geoff ajunsese la concluzia că Royce era maestru în prezentarea afacerilor lui Weeks pe înțelesul juraților. Nu trebuia să fii contabil sau expert al poliției financiare ca să-i urmărești explicațiile.

Royce îl adusese în instanță pe pilotul avionului particular al lui Jimmy Weeks și îl bombarda acum cu întrebări.

— De câte ori ai întocmit documentele pentru cursele făcute de avionul firmei?... De câte ori l-a folosit domnul Weeks singur pentru distracțiile sale personale?... De câte ori l-a împrumutat unor prieteni pentru uzul lor personal?... De fiecare dată când aparatul își pornea motoarele, cheltuielile erau trecute în contul companiei?... Așa-zisele sale cheltuieli de protocol, pentru care obținea o reducere a impozitului, erau, de fapt, călătorii în interes personal, nu-i așa?

Când veni rândul lui Bob Kinellen să audieze martorul, Geoff observă că acesta recurgea la tot farmecul său, încercând să-l facă pe pilot să declare că, de fapt, el se

plimbase cu avionul, încercând să-l încurce cu datele și scopurile călătoriilor. Încă o dată Geoff se gândi că Kinellen era bun, dar probabil că nu suficient de bun. Geoff își dădea seama că nu poate ști sigur ce e în capul juraților, dar se gândea că ei nu prea cred tot ce li se spune.

Studie chipul impasibil al lui Jimmy Weeks. Venea mereu la proces într-un costum de zi, conservator, cămașă albă și cravată. Arăta perfect pentru rolul pe care îl juca, acela al unui om de afaceri de cincizeci de ani, cu multe firme, victimă a unei vânători de vrăjitoare privind achitarea impozitelor.

Astăzi Geoff îl studia cu gândul la legătura pe care o avusese cu Suzanne Reardon. Oare ce a fost între ei? se întreba Geoff. Cât de serioasă fusese relația lor? Weeks să fi fost cel care i-a dat bijuteriile? Auzise de bilețelul găsit la avocatul lui Haskell, pe care s-ar fi putut afla același mesaj ca pe bilețelul care însoțea trandafirii primiți de Suzanne Reardon în ziua morții, dar cum Haskell fusese omorât și bilețelul original era încă de negăsit, ar fi imposibil de dovedit o legătură cu Weeks.

Bijuteriile ar putea dezvălui un aspect interesant, gândi Geoff, care ar merita investigat. Mă întreb dacă are un loc anume unde se duce să cumpere flecuștețe pentru iubitele lui? își spuse el. Ce prietenă am avut cu doi ani în urmă care mi-a spus că fusese iubita lui Weeks? se întrebă. Nu-și amintea numele, dar o să-și revadă agendele din ultimii doi-trei ani. Era sigur că-și notase pe undeva.

Când judecătorul anunță o pauză, Geoff se strecură repede din sală. Se afla deja la mijlocul coridorului când auzi că-l strigă cineva. Era Bob Kinellen. Îl așteptă să-l ajungă din urmă.

— Nu te interesează cam mult clientul meu? îl întrebă Kinellen.

— Doar în linii mari, până acum, îi răspunse Geoff.

— De aceea te vezi și cu Kerry?

— Bob, cred că nu ai nici cel mai mic drept să-mi ceri socoteală. O să-ți răspund, totuși. M-am bucurat să fiu

alături de ea după ce tu ai aruncat bomba că ilustrul tău client îi amenință copilul. N-ai fost încă propus pentru Tatăl Anului? Dacă nu, nu mai aștepta să fii anunțat că ai câștigat premiul. Am o presimțire că n-o să-l primești.

77

Luni dimineată, Grace Hoover rămase în pat mai mult decât de obicei. Deși în casă era cald, frigul iernii reușise să-i pătrundă în oase și încheieturi. O dureau cumplit mâinile, degetele, picioarele, genunchii și gleznelor. La încheierea actualii sesiuni legislative, va merge cu Jonathan la casa lor din New Mexico. Își aminti că, acolo, clima caldă și uscată îi făcea mereu bine.

Cu ani în urmă, când boala începuse să se instaleze, Grace hotărâse că nu se va lăsa niciodată pradă autocompătimirii. Pentru ea, acesta era cel mai cumplit sentiment. Chiar și așa, în zilele ei cele mai negre, recunoștea că, pe lângă durerile tot mai mari, suferea cumplit și din cauza faptului că trebuia să renunțe pe zi ce trece la activitățile obișnuite.

Se număra printre puținele femei care participau cu plăcere, alături de soții lor, la nenumăratele acțiuni unde erau invitați politicieni ca Jonathan. Numai Dumnezeu știe că nu-și dorea să petreacă ore întregi acolo, dar împărtășea cu încântare adulația de care se bucura Jonathan. Se simțea foarte mândră de el. Ar fi trebuit să fie guvernator. Era convinsă de asta.

Apoi, după ce Jonathan își făcea prezența obligatorie la aceste acțiuni, se bucurau de o cină liniștită în doi sau se hotărâu pe loc să se retragă undeva la sfârșit de săptămână. Grace zâmbi în sinea ei, amintindu-și cum, după douăzeci de ani de căsnicie, cineva cu care stăteau de vorbă într-un hotel din Arizona remarcase că amândoi arătau de parcă erau încă în luna de miere.

Acum, când se deplasa în scaunul cu rotile și lua cu ea o asistentă medicală care s-o ajute să facă baie și să se

îmbrăce, șederea la un hotel devenise pentru Grace un coșmar. Nu voia ca Jonathan s-o ajute în felul acesta și prefera să rămână acasă, unde venea în fiecare zi o asistentă.

Îi făcuse plăcere să ia cina la club. Era prima oară când ieșea din casă în ultimele săptămâni. Dar Jason Arnott acela, nu-i ciudat că nu mi-l pot scoate din minte? se gândea neliniștită în timp ce încerca să-și îndoiaie degetele. Îl întrebase din nou pe Jonathan despre el, dar singura explicație pe care acesta o găsisese fusese că, probabil, îl văzuse la vreo acțiune de caritate la care participase și Arnott.

Trecuseră vreo doisprezece ani de când Grace nu mai mersese la asemenea evenimente. Pe vremea aceea se deplasa cu două cârje și nu prea-i plăcea aglomerația. Acum știa că își amintea de el din altă parte. Ei bine, o să-mi dau seama până la urmă, își zise ea.

Carrie, menajera, intră în cameră cu o tavă.

— Mă gândeam că, poate, mai vreți niște ceai, spuse ea pe un ton vioi.

— Da, Carrie. Mulțumesc.

Carrie puse tava jos și îi ridică pernele la spate.

— Uite, așa e mai bine, zise ea, apoi băgă mâna în buzunar și scoase o foaie împăturită. Doamnă Hoover, am găsit asta în coșul de hârtii din biroul domnului senator. Știu că dânsul avea de gând s-o arunce, dar vreau să vă întreb dacă aș putea s-o iau eu. Nepotul meu Bill tot zice că vrea să se facă agent FBI. Ce bucurie ar fi pe capul lui dacă ar vedea un fluturaș adevărat trimis de FBI, spuse ea, despăturind foaia și întinzându-i-o lui Grace.

Grace își aruncă o privire peste ea, apoi vru să i-o dea înapoi, dar se răzgândi. Jonathan i-o arătase vineri după-amiază, glumind: „Îl cunoști cumva?” Scrisoarea care însoțea fluturașul preciza că acesta fusese trimis tuturor celor invitați la petrecerile date în casele prădate ulterior.

Fotografia neclară, înfățișa un răufăcător în timpul unui jaf. Se bănuia că e autorul mai multor spargerii

asemănătoare, aproape toate după o petrecere sau o reuniune mondenă. Una dintre supoziții era că făptașul s-ar fi numărat printre oaspeți.

Scrisoarea preciza că orice informație oferită poliției va rămâne confidențială.

— Casa familiei Peales a fost spartă acum câțiva ani, îi spusese Jonathan. O treabă urâtă. Fusesem la ei să sărbătorim victoria partidului lui Jock. După două săptămâni, mama lui a venit mai devreme acasă din vacanță și probabil că a dat peste hoț. Au găsit-o în capul scării cu gâtul rupt, iar tabloul de John White Alexander dispăruse.

Poate că am fost atât de atentă la fotografie pentru că știam familia Peale, își spusese Grace, ținând fluturașul în mână. Camera ascunsă trebuie să fi fost amplasată sub el, după unghiul din care îi fusese surprinsă fața.

Studie imaginea neclară: gâtul îngust, vârful ascuțit al nasului, buzele țuguiate. Nu prea observi aceste trăsături când te uiți direct la fața cuiva, își spusese ea. Dar când îl privești dintr-un scaun cu rotile, îl vezi exact din acest unghi.

Aș jura că seamănă cu bărbatul cu care ne-am întâlnit aseară la club, acel Jason Arnott, își spusese Grace. Să fie oare posibil?

— Carrie, dă-mi, te rog, telefonul.

O clipă mai târziu, Grace vorbea cu Amanda Coble, care i-l prezentase la club pe Jason Arnott. După o scurtă conversație, aduse vorba de el. Îi mărturisi că o obseda în continuare gândul că îl mai văzuse undeva. Unde locuiește? o întrebă ea. Cu ce se ocupă?

După ce închise telefonul, se apucă să-și bea ceaiul, care se răcise între timp, și studie din nou fotografia. După cum spunea Amanda, Arnott era expert în artă și antichități și făcea naveta între Washington și Newport, învârtindu-se în cele mai bune cercuri.

Grace îl sună pe Jonathan la biroul său din Trenton. Era plecat, dar când reveni el cu un telefon, la trei și jumătate, îi spuse bănuiala ei că Jason Arnott ar fi hoțul căutat de FBI.

— Asta-i o acuzație destul de gravă, draga mea, o avertiză Jonathan.

— Am spirit de observație, Jonathan. Știi doar.

— Așa e, confirmă el. Și, sincer vorbind, dacă nu ar fi vorba de tine, ci de altcineva, aș ezita să le spun celor de la FBI. Nu vreau să dau nimic în scris, dar spune-mi numărul special de telefon care-i notat pe fluturaș, ca să-i sun.

— Nu, spuse Grace. Dacă ești de acord că trebuie anunțați cei de la FBI, o să-i sun eu. Dacă am dat-o în bară, tu nu vei fi implicat. Iar dacă am dreptate, o să am sentimentul că am făcut, în sfârșit, ceva util. Mi-a plăcut foarte mult de mama lui Jock Peale, când am cunoscut-o, acum câțiva ani. Aș vrea să fie eu cea care l-a găsit pe ucigaș. Niciun criminal nu trebuie să scape nepedepsit.

78

Doctorul Charles Smith era într-o dispoziție foarte proastă. Petrecuse singur sfârșitul de săptămână, iar sentimentul de singurătate îl copleșise și mai mult pentru că nu reușise să dea de Barbara Tompkins. Sâmbătă fusese o zi atât de frumoasă, încât se gândi că poate plecase la Westchester, oprindu-se probabil să ia masa de prânz într-unul din hanurile mici de-a lungul fluviului Hudson.

Își lăsase robotul în funcțiune și, chiar dacă se întorsese acasă și ascultase mesajul lui, nu revenise cu un telefon.

Nici duminică nu fusese mai bine. De obicei, duminica, Smith își impunea să găsească în paginile de artă și divertisment ale ziarului *Times* un spectacol la un alt teatru decât cele de pe Broadway, un concert sau vreun eveniment cultural la Centrul Lincoln. Dar în ziua aceea nu se simțea într-o dispoziție bună pentru așa ceva. Își petrecu aproape toată duminica în pat, stând întins îmbrăcat și privind fotografia Suzannei de pe perete.

E incredibil ce am realizat, își spuse el. Ființa aceea dureros de urâtă și năvălășă care era progenitura unor oameni frumoși își recăpătase frumusețea din naștere și încă mai mult de atât. Îi oferise o frumusețe atât de naturală, atât de tulburătoare, încât era venerată de cei care o cunoșteau.

Luni dimineată, încercând să o găsească pe Barbara la birou, află că plecase în interes de serviciu în California și se întorcea abia peste două săptămâni. Acum se supără cu adevărat. Știa că asta e o minciună. Joi seara, când stătuseră de vorbă în timpul cinei, Barbara îi spusese, în treacăt, că aștepta cu nerăbdare prânzul de afaceri programat pentru miercuri la restaurantul La Grenouille. Își amintea de asta, pentru că-i spusese că nu fusese niciodată acolo și era nerăbdătoare să vadă restaurantul.

Toată ziua de luni, Smith reuși cu greu să se concentreze asupra pacienților. Nu că ar fi avut un program foarte încărcat. Avea tot mai puțini pacienți, iar cei care veneau pentru o consultație preliminară nu mai reveneau. De fapt, nu prea îi păsa, pentru că puține dintre aceste paciente puteau deveni frumuseți adevărate.

Simți din nou ochii doamnei Carpenter ațintiți asupra lui. Se dovedise foarte eficientă, dar se gândi că era timpul să renunțe la ea. Observase că deunăzi, în timpul rinoplastiei, îl privise ca o mamă emoționată, în speranța că fiul ei își va spune poezia la serbarea școlară fără să se bâlbâie.

După ce află că programarea pentru trei și jumătate fusese anulată, Smith se hotărî să plece acasă mai devreme. O să-și ia mașina, o să se ducă la biroul Barbarei și o să parcheze vizavi. De obicei, ea pleca cu câteva minute după ora cinci, dar voia să fie acolo devreme, pentru orice eventualitate. Gândul că ea l-ar putea evita i se părea de nesuportat. Dacă află că e adevărat...

Tocmai ieșise din holul clădirii, când o văzu pe Kerry McGrath îndreptându-se spre el. Privi în jur să vadă cum ar putea să scape de ea, dar își dădu seama că era imposibil. Ea îi ținu calea.

— Domnule doctor, mă bucur că v-am prins, îi spuse Kerry. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Doamnă McGrath, doamna Carpenter și asistenta de la fișier sunt încă la cabinet. Despre orice ar fi vorba, puteți aranja cu ele, îi răspunse el și încercă să meargă mai departe.

Ea pomi în urma lui.

— Domnule Smith, doamna Carpenter și asistenta de la fișier nu pot discuta cu mine despre fiica dumneavoastră și niciuna din ele nu are vreo legătură cu faptul că un om nevinovat a ajuns la închisoare.

Charles Smith sări ca ars.

— Cum îndrăznești? se răsti el și o apucă de mână.

Kerry își dădu seama că era gata să-i dea o palmă. Avea fața desfigurată de furie, cu gura contorsionată într-un rânjel. Simți cum doctorului îi tremurau degetele în timp ce o strângea de încheietura mâinii.

Un trecător se uită la ei surprins, apoi se opri.

— S-a întâmplat ceva, domnișoară?

— S-a întâmplat ceva, domnule doctor? îl întrebă Kerry calmă.

Smith îi dădu drumul.

— Nimic, nimic, răspunse el și porni grăbit pe Bulevardul 5.

Kerry continua să se țină după el.

— Domnule doctor, știți că, până la urmă, va trebui să stați de vorbă cu mine. Și cred că ar fi mult mai bine dacă ați asculta ce am să vă spun, înainte ca lucrurile să scape de sub control și să se întâmple ceva neplăcut. El nu-i răspunse. Kerry veni în dreptul lui. Își dădu seama că respira precipitat. Domnule doctor, puteți merge oricât de repede. Oricum, vă ajung din urmă. Ne întoarcem la cabinet sau găsim pe aici vreun loc unde să bem o cafea? Trebuie să stăm de vorbă. Altfel, mi-e teamă că veți fi arestat sub acuzația că hărțuiți o persoană urmărind-o.

— Acuzat... de ce? Întrebă Smith și se întoarce iar spre ea.

— Cu atenția dumneavoastră ați speriat-o pe Barbara Tompkins. Ați speriat-o la fel și pe Suzanne? Erați acolo în seara în care a murit, nu-i așa? Două persoane, o femeie și un băiat, au văzut un Mercedes negru în fața casei. Femeia și-a amintit de o parte din numărul de înmatriculare. Un 3 și un L. Astăzi am aflat că numărul dumneavoastră are un 8 și un L. Destul de asemănător ca să fie plauzibil. Ei, acum stăm de vorbă?

Minute în șir, continuă să o privească plin de ură. Apoi Kerry văzu cum, treptat, se resemnează și întregul corp părea că i se destinde.

— Locuiesc în capătul străzii, spuse el, evitându-i privirea.

Se aflau lângă colțul străzii, iar el îi arătase spre stânga. Kerry interpretează cuvintele lui ca pe o invitație. Oare fac o greșală dacă merg cu el? se întrebă ea. Pare să fie în pragul unei crize. O fi având o menajeră acasă?

Dar înțelese că, fie că va fi sau nu singură cu Smith, nu va mai avea a doua oară o asemenea ocazie. Șocul provocat de spusele lui Kerry trebuie să fi creat o breșă în psihicul lui. Era sigură că doctorul Smith nu avea nimic împotriva să vadă pe altcineva la închisoare, dar nu îl încânta perspectiva de a se afla în instanță în calitate de acuzat.

Se aflau în fața clădirii de pe Washington Mews 28. Smith scoase cheia și, cu un gest foarte sigur, o băgă în broască, o răsuci și deschise ușa.

— Intrați, doamnă McGrath, dacă insistați atât, spuse el.

79

La FBI continuau să sosească informații de la oameni care fuseseră oaspeți într-una sau mai multe dintre casele prădate. Aveau acum douăsprezece piste, dar lui Si Morgan i se păru că dăduse de o mină de aur când, luni după-

amiază, principalul suspect, Sheldon Landi, recunoscă că firma sa de publicitate era o acoperire pentru adevăratele lui activități.

Landi fusese poftit la poliție să răspundă la câteva întrebări și, preț de o clipă, Si crezu că acesta va mărturisi. La un moment dat, Landi, cu fruntea plină de broboane de transpirație, frământându-și mâinile, șoptise:

— Ați citit vreodată *Tell All*?

— E o revistă de scandal, nu-i așa? îl întrebă Si.

— Da. Una dintre cele mai mari. Cu un tiraj de patru milioane pe săptămână explică Landi, având pentru un moment o notă de mândrie în voce, dar apoi continuă cu glasul stins: Aș vrea ca asta să rămână între noi: eu sunt redactorul șef al revistei. Dacă s-ar afla vreodată, mi-aș pierde toți prietenii.

Din asta n-a ieșit mare lucru, își spuse Si după ce Landi plecă. Șopârta asta nu-i decât un negustor de bârfe și n-ar fi avut curajul să dea niciuna din spargerii.

La patru fără un sfert sosi unul dintre anchetatori.

— Si, la numărul special pentru cazul Hamilton a sunat cineva cu care cred că ai vrea să vorbești. Se numește Grace Hoover. Soțul ei e senator de New Jersey, iar ea are impresia că l-a văzut aseară pe individul pe care-l căutăm. E unul dintre cei cu care am mai avut de a face, Jason Arnott.

— Arnott! exclamă Si și ridică repede receptorul. Doamnă Hoover, sunt Si Morgan. Vă mulțumesc că ne-ați sunat.

În timp ce asculta, își dădu seama că Grace Hoover era genul de martor pe care oamenii legii și-l doreau atât de mult. Povestea ei era logică, făcu o prezentare clară și explică în mod coerent cum, privind din scaunul ei cu rotile, ochii ei se aflau în același unghi ca obiectivul aparatului de supraveghere din casa familiei Hamilton.

— Dacă îl privești pe domnul Arnott drept în față, ți se pare că are un chip mai lat decât dacă te uiți la el de jos, explică ea. De asemenea, când l-am întrebat dacă ne cunoaștem cumva, a strâns din buze. Cred că e un gest pe

care-l face când e concentrat. Uitați-vă cum are buzele țuguiate în fotografia dumneavoastră. Am impresia că, atunci când a fost surprins de aparat, era foarte concentrat asupra statuetei. Cred că o studia să-și dea seama dacă e originală sau nu. Prietena mea îmi spunea că e un bun expert în antichități.

— Da, așa-i, îi confirmă Si Morgan înfrigurat că, în sfârșit, dăduse de mina de aur. Doamnă Hoover, nici nu am cuvinte să vă mulțumesc pentru telefonul dumneavoastră. Cred că știți că, dacă declarația dumneavoastră va conduce la condamnarea hoțului, veți primi o recompensă substanțială. Peste o sută de mii de dolari.

— Bine, asta nu mă interesează, spuse Grace Hoover. Aș trimite banii unei organizații de binefacere.

După ce închise telefonul, Si își aminti că acasă, pe masă, zăceau notele de plată ale băieților lui, aflați la colegiu, pentru taxele școlare din semestrul de primăvară. Dând din cap, deschise interfonul și îi chemă la el pe cei trei anchetatori care lucrau la cazul Hamilton.

Le spuse că voia ca Arnott să fie urmărit zi și noapte. Judecând după cercetările pe care le făcuseră în privința lui în urmă cu doi ani, dacă el era hoțul, reușise să șteargă urmele cu măiestrie. Ar face mai bine să-l urmărească pentru un timp. I-ar putea duce la locul unde ascunde lucrurile furate.

— Dacă nu-i din nou o cacialma și putem dovedi că el a dat spargerile, spuse Si, următorul lucru pe care trebuie să-l facem este să-l încolțim pentru crimă în cazul Peale. Șeful abia așteaptă să rezolve cazul ăsta. Mama președintelui juca bridge cu doamna Peale.

80

Biblioteca din apartamentul doctorului Smith era curată, dar Kerry observă că avea aspectul neîngrijit al unei camere care fusese neglijată ani de-a rândul. Abajururile de mătase gălbuie, așa cum mai văzuse doar în casa bunicii,

erau înnegrite de vreme. Unul dintre ele era pârlit într-un loc și mătasea din jurul petei arse era sfâșiată. Fotoliile tari de catifea aspră erau prea joase.

Camera înaltă, care ar fi putut fi frumoasă, lui Kerry i se părea că încremenise în timp, ca și cum ar fi servit drept decor pentru un film alb-negru din anii patruzeci.

Își scoase trenciul, dar doctorul Smith nu făcu niciun gest să o ajute. Lipsa celui mai mic gest de politețe părea să sugereze că nu va sta suficient de mult ca el să-și facă griji. Își împături trenciul și îl puse pe brațul fotoliului în care se așezase.

Smith stătea într-o poziție rigidă pe un scaun cu spătar. Kerry era convinsă că nu ar fi folosit scaunul acela dacă ar fi fost singur.

— Ce doriți, doamnă McGrath? întrebă el, aruncându-i, din spatele ochelarilor fără ramă, o privire care o înfioră.

— Adevărul, îi răspunse Kerry fără nicio intonație. Vreau să știu de ce ați susținut că dumneavoastră sunteți cel de la care primea Suzanne bijuterii, când, de fapt, ea le avea de la un alt bărbat. Vreau să știu de ce ați mințit în legătură cu Skip Reardon. Nu a amenințat-o niciodată pe Suzanne. Poate că-și pierduse răbdarea cu ea, poate că s-a enervat pe ea. Dar n-a amenințat-o niciodată, nu-i așa? Ce motiv ați avut să declarați sub prestare de jurământ că a amenințat-o?

— Skip Reardon mi-a omorât fiica. A strangulat-o. A strangulat-o cu atâta sălbăticie, încât i-a provocat o hemoragie oculară, i s-au rupt vasele de sânge din gât, limba i-a ieșit din gură ca unui animal tâmp... spuse el și vocea i se pierdu; ceea ce începuse ca o răbufnire de mânie se sfârși aproape ca un suspin.

— Îmi dau seama cât de dureros a fost pentru dumneavoastră să vedeți fotografiile acelea, domnule doctor, spuse Kerry pe un ton blând și ochii i se îngustară când observă că Smith se uita parcă prin ea. Dar de ce l-ați acuzat mereu pe Skip de tragedia asta?

— Era soțul ei. Și era gelos, maladiv de gelos. Se vedea clar. Toți știau asta foarte bine, explică el și făcu o scurtă pauză. Acum, doamnă McGrath, nu mai vreau să vorbesc despre asta. Insist să-mi spuneți de ce mă acuzați că o urmăresc pe Barbara Tompkins.

— Stați puțin. Mai întâi, vorbim de Reardon, domnule doctor. Greșiți. Skip nu era maladiv de gelos pe Suzanne. Știa că avea o legătură cu altcineva, spuse Kerry și adăugă după o scurtă pauză: După cum și el avea pe altcineva.

Smith își smuci capul, ca și cum ar fi primit o palmă.

— Imposibil. Era însurat cu o femeie superbă pe care o adora.

— *Dumneavoastră* o adorați, domnule doctor, izbucni Kerry fără să vrea, dar își dădu seama că spusele ei erau adevărate. V-ați pus în situația lui, nu-i așa? Dacă ați fi fost soțul Suzannei și ați fi aflat că e încurcată cu un alt bărbat, ați fi fost în stare s-o omorâți, nu? Îl întrebă ea, țintuindu-l cu privirea.

El îi răspunse fără să clipească:

— Cum îndrăznești? Suzanne era fiica mea! Acum pleacă de aici, mai spuse el, se ridică și se îndreptă spre Kerry, de parcă ar fi vrut s-o apuce și s-o dea afară.

Kerry sări din fotoliu, înhățându-și haina și ferindu-se din calea lui. Dintr-o privire verifică dacă, la nevoie, s-ar fi putut strecura pe lângă el să ajungă la ușa de la intrare.

— Nu, domnule doctor, spuse ea. *Susie Stevens* era fata dumneavoastră, în schimb, *Suzanne* era creația dumneavoastră. Și aveți sentimentul că vă aparține, după cum credeți că Barbara Tompkins vă aparține. Domnule doctor, în seara în care a murit Suzanne erați la Alpin. Dumneavoastră ați omorât-o?

— S-o omor pe Suzanne? Ai înnebunit?

— Dar erați acolo.

— Nu eram!

— Ba erați și vom dovedi asta. Ascultați-mă ce vă spun. O să redeschidem dosarul și o să-l scoatem pe omul acela nevinovat din închisoare. Erați gelos pe el, domnule doctor.

L-ați pedepsit pentru că avea tot timpul acces la Suzanne, iar dumneavoastră, nu. Și cât ați mai încercat! De fapt, ați încercat atât de mult, încât ajunsese să se sature de pretențiile dumneavoastră de a fi băgat în seamă.

— Nu-i adevărat, murmură el printre dinți.

Kerry observă că lui Smith îi tremura foarte tare mâna. Coborî tonul și continuă mai conciliant:

— Domnule doctor, dacă nu dumneavoastră v-ați omorât fata, atunci a făcut-o altcineva. Dar nu Skip Reardon. Sunt convinsă că ați vrut ca asasinul să fie pedepsit. Dar știți ce ați făcut? L-ați lăsat pe ucigașul Suzannei să se plimbe în voie. E liber, râde de dumneavoastră și vă înalță osanale că l-ați acoperit. Dacă am avea bijuteriile despre care Skip e sigur că nu dumneavoastră i le-ați dat Suzannei, am putea încerca să mergem pe firul lor. Am putea afla cine i le-a dat. Skip e convins că măcar una dintre ele lipsește și că s-ar fi putut să dispară chiar în seara aceea.

— Minte.

— Nu, nu minte. Asta a spus de la bun început. Iar în seara aceea s-a mai furat ceva: o fotografie de-a Suzannei, montată într-o ramă miniatrală. Era pe masa ei de toaletă. Dumneavoastră ați luat-o?

— N-am fost acolo în seara când a murit Suzanne!

— Atunci cui i-ați împrumutat Mercedesul în seara aceea? Smith urlă cu glasul răgușit:

— Ieși afară!

Kerry își dădu seama că ar fi mai bine să plece. Trecu pe lângă el, dar, când ajunse la ușă, se întoarse.

— Domnule doctor, am vorbit cu Barbara Tompkins. E îngrijorată. A plecat într-o călătorie de afaceri numai ca să scape de dumneavoastră. Peste zece zile, când se întoarce, o s-o însoțesc chiar eu la poliția din New York, ca să depună o plângere împotriva dumneavoastră. Deschise ușa și o pală de aer rece pătrunse în hol. Situația s-ar schimba dacă, adăugă ea, recunoașteți că aveți nevoie de un tratament atât fizic, cât și psihologic. Și dacă îmi spuneți tot adevărul despre cele petrecute în seara în care a murit

Suzanne. Și dacă-mi dați bijuteriile despre care credeți că sunt de la alt bărbat, nu de la soțul ei.

Când Kerry își ridică gulerul și își băgă mâinile în buzunar, ca să străbată distanța de trei cvartale până la locul unde își parcase mașina, nu știa că ochii iscoditori ai doctorului Smith o urmăreau din spatele gratiilor de la fereastră, nici că un străin care parcase pe Bulevardul 5 își ridică telefonul celular ca să anunțe despre vizita ei pe Washington Mews.

81

Procurorul general, în colaborare cu procuraturile din Middlesex și comitatul Ocean, obținuse un mandat de percheziție atât pentru reședința permanentă, cât și pentru casa de vacanță a lui Barney Haskell. Trăind majoritatea timpului departe de soția lui, Barney locuia într-o casă plăcută, cu un singur nivel, pe o stradă liniștită din Edison, un oraș atrăgător pentru cei cu venituri medii. Vecinii de acolo spuseseră ziarștilor că Barney nu îi băga niciodată în seamă, dar era mereu politicos când se întâlneau.

În cealaltă casă, o clădire modernă pe Long Beach Island, cu două etaje și vederea spre ocean, locuia soția lui tot timpul anului. Vecinii le spuseseră anchetatorilor că, vara, Barney stătea perioade îndelungate aici, că-și petrecea mult timp mergând la pescuit cu barca sa lungă de șapte metri și că cealaltă pasiune a lui era tâmplăria. Își făcuse un atelier în garaj.

Câțiva vecini spuseră că soția lui îi invitase să le arate umbrarul de stejar masiv, construit de Barney pentru petrecerea de anul trecut. Părea a fi mândria și bucuria lui.

Anchetatorii știau că Barney ar fi trebuit să aibă dovezi împotriva lui Jimmy Weeks pentru a încerca să ajungă la o înțelegere cu procurorul. Știau că, dacă nu vor găsi ei repede aceste dovezi, oamenii lui Jimmy Weeks vor da de ele și le vor distruge.

În ciuda protestelor vehemente ale văduvei, care striga că Barney a fost o victimă și că asta e casa ei, chiar dacă figurează pe numele bietului Barney, și că nu aveau niciun drept s-o distrugă, ei demontară tot, inclusiv umbrarul de stejar prins în cuie de peretele sufrageriei.

După ce desprinseră lemnul de pe tencuială, se treziră în fața unui seif suficient de mare să încapă în el toate documentele unei firme mai mici.

Camerele de filmat ale ziariștilor strânși afară surprinseră sosirea unui fost spărgător de seifuri, acum angajat al poliției. După cincisprezece minute seiful era deschis și, puțin după aceea, la ora patru și un sfert după-amiază, procurorul federal Royce primi un telefon de la Les Howard.

Găsiseră a doua evidență contabilă a firmei Weeks Entreprises, precum și agende din ultimii cincisprezece ani, în care Barney își notase întâlnirile lui Weeks, alături de propriile sale observații despre scopul întâlnirilor și ce se discutase.

Royce află, încântat, că existau și cutii de pantofi pline cu copii ale unor chitanțe pentru obiecte de lux, printre care blănuri, bijuterii și mașini, cumpărate de Jimmy diverselor lui iubite, și pe care Barney notase: „Nu s-au plătit impozite.”

— Un noroc chior, am găsit o comoară, îl asigură Royce pe Howard. Barney știa mai mult ca sigur vechiul refren: „Poartă-te cu prietenul tău ca și cum ți-ar putea deveni cândva dușman.” Și-a pregătit chiar de la bun început dovezile, ca să aibă ce să dea la schimb pentru a scăpa de închisoare, dându-ni-l plocon pe Jimmy, în cazul în care ar fi fost inculpați amândoi.

Judecătorul preferase să nu înceapă la ora patru audierea unui nou martor și să amâne procesul pentru a doua zi. Încă un pas înainte, își spuse Royce. După ce închise telefonul, pe buze îi apăru un zâmbet în timp ce savura minunata veste. Spuse cu glas tare:

— Mulțumesc, Barney. Am fost tot timpul sigur c-o să faci o treabă bună.

Apoi rămase tăcut, cumpănind care ar trebui să fie următoarea mișcare.

Martha Luce, contabilă personală a lui Jimmy, urma să fie martoră a apărării. Declarase deja sub prestare de jurământ că evidența pe care o ținea era corectă și nu exista o dublă evidență. Royce se gândi că nu va fi prea greu s-o convingă pe doamna Luce ce era mai bine să aleagă, dacă i s-ar da posibilitatea să devină martora procuraturii, pentru a scăpa în felul acesta de o condamnare la o perioadă lungă de închisoare.

82

Jason Arnott se trezise duminică târziu, cu simptome de gripă, și se hotărî să nu meargă la casa din Catskills, așa cum își propusese. În schimb, își petrecuse ziua în pat, sculându-se doar să-și pregătească o gustare ușoară. În asemenea momente regreta că nu are o menajeră permanentă.

Pe de altă parte, îi făcea o deosebită plăcere aceasta intimitate, stând singur în casă, fără să se împiedice de cineva. Își luase cărți și ziare în cameră și își petrecuse ziua citind, iar între timp sorbea suc de portocale și mai moțăia puțin.

Cu toate astea, din când în când, scotea nervos fluturașul de la FBI ca să se convingă că nimeni nu ar putea face o legătură între el și caricatura aceea de fotografie neclară.

Luni seara se simțea ceva mai bine și era convins pe deplin că fluturașul nu reprezenta un pericol. Își spuse că nici măcar un agent FBI în persoană, dacă l-ar supune unui interogatoriu de rutină, pentru că fusese unul dintre invitații la petrecerea dată de familia Hamilton, nu ar putea face legătura între el și furt.

Nu cu fotografia asta. Și nici cu lista convorbirilor lui telefonice. Cu niciun obiect de artă sau pictură din această casă. Nici chiar cu rezervarea făcută la hotelul din Washington la sfârșitul acela de săptămână, când avusese

loc spargerea la familia Hamilton, atâta timp cât la recepție folosise una dintre identitățile sale false.

Fără îndoială. Era în siguranță. Își promise ca a doua zi, sau mai sigur miercuri, să meargă la Catskills să petreacă acolo câteva zile, bucurându-se de comorile lui.

Jason nu avea de unde să știe că agenții FBI obținuseră deja un mandat pentru a-i pune telefonul sub supraveghere și că locuința îi era urmărită discret. Nu avea de unde să știe că, de acum înainte, nu va mai putea face nicio mișcare fără să fie observat sau urmărit.

83

Mergând dinspre Manhattan spre nord de Greenwich Village, Kerry se împotmoli în circulația aglomerată. Era cinci fără douăzeci când își scoase mașina din garajul de pe Strada 12. Era șase și cinci când intră pe aleea de lângă casă și văzu Volvoul lui Geoff parcat în fața uneia dintre ușile garajului cu două locuri.

Când se pregătea să vină acasă, sunase de la telefonul din mașină și se liniștise într-o oarecare măsură după ce vorbise cu Robin și cu Alison, fata care avea grijă de ea. Le avertizase pe amândouă să nu iasă sub niciun motiv din casă și să nu deschidă ușa nimănui până nu vine ea.

Văzând mașina lui Geoff, își dădu seama că mașina lui Alison nu mai era acolo. Să fi venit Geoff pentru că s-a întâmplat ceva? Kerry opri motorul, stinse farurile, ieși în grabă din mașină, trânti portiera și pomi în fugă spre casă.

Era clar că Robin o urmărise pe fereastră. Ușa de la intrare se deschise în timp ce Kerry urca scările în fugă.

— Rob, s-a întâmplat ceva?

— Nu, mami, totu-i în ordine. Când a venit Geoff, i-a spus lui Alison că poate să plece și că o să te aștepte el, îi explică Robin și pe fața ei se citi îngrijorarea. Am făcut bine, nu? Adică, să-i dau drumul lui Geoff să intre.

— Sigur că da, îi răspunse Kerry și o îmbrățișă. Unde e?

— Aici, spuse Geoff, apărând în ușa de la bucătărie. M-am gândit că, o dată ce ai mâncat o cină la Dorso sâmbătă seara, s-ar putea să mai poftești așa ceva și în seara asta. Un meniu foarte simplu. Friptură de miel, salată verde și cartofi natur.

Kerry își dădu seama că era și nervoasă, și flămândă.

— Pare grozav, oftă ea în timp ce își deschidea trenziul.

Geoff se duse repede la ea să o ajute. Cu un gest firesc, după ce puse haina pe un braț, o cuprinse cu celălalt braț și o sărută pe obraz.

— Ai avut o zi grea?

Preț de o clipă își cufundă fața în căușul cald de sub gâtul lui.

— Am avut și zile mai ușoare.

Robin spuse:

— Mami, mă duc sus să-mi termin lecțiile, dar cred că, atâta timp cât eu sunt cea care se află în primejdie, trebuie să știu tot ce se întâmplă. Ce zicea doctorul Smith când te-ai întâlnit cu el?

— Termină-ti lecțiile și lasă-mă un pic să-mi trag sufletul. Îți promit că o să-ți dau raportul pe-ndelete mai târziu.

— În ordine.

Geoff făcuse focul în sufragerie. Adusese o sticlă de vin roșu și pregătise paharele lângă sticlă, pe masa din sufragerie.

— Sper că nu exagerez purtându-mă ca la mine acasă, se scuză el.

Kerry se trânti pe canapea și-și azvârli pantofii din picioare. Dădu din cap și zâmbi.

— Nu, deloc.

— Am noutăți pentru tine, dar, mai întâi, spune tu. Vorbește-mi despre Smith.

— Să încep cu Frank Green. I-am zis că plec mai devreme de la birou și i-am explicat de ce.

— Și ce a zis?

— Interesant e ce *nu* a zis. Am vrut să fiu cinstită cu el, cu toate că am avut impresia că și-a înghițit o parte din

cuvinte. Speră că nu-mi trece prin cap că ar prefera să lase în închisoare un om nevinovat decât să-și creeze probleme politice, îi explică ea, ridicând din umeri. Chestia e că așa fi vrut să-l cred.

— Poate că reușești până la urmă. Și Smith?

— L-am prins, Geoff. Simt asta. Tipul a început să se înmoaie. Dacă nu se apucă să spună adevărul, următoarea mea mișcare e s-o duc pe Barbara Tompkins să depună o plângere împotriva lui că o urmărește. Ideea asta l-a șocat profund, sunt sigură. Și cred că, decât să riște așa ceva, o să ne dea în vileag niște lucruri. Privi în foc, urmărind jocul flăcărilor pe vreascurile artificiale. Apoi adăugă, vorbind rar: Geoff, i-am spus lui Smith că avem doi martori care i-au văzut mașina în seara aceea. I-am aruncat și faptul că, poate, era așa de nerăbdător să-l vadă pe Skip condamnat, fiindcă, de fapt, el a ucis-o pe Suzanne. Geoff, cred că era îndrăgostit de ea, nu ca de fiica lui, poate nici măcar ca de o femeie, ci ca de o *creație* a lui, spuse Kerry și se întoarse spre el. Ia gândește-te la următorul scenariu. Suzanne se satură de tatăl ei care-i tot stă pe cap și apare oriunde se duce ea. Jason Arnott mi-a spus că întrecuse măsura, și-l cred. Așa că, în seara crimei, doctorul Smith se duce la ea cu mașina s-o vadă. Skip a venit și a plecat, așa cum susține. Suzanne e în hol și aranjează florile primite de la un alt bărbat. Nu uita, bilețelul care însoțea trandafirii nu a fost găsit niciodată. Smith e furios, jignit și gelos. Acum nu mai era în competiție doar cu Skip, ci și cu Jimmy Weeks. Într-un acces de furie o strangulează pe Suzanne și, pentru că l-a urât dintotdeauna pe Skip, ia bilețelul, inventează povestea că Suzanne se temea de Skip și devine principalul martor al acușării. În acest fel, Skip, principalul lui rival pentru a cuceri atenția Suzannei, nu numai că e pedepsit să petreacă cel puțin treizeci de ani în închisoare, dar poliția nici nu mai caută vreun alt suspect.

— Pare logic, spuse Geoff. Dar atunci de ce ar fi Jimmy Weeks atât de îngrijorat că vrei să redeschizi dosarul?

— M-am gândit și eu la asta. Pe de altă parte, ar putea fi un argument la fel de bun faptul că Jimmy era încurcat cu Suzanne. Că, în seara aceea s-au certat și a omorât-o. Un alt scenariu posibil ar fi că Suzanne i-a spus despre terenul din Pennsylvania pe care Skip îl obținuse. S-ar putea ca Jimmy să-i fi scăpat ceva despre autostrada care urma să treacă pe acest teren și apoi s-o ucidă, ca s-o împiedice să-i spună lui Skip? Cred că a luat acele opțiuni aproape pe gratis.

— Doamnă, ai făcut astăzi mari eforturi de gândire, spuse Geoff. Și ai construit extrem de bine fiecare scenariu posibil. În drum spre casă ai ascultat cumva radioul?

— Voiam să-mi adun gândurile, așa că am ascultat programul care transmite muzică din anii cincizeci. Altfel, mi-aș fi ieșit din minți în aglomerația de pe drum.

— Bine ai făcut. Dar, dacă ai fi ascultat știrile, ai fi aflat că toate probele pe care Barney Haskell avea de gând să le folosească în negocierea pentru a obține o pedeapsă mai ușoară se află acum în mâinile procurorului federal. Se pare că Barney ținuse o evidență ca nimeni altul. Mâine, dacă Frank Green e deștept, în loc să se opună cercetărilor tale, va cere orice document referitor la bijuteriile cumpărate de Weeks în lunile dinaintea uciderii Suzannei. Dacă putem găsi o legătură între el și vreun lucru ca brățara cu zodiac, avem dovada că Smith a mințit, spuse Geoff și se ridică. Dar, Kerry McGrath, mi se pare că ai comandat cina. Așteaptă-mă aici. Te anunț când e gata.

Kerry se ghemui pe canapea și continuă să-și savureze băutura, dar, deși focul ardea, nu se simțea prea în largul ei în cameră. O clipă mai târziu se ridică și se duse la bucătărie.

— Maestrul bucătar are ceva împotriva dacă stau și eu să mă uit? E mai cald aici.

Geoff plecă la ora nouă. Când ușa se închise în urma lui, Robin spuse:

— Mami, trebuie să te întreb ceva. Tipul ăla pe care-l apără tati. Din câte-mi spui, tati n-o să câștige procesul. Așa-i?

— Așa-i, în cazul în care dovezile pe care credem că le-am găsit vor sta în picioare.

— Și asta o să fie rău pentru el?

— Nu, Robin, dar nimănui nu-i place să piardă un proces. Cred că, acum, cel mai bun lucru pentru tatăl tău ar fi să-l vadă pe Jimmy Weeks condamnat.

— Ești sigură că Weeks e cel care încearcă să mă sperie?

— Sunt absolut sigură. Țta e și motivul pentru care, cu cât aflăm mai repede care era legătura dintre el și Suzanne Reardon, cu atât mai repede va rămâne fără motive să ne sperie ca să renunțăm.

— Geoff e avocat al apărării, nu-i așa?

— Da.

— Geoff ar apăra vreodată un individ ca Jimmy Weeks?

— Nu, Robin. Sunt aproape sigură că nu.

— Și eu.

La nouă și jumătate, Kerry își aminti că le promisese lui Jonathan și lui Grace că îi va ține la curent cu întâlnirea pe care o avusese cu doctoral Smith.

— Crezi că s-ar putea să cedeze și să admită că a mințit? o întrebă Jonathan.

— Așa cred.

Grace se afla la derivația telefonului.

— Jonathan, hai să-i spunem lui Kerry ce vești am eu. Kerry, astăzi ori am fost un detectiv bun, ori m-am făcut de râs.

Kerry nu considerase important să pomenească de numele lui Arnott sâmbătă, când le spusese lui Grace și Jonathan despre doctorul Smith și Jimmy Weeks. Când auzi că Grace voia să-i povestească despre el, se bucură că niciunul din ei doi nu-i putea vedea expresia de pe chip.

Jason Arnott. Prietenul care se afla mereu alături de Suzanne Reardon. Care, în ciuda aparentei sale onestități, i se păruse lui Kerry prea teatral ca să fie sincer. Dacă era

hoț, dacă, potrivit fluturașului de la FBI pe care i-l descrisese Grace, era și suspect de crimă, unde se încadra el oare în toate aceste ițe țesute în jurul crimei trandafirilor iubirii?

84

După ce o obligă pe Kerry să plece, doctorul Charles Smith rămase ore în șir pe scaun. „Criminal!” „Mincinos!” Acuzațiile pe care i le aruncase îl făceau să se cutremure de repulsie. Era aceeași repulsie pe care o simțea când se uita la un chip mutilat, urât sau cu cicatrice. Simțea că întreaga ființă îi fremăta de dorința de a-l schimba, de a-l salva, de a îndrepta lucrurile. Să îi ofere frumusețea pe care mâinile sale pricepute o puteau modela din oase și mușchi.

În acele momente îl cuprindea o mânie nespusă împotriva incendiului, a accidentului sau a nedreptei combinații de gene care provocase anomalia. Acum mânia lui era îndreptată împotriva femeii care venise aici să-l judece.

„O hărțuiește urmărind-o!” Să-i spună vorbele astea pentru că îi făcea plăcere să-i arunce măcar o privire acelei fapturi aproape perfecte pe care el o crease! Își dorea să fi putut prevedea viitorul, ca să afle că așa avea de gând să-și exprime mulțumirea Barbara Tompkins. Ar fi putut să-i aranjeze fața: o piele care să-i atârne în riduri, ochi cu colțurile lăsate și nări care să fluture.

Dacă McGrath o să meargă la poliție, ca Tompkins să depună plângerea? Cel puțin, ea așa spusese că o să facă, iar Smith era convins că nu glumise.

Îl făcuse criminal. *Criminal!* Chiar credea că i-ar fi putut face așa ceva Suzannei? Cu întreg trupul încordat de suferință, retrăi clipa în care apăsase insistent pe sonerie, apoi încercase clanța și ușa se deschisese.

Iar Suzanne se afla acolo, în hol, aproape la picioarele lui. Era și nu era Suzanne. Acea ființă mutilată, cu ochii umflați

și însângerați, cu gura întredeschisă și limba scoasă, nu era femeia pe care o crease el.

Chiar trupul ei era urât și respingător, așa cum zăcea acolo, ghemuit, cu piciorul stâng îndoit sub cel drept, cu tocul de la pantoful stâng împungându-i gamba dreaptă, cu trandafirii aceia roșii împrăștiați peste ea, ca un omagiu ridicol adus morții.

Smith își aminti cum se aplecase peste ea, gândindu-se buimac la un singur lucru: așa ar fi trebuit să se simtă și Michelangelo dacă ar fi văzut *Pietà* spartă și mutilată, în urmă cu câțiva ani, de descreieratul acela, la Catedrala Sfântul Petru.

Își aminti cum o blestemase pe Suzanne, o blestemase pentru că nu-i luase în seamă avertismentul. Se măritase cu Reardon împotriva voinței lui.

„Așteaptă, o îndemnase el. Nu e destul de bun pentru tine.”

„După tine, nu se va găsi niciodată omul nimerit pentru mine”, se răstise ea.

Fusese nevoit să suporte felul în care se priveau, felul în care își strângeau mâna peste masă, felul în care stăteau împreună, unul lângă altul, pe canapea, sau cum Suzanne stătea în brațele lui Skip în fotoliul cel mare, așa cum îi vedea când îi pândeia seara pe fereastră.

Fusese atât de greu să suporte toate astea. Dar era deja prea mult când Suzanne devenise de nestăpânit și începuse să se întâlnească cu alți bărbați. Niciunul dintre ei nu o merita. Apoi venea la el să-l roage: „Charles, trebuie să-l faci pe Skip să creadă că de la tine am asta... și asta... și asta...”

Sau îi spunea: „Doctore, de ce ești așa de supărat? Spuneai c-o să pot recupera tot timpul pierdut. Ei bine, asta și fac. Skip muncește prea mult. Cu el nu mă pot distra. Când operezi, riști. Eu sunt la fel ca tine. Risc și eu. Și, acum, adu-ți aminte, doctore Charles, ești un tătic generos”, îi spusese ea și îl sărutase apoi cu neobrăzare.

Sărutul ei neobrăzat. Îi făcea curte, sigură pe puterea pe care o avea, sigură pe îngăduința lui.

Ucigaș? Nu, Skip era ucigașul. Aplecat peste trupul Suzannei, Smith știuse exact ce se petrecuse. Bădăranul ei de soț venise acasă, o găsisse cu flori de la un alt bărbat și explodase. Așa aș fi făcut și eu, se gândise Smith când ochii îi căzuseră pe bilețelul ascuns pe jumătate de trupul ei.

Apoi, aplecat deasupra ei, îi trecuse prin minte un întreg scenariu. Skip, soțul gelos. Juriul ar fi probabil îngăduitor cu un bărbat care-și omoară soția într-o criză pasională. Ar putea scăpa cu o condamnare ușoară. Sau poate chiar fără nicio condamnare.

*N-o să îngădui asta, jurase el. Smith își aminti cum închisese ochii, încercând să-și șteargă din minte chipul hidos și mutilat pe care-l avea în față, văzând-o, în schimb, pe Suzanne în toată splendoarea ei. *Îți promit, Suzanne!**

Nu îi fusese greu să-și țină promisiunea. Tot ce avea de făcut era să ia bilețelul care însoțise florile, apoi să meargă acasă și să aștepte telefonul inevitabil care avea să-l anunțe că Suzanne, fiica lui, murise.

Întrebat de poliție, spusese că Skip era maladiv de gelos, că Suzanne se temea că viața îi este în pericol și, respectându-i ultima rugămintă, pretinsese că el îi dăruise bijuteriile de care se îndoia Skip.

Nu, doamna McGrath spună ce-o vrea. Criminalul se află la închisoare. Și acolo o să rămână.

Era aproape ora zece când Charles Smith se ridică de pe scaun. Totul se sfârșise. Nu va mai face operații. Nu mai voia s-o vadă pe Barbara Tompkins. Îl dezgusta. Se duse în dormitor, deschise micul seif din dulap și scoase un pistol.

O să fie atât de ușor. Și unde se va duce? se întrebă el. Era convins că sufletul continuă să trăiască. Reîncarnare? Poate. Poate că, de data asta, se va întrupa într-o ființă de seama Suzannei. Poate că se vor îndrăgosti unul de celălalt. Pe buze îi înflori un zâmbet.

Dar apoi, când se pregătea să închidă seiful la loc, privi la caseta de bijuterii a Suzannei.

Dacă McGrath avea dreptate? Dacă nu Skip, ci altcineva îi curmase viața? McGrath spusese că acela râde acum de el, își bate joc de el și-i e recunoscător pentru mărturia în urma căreia Skip fusese condamnat.

Ar fi putut îndrepta lucrurile. Dacă nu Reardon era ucigașul, atunci McGrath avea tot ce-i trebuia să-l găsească pe cel care o omorâse pe Suzanne.

Smith luă caseta de bijuterii, puse pistolul deasupra și le aduse în bibliotecă. Apoi, cu mișcări sigure, luă o coală de hârtie și își deșurubă capacul de la stilou.

După ce termină de scris, împachetă laolaltă caseta de bijuterii și scrisoarea și reuși să le îndese într-unul din plicurile de poștă rapidă pe care le avea mereu prin casă. Scrise pe pachet destinatarul: Procuror adjunct Kerry McGrath, Procuratura comitatului Bergen, Hackensack, New Jersey. Era o adresă pe care și-o amintea foarte bine.

Își puse pe el haina și fularul la gât și merse opt cvartale mai sus, până la centrul de expediere a poștei rapide, de unde mai trimisese de câteva ori pachete.

Era ora unsprezece când ajunse înapoi acasă. Își scoase haina, luă pistolul, se întoarse în dormitor și se întinse pe pat, așa cum era, îmbrăcat. Stinse toate becurile, în afară de cel care lumina fotografia Suzannei.

Va sfârși această zi cu ea și-și va începe noua viață când va bate de miezul nopții. După ce luă această hotărâre, se simți calm și fericit.

La unsprezece și jumătate se auzi soneria de la ușă. Cine să fie? se întrebă el. Enervat, încercă să nu bage în seamă zbârnâitul, dar un deget insistent părea că se lipise de butonul soneriei. Se gândi că știe ce se întâmplase. Odată, la colțul străzii avusese loc un accident și un vecin dăduse fuga la el după ajutor. Pentru că era totuși doctor. Dacă se petrecuse din nou un accident, și-ar putea folosi priceperea.

Doctorul Smith descuie ușa și o deschise larg, apoi se prelinse pe ea după ce un glonte i se înfipse între ochi.

Marți, 7 noiembrie

85

Marți dimineața, Deidre Reardon și Beth Taylor se aflau deja în anticamera biroului lui Geoff Dorso, când acesta sosi la ora nouă.

Beth își ceru scuze în numele amândurora:

— Geoff, scuză-ne că am venit neanunțate, dar Deidre trebuie să se interneze mâine dimineață pentru o angioplastie. Știu că ar fi mai liniștită dacă ar vorbi cu tine și ți-ar da fotografia Suzannei despre care am vorbit data trecută.

Deidre Reardon îl privi neliniștită.

— Hai, Deidre, îi zise Geoff cu căldură, știi foarte bine că nu trebuie să te scuzi când vii să mă vezi. Doar ești mama clientului meu vedetă.

— Sigur. Doar decontezi toate orele, murmură Deidre Reardon cu un zâmbet de ușurare, în timp ce Geoff îi luă mâinile într-ale lui. Numai că mă simt așa de prost că am dat buzna în biroul femeii ăleia minunate care e Kerry McGrath și m-am purtat cu ea mizerabil. Ca să aflu pe urmă că fetița ei a fost amenințată pentru că vrea să-mi ajute băiatul.

— Kerry a înțeles perfect în ce stare erai în ziua aceea. Acum, hai în birou. Sunt sigur că e gata cafeaua.

— Nu te reținem prea mult, îi promise Beth lui Geoff în timp ce acesta îi punea o ceașcă de cafea în față. Și n-o să-ți răpim din timp ca să-ți spunem ce mană cerească e să ne gândim că, în sfârșit, Skip poate avea speranțe cu

adevărat. Știi foarte bine ce e în sufletul nostru și știi cât îți suntem de recunoscătoare pentru tot ce faci.

— Kerry s-a întâlnit aseară cu doctorul Smith, spuse Geoff. Are impresia că l-a făcut s-o asculte. Dar s-au mai întâmplat și alte lucruri, adăugă el și le povesti despre documentele lui Barney Haskell. Cel puțin, putem afla proveniența bijuteriilor pe care credem că Weeks i le-a dat Suzannei.

— E unul din motivele pentru care ne aflăm aici, îi explică Deidre Reardon. Îți amintești, spuneam că am o fotografie în care Suzanne purta setul de broșe cu diamante care a dispărut? Când am ajuns acasă de la închisoare sâmbătă seara, m-am dus s-o scot din album, dar n-am găsit-o. Mi-am petrecut toată duminica și ziua de ieri scotocind prin casă să dau de ea. Și nu era nicăieri. M-am zăpăcit și am uitat că, la un moment dat, am băgat-o într-o folie de plastic, din acelea protectoare, și am pus-o printre actele mele. Totuși, în cele din urmă, am găsit-o. După câte am tot vorbit data trecută despre bijuterii, m-am gândit că e important să-ți dau fotografia.

Îi întinse un plic. Din plic, el scoase o pagină împăturită din *Palisades Community Life*, o revistă săptămânală de scandal. Cum o despături, Geoff remarcă data, 24 aprilie, cu aproape unsprezece ani în urmă, cu nicio lună înaintea morții Suzannei Reardon.

Fotografia de grup, realizată la Clubul Palisades Country, ocupa patru coloane de ziar. Geoff o recunoscuse imediat pe Suzanne Reardon. Frumusețea ei ieșită din comun strălucea pe întreaga pagină. Stătea ușor îndoarsă, iar aparatul de fotografiat surprinsese foarte clar diamantele sclipitoare de pe reverul jachetei.

— Asta e broșa care a dispărut, îi explică Deidre, arătându-i-o cu degetul pe fotografie. Dar Skip nu mai știe când a văzut-o ultima dată la Suzanne.

— E bine că am fotografia asta, spuse Geoff. Când o să putem obține o copie după unele din evidențele lui Haskell, poate reușim să dăm și de urma broșei.

Era aproape dureros să vezi raza de speranță de pe chipul celor două femei. Doamne ajută să nu le dezamăgesc, se rugă el în timp ce le conducea înapoi în anticameră. În prag, o îmbrățișă pe Deidre.

— Acum, ține minte: faci angioplastia și te vindeci. Nu trebuie să fii bolnavă când or să-i descuie ușa lui Skip.

— Geoff, n-am pătit atît de mult ca să dau în primire tocmai acum.

După ce dădu câteva telefoane și rezolvă câteva nelămuriri ale unor clienți, Geoff se hotărî să o sune pe Kerry. Poate că vrea să-i trimită prin fax fotografia adusă de Deidre. Sau poate că vreau doar s-o aud, recunosc el.

Când secretara îi făcu legătura, vocea speriată a lui Kerry îl înfioră.

— Tocmai am deschis un pachet pe care mi l-a trimis, cu poșta rapidă, doctorul Smith. Înăuntru este o scrisoare, caseta de bijuterii a Suzannei și bilețelul care însoțise, probabil, trandafirii cei roșii. Geoff, doctorul recunoaște că a mințit în legătură cu Skip și cu bijuteriile. Și mai spune că, atunci când eu voi citi aceste rânduri, el se va fi sinucis.

— Doamne, Kerry, nu cumva...

— Nu. Știi, *nu* el a făcut-o. Geoff, doamna Carpenter m-a sunat de la cabinet. Cum doctorul nu a venit la consultațiile de dimineață și nu a răspuns la telefon, s-a dus acasă la el. Ușa era întredeschisă și ea a intrat. I-a găsit trupul zăcând pe hol. A fost împușcat și casa i-a fost răscolită. Geoff, oare cineva nu voia ca doctorul Smith să-și schimbe declarația și căuta bijuteriile? Geoff, cine face toate astea? Urmează oare Robin?

86

La nouă și jumătate în dimineața aceea, Jason Arnott privi pe fereastră, văzu cerul înnorat și se simți ușor deprimat. În afară de niște dureri ușoare de picioare și spate, scăpase de indispoziția sau virusul care-l chinuse la

sfârșitul săptămânii. Dar nu-i dădea pace sentimentul apăsător că totuși ceva nu e în ordine.

Era firește din cauza aceluși nenorocit de fluturaș de la FBI. La fel se simțise și după ce fusese în seara aceea acasă la congresmanul Peale. Câteva dintre luminile de la parter, care funcționau automat, se aprinseseră când ajunsese acolo, dar camerele de sus rămăseseră în întuneric. Tocmai trecea prin hol cu tabloul și seiful pe care le luase din perete, când auzise pași pe scară. Abia apucase să-și ascundă fața în spatele tabloului și o lumină puternică inundase holul.

Auzise apoi un strigăt tremurat „Doamne, Dumnezeu!” și își dăduse seama că era mama congresmanului. Nu a vrut să-i facă nimic rău. S-a repezit instinctiv spre ea, ținând tabloul ca pe un scut, vrând doar s-o trântască la pământ și să-i smulgă ochelarii, ca să poată apoi fugi. La petrecerea dată de Peale după alegeri, stătuse mult de vorbă cu ea și știa că, fără ochelari, era oarbă ca o cârțiță.

Dar rama grea a tabloului o lovise în tâmplă mai tare decât ar fi vrut el și ea căzuse pe spate, rostogolindu-se pe scară. Își dăduse seama că murise după acel bolborosit cumplit pe care-l scosese înainte de a înțepeni. Luni de zile după aceea se tot uita peste umăr să vadă dacă nu vine cineva după el să-i pună cătușele.

Acum, oricât de mult încercase să se liniștească, fluturașul de la FBI îi provoca aceeași spaimă.

După cazul Peale, singura lui consolare fusese să-și clătească ochii admirând *Somnul*, capodopera lui John White Alexander, pe care o luase în acea seară. O păstra în dormitorul cel mare din casa de la Catskills, așa cum și Peale o ținuse în dormitorul lui. Îl amuza atât de mult gândul că mii de oameni se îmbulzeau la Muzeul de Artă Metropolitan să arunce o privire pe replica acestui tablou, *Odihna*. Dintre cele două, el prefera *Somnul*. Contururile unei femei frumoase aplecate aveau aceleași linii sinuoase ca în *Odihna*, dar ochii închiși, expresia chipului ei senzual îi aminteau acum de Suzanne.

Rama miniaturală cu portretul ei se afla pe noptieră și îl amuza să le țină pe amândouă în cameră, chiar dacă rama care imita un Fabergé era nedemnă de compania încântătoare a acelei fotografii. Noptiera din lemn aurit și marmură, un exemplar superb de Renaștere gotică, o obținuse după lovitura aceea mare când închiriasse o camionetă și practic golise casa familiei Merriman.

Putea să dea un telefon înainte. Îi plăcea când ajungea la Catskills să găsească focul făcut și frigiderul plin. Dar, în loc să-și folosească telefonul de acasă, o s-o sune pe menajeră de pe telefonul celular, pe care și-l înregistrase pe alt nume.

În interiorul unei dube care părea să fie a Companiei de Gaze și Electricitate, se primi semnalul că Arnott dădea un telefon. În timp ce ascultau, polițiștii zâmbiră triumfător.

— Cred că suntem pe cale să dăm de bârlogul vulpoiului de Arnott, spuse polițistul care conducea misiunea.

Îl auziră pe Jason cum încheie convorbirea, spunând:

— Mulțumesc, Maddie. Plec de aici peste vreo oră și ajung acolo pe la unu.

Iar Maddie îi răspunse cu o voce răgușită și monotonă:

— O să găsiți totul gata. Contați pe mine.

87

Frank Green judeca un caz, și Kerry nu reuși să-l anunțe decât după prânz de uciderea lui Smith și de pachetul pe care îl primise cu poșta rapidă dimineața. Își revenise acum pe deplin și se întreba de ce își pierduse cumpătul când o sunase Geoff. Dar trebuia să amâne aceste întrebări. Gândul că Joe Palumbo o aștepta pe Robin cu mașina în fața școlii, ca s-o ducă acasă, urmând apoi să supravegheze casa până se întorcea Kerry, era suficient să-i alunge pentru moment temerile.

Green studie cu grijă conținutul casetei cu bijuterii, comparând-o pe fiecare cu cele menționate de Smith în scrisoarea care însoțea pachetul trimis lui Kerry.

— Brățară cu zodiac, citi el. E aici. Ceas cu cifre de aur, cadran de fildeș, brățară de aur cu diamante. Perfect. E tot aici. Brățară veche cu diamante. Trei șiraguri de diamante prinse între ele cu cleme de diamant, mai spuse el și ridică bijuteria. Asta-i o minunăție.

— Da. Poate-ți amintești că Suzanne purta brățara asta când a fost ucisă. Mai era o bijuterie, o broșă veche, dublă, cu diamante. Skip Reardon ne-a vorbit despre ea. Doctorul Smith n-o pomeneste și se pare că nu era la el, dar Geoff tocmai mi-a trimis prin fax o fotografie dintr-o revistă locală care o înfățișează pe Suzanne purtând acea broșă cu numai câteva săptămâni înainte de a fi ucisă. Nu a fost găsită niciodată printre lucrurile din casă. Se vede că seamănă foarte mult cu brățara și că era fără îndoială veche. Celelalte sunt frumoase, dar au o formă foarte modernă.

Kerry se uită cu atenție la fotografia neclară și înțelese de ce Deidre Reardon spusese că parcă ar fi o mamă cu un copil. După cum explicase ea, broșa părea să fie lucrată din două bucăți: cea mai mare reprezenta o floare, iar cea mai mică un boboc. Cele două piese erau legate printr-un lanț. Preț de o clipă, studie fotografia, uimită, pentru că i se părea cunoscută.

— O să ne uităm după broșa asta, să aflăm dacă nu e pomenită în chitanțele lui Haskell, îi promise Green. Acum să vedem. Din câte știi tu, cele menționate de doctor, mai puțin broșa, sunt toate bijuteriile despre care Suzanne îi ceruse să-i spună lui Skip că le are de la el?

— Așa reiese și din ce a scris doctorul Smith, și din ce mi-a zis sâmbătă Skip Reardon.

Green puse jos scrisoarea lui Smith.

— Kerry, s-ar putea să te fi urmărit cineva când te-ai dus ieri la Smith?

— Acum cred că da. De asta și sunt atât de îngrijorată pentru Robin.

— În seara asta, casa o să-ți fie păzită de o mașină de poliție, dar nu m-ar deranja dacă ai pleca împreună cu Robin într-un loc mai sigur, ca să terminăm odată. Jimmy Weeks e un criminal încolțit. Royce l-ar putea acuza de o fraudă fiscală, dar cu ceea ce ai descoperit tu, am putea să-l acuzăm de crimă.

— Asta din cauza bilețelului pe care l-a trimis Jimmy cu trandafirii roșii?

Bilețelul fusese dat pentru expertiză grafologică, iar Kerry îi aminti lui Green de notița găsită în buzunarul avocatului lui Haskell, după ce amândoi fuseseră omorâți.

— Exact. Notele muzicale nu au fost scrise de vânzătorul de la florărie. Imaginează-ți cum ai putea să dictezi prin telefon o asemenea dedicație. Din câte știu, Weeks e un muzician amator destul de bun. Este animatorul petrecerilor când se așază la pian. Cam asta e. Cu bilețelul ăsta și dacă printre chitanțe le găsim și pe cele pentru bijuterii, se schimbă toată socoteala în cazul Reardon.

— Iar dacă lui Skip i se acceptă rejudecarea cazului, va avea dreptul să iasă pe cauțiune cât timp se va desfășura procesul sau până i se vor retrage acuzațiile, spuse Kerry pe un ton neutru.

— Dacă scenariul se confirmă, voi recomanda asta, consimți Green.

— Frank, mai e o problemă, spuse Kerry. Știm că Jimmy Weeks vrea să ne intimideze, ca să renunțăm la anchetă. Dar motivul lui ar putea fi altul decât cel pe care-l bănuim. Am aflat că Weeks i-a luat opțiunile lui Skip Reardon pentru un teren scump din Pennsylvania, când Skip a fost nevoit să lichideze. Se pare că a obținut niște informații confidențiale. Așa că sunt șanse ca întreaga tranzacție să fie considerată ilegală. Sigur că nu e un delict la fel de mare ca o crimă și încă nu suntem siguri de asta, firește; el ar *putea* fi asasinul Suzannei, dar, dacă el a obținut acea informație confidențială, împreună cu acuzația de evaziune fiscală și altele pe care le știi tu, Weeks ar putea fi închis doar pentru asta pentru multă vreme.

— Crezi că, scotocind în cazul Reardon, ai putea scoate la lumină acele amănunte mai vechi? Întrebă Green.

— Da, e foarte posibil.

— Dar chiar crezi că ăsta ar fi un motiv suficient să te amenințe prin Robin? Mi se pare cam exagerat, spuse Green, dând din cap.

— Frank, din câte am aflat de la fostul meu soț, Weeks e destul de lipsit de scrupule și de arogant ca să meargă până în pânzele albe pentru a se apăra. Asta indiferent de acuzație, fie ca e vorba de crimă, fie că e vorba de furtul unui ziar de pe o tarabă. Însă mai există un motiv pentru care scenariul crimei s-ar putea să nu se confirme, chiar dacă dovedim că a existat o relație între Jimmy Weeks și Suzanne, spuse Kerry și începu să-i povestească de legătura dintre Jason Arnott și Suzanne, apoi de teoria lui Grace Hoover că acesta era hoț profesionist.

— Chiar dacă e hoț, crezi că e vreo legătură între el și uciderea Suzannei Reardon? Întrebă Green.

— Nu sunt sigură, îi răspunse Kerry. Depinde dacă e implicat sau nu în acele furturi.

— Stai puțin. Le putem cere celor de la FBI să ne trimită imediat fluturașul prin fax, hotărî Green și apăsă pe butonul interfonului. Să aflăm cine se ocupă de anchetă.

După nici cinci minute, secretara lui intră aducând fluturașul. Green îi arată numărul de telefon special:

— Spune-le să-mi facă legătura cu șeful care conduce ancheta asta.

Peste șazeci de secunde, Green vorbea la telefon cu Si Morgan. Deschisese difuzorul telefonului, ca să audă și Kerry convorbirea.

— Suntem pe urmele lui, îi spuse Morgan. Arnott mai are o locuință la Catskills. Ne-am hotărât să sunăm la ușă să vedem dacă menajera stă de vorbă cu noi. Vă ținem la curent.

Kerry își încleștă mâinile pe brațele scaunului și întoarse capul spre telefonul de unde se auzea acea voce detașată.

— Domnule Morgan, e extrem de important, spuse ea. Dacă mai puteți lua legătura cu agentul dumneavoastră, spuneți-i să se intereseze de o ramă miniaturală ovală. E din email albastru cu perle mici în jurul sticlei. În ramă s-ar putea să fie pusă fotografia unei femei brunete foarte frumoase. Dacă e acolo, l-am putea acuza pe Jason Arnott de o crimă.

— Da, mai pot lua legătura cu agentul. O să-i spun să se intereseze și o să vă dau un telefon, promise el.

— Dar despre ce e vorba? întrebă Green după ce închise telefonul.

— Skip Reardon a susținut mereu că o ramă miniaturală, o imitație Fabergé, a dispărut din dormitorul principal în ziua în care a murit Suzanne. Rama și o broșă veche sunt cele două obiecte pe care nu le-am găsit până în acest moment. Kerry se întinse și luă brățara cu diamante. Uită-te la asta. E cu totul diferită de celelalte bijuterii, spuse ea și ridică fotografia în care Suzanne purta broșa cea veche. Nu-i ciudat? Am senzația că am mai văzut o broșa ca asta, adică una mică, legată de alta mai mare. Poate pentru că Skip și mama lui au tot pomenit-o în declarațiile din timpul anchetei. Am citit dosarul acela până m-a luat amețeala. Puse brățara la loc în casetă. Jason Arnott și-a petrecut mult timp cu Suzanne. Poate că nu era persoana neutră care voia să pară. Gândește-te și tu, Frank. Să zicem că s-a îndrăgostit și el de Suzanne. I-a făcut cadou broșa veche și brățara. E exact genul de bijuterii pe care le-ar alege el. Apoi și-a dat seama că ea umbla cu Jimmy Weeks. Poate că a venit în seara aceea și a văzut trandafirii roșii, despre care credem că erau de la Jimmy, și bilețelul.

— Adică, a omorât-o și i-a luat înapoi broșa?

— Și fotografia ei. Din câte spune doamna Reardon, e o ramă foarte frumoasă.

— De ce nu și brățara?

— Cât stăteam să te aștept de dimineață, m-am uitat la fotografiile cadavrului înainte de a fi ridicat din casă. Suzanne avea o brățară de aur pe mâna stângă. Se vede în

fotografie. Brățara cu diamante, care era pe cealaltă mână, nu se vede. Am verificat la dosar. Era băgată sub manșeta bluzei, așa că nu se vedea. Potrivit raportului medical, avea o închizătoare nouă și foarte sigură. Poate că și-a ascuns brățara sub mânecă, pentru că se răzgândise, nu mai voia s-o poarte în seara aceea, dar îi era greu s-o scoată, sau își dăduse seama că agresorul venise să i-o ia, poate pentru că era un cadou de la el, și atunci a ascuns-o. Oricare ar fi fost motivul, a mers, pentru că n-a găsit-o.

În așteptarea telefonului lui Morgan, Green și Kerry pregătiră împreună un fluturaș cu fotografia bijuteriei respective, pe care să o distribuie bijutierilor din New Jersey.

La un moment dat, Frank observă:

— Kerry, îți dai seama că, dacă bănuiala doamnei Hoover se confirmă, înseamnă că informația oferită de soția senatorului nostru va conduce la prinderea celui care a ucis-o pe mama congressmanului Peale. Apoi, dacă Arnott va fi inculpat în cazul Reardon...

Ăsta e Frank Green, candidatul la postul de guvernator, își spuse Kerry. Se gândește deja cum să dreagă busuiocul că a condamnat un om nevinovat! Ei, cam asta e politica, conchise ea.

88

Maddie Platt nu observă mașina care o urmărea când opri să facă cumpărăturile, preocupată să aleagă cu grijă tot ce i se ceruse. Nu văzu mașina nici când aceasta continuă să o urmărească pe străzile înguste și întortocheate din Ellenville, până la casa cochetă a cărui proprietar era cel pe care ea îl cunoștea sub numele de Nigel Grey.

Intră și, după zece minute, auzi, uimită, că sună cineva la ușă. Nimeni nu venea în casa asta. În plus, domnul Grey îi interzisese categoric să lase pe cineva înăuntru. Nu avea de gând să deschidă ușa, fără să afle cine e.

Când se uită pe fereastră, văzu un bărbat îmbrăcat îngrijit care aștepta în capul scării. Acesta o văzu și scoase o legitimație, prezentându-se ca fiind agent FBI.

— FBI, doamnă. Vreți să deschideți ușa, vă rog, ca să stăm de vorbă? Nervoasă, Maddie deschise ușa. Acum se afla la o jumătate de metru de legitimația cu inconfundabila insignă a FBI și fotografia agentului. Bună ziua, doamnă. Sunt agentul FBI Milton Rose. Nu vreau să vă deranjez, dar trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră despre domnul Jason Arnott. Sunteți menajera lui, nu-i așa?

— Vă rog, eu nu-l cunosc pe domnul Jason Arnott. Asta e casa domnului Nigel Grey, și lucrez pentru dânsul de multă vreme. Trebuie să sosească diseară, dacă mă gândesc bine, chiar mai curând. Și vă spun de pe acum: mi-a interzis categoric să dau voie la cineva în casă dacă nu-mi zice dânsul.

— Doamnă, nu vreau să intru. N-am mandat de percheziție. Vreau doar să stăm de vorbă. Acest domn Grey al dumneavoastră e, de fapt, Jason Arnott, bănuie că a comis zeci de furturi de obiecte de artă și de alte lucruri de valoare. Ar putea fi vinovat și de uciderea unei doamne în vârstă, mama unui congressman, care s-ar putea să-l fi surprins în timp ce el le jefuia casa.

— Vai de capul meu, șopti Maddie cu răsuflarea tăiată.

Cu siguranță, domnul Grey era un singuratic, dar ea se gândise că în casa asta din Catskills se retrăgea ca să aibă liniște și să se relaxeze. Acum își dădea seama că poate se „retrăgea” aici din cu totul alte motive.

Agentul Rose îi descrie multe dintre obiectele furate și alte lucruri care dispăruseră din unele case după ce Arnott fusese invitat acolo la vreo reuniune. Cu amărăciune, ea confirmă că toate aceste obiecte păreau a se afla în casă. Și, da, rama miniaturală ovală de email albastru, încrustată cu perle mici, în care era fotografia unei femei, se afla pe noptieră.

— Doamnă, știm că o să sosească în curând. Sunt nevoit să vă rog să veniți cu noi. Sunt convins că nu știați ce se petrece și nu aveți de ce să vă faceți griji. Dar trebuie să cerem telefonic emiterea unui mandat, ca să putem percheziționa casa domnului Arnott și să-l arestăm.

Agentul Rose o conduse ușurel pe Maddie, care părea foarte încurcată, la mașina parcată în fața casei.

— Nu-mi vine să cred, strigă ea. Eu nu știam nimic.

89

La douăsprezece și jumătate, speriată, Martha Luce, care fusese timp de douăzeci de ani contabilă lui James Forrest Weeks, se ghemuise pe un scaun în biroul procurorului federal Brandon Royce, mototolind în pumn o batistă umedă.

Tocmai i se citea declarația pe care i-o dăduse lui Royce cu câteva luni în urmă, sub prestare de jurământ.

— Vă mențineți declarația? o întrebă Royce, lovind ușor foile cu palma.

— V-am spus adevărul, în măsura în care-l știam și eu, îi răspunse Martha aproape în șoaptă.

Își plimbă privirea nervoasă de la stenodactilografă la nepotul ei, un avocat tânăr, pe care îl alesese în disperare de cauză când aflase despre succesul percheziției efectuate la Barney Haskell.

Royce se aplecă înainte.

— Domnișoară Luce, nici nu am cuvinte să vă spun în ce situație gravă vă aflați. În cazul în care continuați să mințiți sub prestare de jurământ, o faceți pe riscul dumneavoastră. Avem destule probe ca să-l înfundăm pe Jimmy Weeks. Hai să dau cărțile pe față. De când, din păcate, Barney Haskell a dispărut atât de violent dintre noi, ar fi util ca dumneavoastră să rămâneți martorul nostru viu - îi spuse el, accentuând pe cuvântul „viu” - pentru a confirma corectitudinea probelor pe care le avem. Poate că nu știți, dar noi o să-l condamnăm oricum pe Jimmy Weeks, numai

că, în cazul ăsta, domnișoară Luce, o să ne îndreptăm toată atenția spre dumneavoastră. Mărturia mincinoasă e un delict foarte grav. A împiedica justiția să-și facă treaba e un delict foarte grav. A ajuta și a instiga pe cineva să comită o evaziune fiscală sunt delictе foarte grave.

Fața veșnic timidă a Marthei Luce se schimonosi. Începu să plângă. Din ochii ei albaștri, deveniți roșii, curgeau șiroaie de lacrimi.

— Domnul Weeks i-a plătit mamei tot tratamentul când a fost bolnavă atât de mult timp.

— Frumos din partea lui, spuse Royce. Numai că a făcut-o din banii contribuabililor.

— Clienta mea are dreptul să nu mai facă nicio declarație, sări nepotul-avocat.

Royce îl fulgeră cu privirea.

— În privința asta ne-am înțeles deja, domnule consilier. De asemenea, îi puteți explica clientei dumneavoastră că nu ardem de nerăbdare să băgăm la pușcărie femeii de vârstă mijlocie pentru că sunt fidele față de cine nu trebuie. De data asta, și numai de data asta, suntem dispuși să-i oferim clientei dumneavoastră imunitate totală în schimbul unei cooperări depline. După aceea, e treaba ei. Dar amintiți-i clientei dumneavoastră, mai spuse Royce, de data aceasta pe un ton sarcastic, că Barney Haskell a așteptat atât de mult să negocieze înțelegerea, încât n-a mai apucat s-o încheie niciodată.

— Imunitate totală? întrebă nepotul-avocat.

— Totală. Și o vom pune imediat pe domnișoara Luce sub protecție. Nu vrem să pățească ceva.

— Mătușă Martha... începu tânărul și vocea i se pierdu.

Ea se opri din smiorcăit.

— Știu, dragă. Domnule Royce, întotdeauna mi s-a părut că domnul Weeks...

Vestea că în locuința de vară a lui Barney Haskell fusese găsită o ascunzătoare, îl făcu pe Bob Kinellen să piardă orice speranță că va obține achitarea lui Jimmy Weeks. Chiar Anthony Bartlett, socrul lui Kinellen, care nu se pierdea prea ușor cu firea, începuse în mod clar să accepte inevitabilul.

La cererea procurorului Royce, în această marți după-amiază, pauza de prânz urma să dureze o oră. Bob bănuia ce însemna manevra asta. Contau foarte mult pe Martha Luce, unul dintre martorii cei mai credibili ai apărării, datorită înfățișării ei timide și serioase.

Dacă Haskell făcuse o copie după evidențele contabile pe care le ținuse, declarația lui Luce, prin care susținea că Jimmy avea documente corecte, era probabil fluturată ca o sabie amenințătoare deasupra capului ei.

În cazul în care Martha Luce devenise martor al acuzării în schimbul imunității, totul se sfârșise.

Bob Kinellen stătea tăcut, privind la orice altceva din sală în afară de clientul său. Simțea o apăsare teribilă, ca o greutate care îl strivea, și se întreba de când avea această senzație. Revăzând în gând ultimele zile, își dădu deodată seama. De când am transmis amenințarea privind propriul meu copil, își spusese el. Timp de unsprezece ani reușise să se mențină în limitele legii. Jimmy Weeks avea dreptul la avocat, iar el trebuia să împiedice pronunțarea unei condamnări împotriva lui Jimmy. O făcuse prin mijloace legale. Dacă s-au mai folosit și alte mijloace, nu știa și nici nu voia să știe.

Dar, în acest proces, el devenise o parte a angrenajului de eludare a legii. Weeks tocmai îi explicase motivul pentru care insistase ca doamna Wagner să facă parte din juriu: tatăl ei se afla la închisoare în California. În urmă cu treizeci de ani omorâse o familie întreagă de turiști în Parcul National Yosemite. Știa că avea de gând să nu dea în vileag informația că tatăl juratului Wagner era la închisoare și să

folosească asta în recursul lui Weeks. Știa și el că nu e etic. Se terminase cu echilibristica pe sârmă. Mersese prea departe. Era și acum copleșit de rușinea usturătoare pe care o simțise auzind strigătul înspăimântat al lui Robin când el se lupta cu Kerry. Ce explicație îi dăduse Kerry lui Robin? *Tatăl tău tocmai îmi transmitea o amenințare din partea unui client? Clientul tatălui tău e cel care l-a pus săptămâna trecută pe un derbedeu să te sperie?*

Jimmy Weeks se temea foarte tare de închisoare. Gândul că putea fi închis i se părea de nesuportat. Ar fi făcut orice să evite asta.

Era clar că Jimmy era foarte supărat. Luară împreună masa în separeul unui restaurant din apropierea tribunalului. După ce chelnerul le luă comanda, Jimmy spuse direct:

— Pe voi doi nu vreau să vă aud vorbind de o înțelegere cu procurorul. E clar?

Bartlett și Kinellen nu îi răspunseră.

— Când juriul se va retrage, mă gândesc că nu vom putea conta pe individul ăla cu nevasta bolnavă că o s-o dea cotită.

Știam și eu, gândi Bob. Dar nu voia să vorbească despre asta. Dacă clientul său a corupt un jurat, a făcut-o fără știrea lui, își spuse el. *Iar Haskell a fost victima unui jaf*, îi spuse ironic o voce interioară.

— Bobby, informatorii mei zic că ofițerul de poliție care răspunde de jurați ți-e dator, spuse Weeks.

— Cum adică, Jimmy? Întrebă Bob Kinellen, jucându-se cu furculița în salată.

— Știi foarte bine. L-ai scăpat pe fiu-său dintr-o belea mare. Și ți-e recunoscător.

— Și?

— Bobby, cred că ofițerul va trebui să-i dea de știre lui Wagner aia bătoasă și cu mutră acră că tatăl ei, criminalul, o să apară pe prima pagină a ziarelor dacă nu iese la suprafață cu o îndoială credibilă când cazul o să ajungă pe mâna juraților.

Dacă te bagi în tărățe, te mănâncă porcii. Kerry îi spusese asta înainte de a se fi născut Robin.

— Jimmy, tocmai fiindcă ea nu a dezvăluit asta, avem deja un temei pentru un nou proces. E asul nostru din mânecă. Nu trebuie să mergem mai departe, spuse Bob și-i aruncă o privire socrului său. Anthony și cu mine ne-am pus gâtul în laț că nu am anunțat instanței care-i situația. Putem scăpa pretinzând că am aflat abia după ce procesul s-a terminat. Chiar dacă vei fi condamnat, vei ieși pe cauțiune, după care cerem o amânare și încă una, și încă una.

— Nu prea e bine, Bobby. De data asta va trebui să te dai pe brazdă. Fă bine și stai de vorbă prietenește cu ofițerul. O să te asculte. Iar el o să discute cu doamna care deja a încurcat-o pentru că a mințit când a completat chestionarul. Și atunci o să avem o controversă între jurați, dacă nu chiar o achitare. Pe urmă cerem o amânare și încă una, și încă una până când voi doi găsiți ceva ca să fiu sigur că data viitoare sunt achitat.

Chelnerul le aduse aperitivele. Bob Kinellen comandase melci, o specialitate care îi plăcea nespuse de mult. Abia după ce termină de mâncat și chelnerul îi luă din față farfuria, își dădu seama că nici nu le simțise gustul. Jimmy nu e singura persoană încolțită, gândi el.

Sunt și eu în aceeași situație.

91

Kerry se întoarce în birou după ce sunase Si Morgan. Acum era convinsă că Arnott era, în mod incontestabil, implicat într-un fel sau altul în moartea Suzannei Reardon. Însă avea de așteptat până îl rețineau cei de la FBI, ca ea și Frank Green să-l poată interoga.

Pe birou o aștepta un teanc de mesaje, unul dintre acestea, primit de la Jonathan, avea mențiunea „urgent”. Își lăsase numărul telefonului direct, de la birou. Îl sună imediat.

— Îți mulțumesc că m-ai sunat, Kerry. Trebuie să trec pe la Hackensack și vreau să stau de vorbă cu tine. Luăm masa în oraș?

Acum câteva săptămâni începea conversația cu „Luăm masa în oraș, doamnă judecător?”

Kerry știa că omisiunea de astăzi nu era întâmplătoare. Jonathan era un om direct. Dacă implicațiile politice ale anchetei desfășurate de ea urma să-l coste pe Frank Green nominalizarea, trebuia să renunțe la gândul de a deveni judecător, indiferent cât de întemeiate fuseseră acțiunile ei. Asta însemna politica și, în plus, erau atâția alții foarte competenți care tânjeau după acest post.

— Firește, Jonathan.

— Atunci ne vedem la Restaurantul Solari, la unu și jumătate.

Era sigură de ce sunase. Auzise de doctorul Smith și-și făcea griji pentru ea și pentru Robin.

Formă numărul de telefon al lui Geoff de la serviciu. El tocmai mânca un sandviș.

— Bine că stăteam pe scaun, îi spuse el după ce află de Arnott.

— Polițiștii or să fotografieze și or să inventarieze tot ce găsesc la Catskills. Morgan spunea că încă nu s-au hotărât dacă să ducă totul într-un depozit sau să-i cheme pe cei jefuiți să-și identifice lucrurile chiar acolo în casă. Indiferent cum vor proceda, când Green și cu mine o să stăm de vorbă cu Arnott, vrem ca doamna Reardon să vină cu noi, ca să identifice rama cu fotografia.

— O s-o rog să-și amâne cu câteva zile internarea pentru angioplastie. Kerry, unul dintre asociații noștri a fost azi dimineață la un proces federal. Zicea că Royce a cerat o oră în plus pentru pauza de prânz. Se zice că ar putea să-i ofere imunitate contabilului lui Jimmy Weeks. N-o să riște să piardă un martor valoros, jucând dur.

— Înseamnă că i-a dat de capăt?

— Exact.

— L-ai sunat pe Skip în legătură cu scrisoarea lui Smith?

— Chiar după ce am vorbit cu tine.

— Care a fost reacția lui?

— A început să plângă, spuse Geoff cu o voce răgușită. Și eu la fel. O să fie liber, și asta datorită ție, Kerry.

— Nu, n-ai dreptate. Datorită ție și lui Robin. Eu era cât pe ce să-i întorc spatele.

— Bine, vorbim despre asta altă dată. Kerry, Deidre Reardon mă caută pe celălalt telefon. Am tot încercat să dau de ea. Vorbim mai târziu. Dar nu aș vrea ca tu și Robin să stați singure acasă în seara asta.

Înainte de a pleca să se întâlnească cu Jonathan, Kerry formă numărul telefonului celular al lui Joe Palumbo. Acesta răspunse după primul apel.

— Palumbo.

— Joe, sunt eu, Kerry.

— Cursurile s-au terminat. Robin e înăuntru. Mă aflu cu mașina în fața intrării principale, care e singura ușă neînchisă. O s-o duc cu mașina acasă și o să stau cu ea și cu îngrijitoarea, spuse el și făcu o scurtă pauză. Nu-ți face griji, mămico, am eu grijă de copilașul tău.

— Sunt sigură de asta și-ți mulțumesc, Joe.

Era timpul să plece la întâlnirea cu Jonathan. Mergând grăbită pe coridor și precipitându-se să intre în lift în clipa în care ușile tocmai se închideau, Kerry se tot gândea la broșa dispărută. I se părea atât de cunoscută. Cele două piese. Floarea și bobocul, ca o mamă cu copilul. O mămică și copilașul ei... de ce mi se pare că-mi amintește de ceva? se întreba ea.

Jonathan stătea deja la masă și bea apă minerală. Se ridică imediat ce o văzu venind. Scurta lui îmbrățișare prietenească avu darul să o liniștească.

— Arăți foarte obosită, doamna mea, spuse el. Sau numai tracasată?

Ori de câte ori îi vorbea în felul acesta, Kerry simțea din nou căldura zilelor când tatăl ei încă trăia și îi era atât de recunoscătoare lui Jonathan că, în multe privințe, fusese pentru ea ca un tată adoptiv.

— Am avut o zi foarte grea, spuse ea în timp ce se așeza. Ai auzit de doctorul Smith?

— M-a sunat Grace. A aflat vestea când lua micul dejun, la ora zece. Pare mâna lui Weeks. Suntem amândoi extrem de îngrijorați pentru Robin.

— Și eu. Dar Joe Palumbo, anchetatorul nostru, e în fața școlii. O să stea cu ea până ajung eu acasă.

Chelnerul veni la masă.

— Să facem comanda, propuse Kerry, după aceea o să-ți depăn totul.

Hotărâra să ia amândoi supă de ceapă, care sosi imediat. În timp ce mâncau, îi spuse despre pachetul cu bijuterii și scrisoarea de la doctorul Smith, primite cu poșta rapidă.

— Mă cuprinde jena că am încercat să te conving să renunți la anchetă, Kerry, spuse Jonathan. O să fac tot ce-mi stă în putință, dar, dacă guvernatorul hotărăște că nominalizarea lui Green e în pericol, nu m-aș mira să tragi tu ponoasele.

— Ei, cel puțin există o speranță, spuse Kerry. Și îi putem mulțumi lui Grace pentru informația pe care a oferit-o celor de la FBI, spuse ea și îi povesti ce aflase despre Jason Arnott. Parcă și văd cum are de gând Frank Green să dezamorseze publicitatea negativă legată de faptul că Skip Reardon a fost acuzat pe nedrept. Moare de nerăbdare să anunțe că tâlharul fioros care a omorât-o pe mama congresmanului Peale a fost prins datorită unei informații oferite de soția senatorului Hoover. Cum vei fi considerat cel mai bun prieten al lui, cine l-ar mai putea acuza de ceva? Se știe doar că ești, poate, cel mai respectat politician din New Jersey.

Jonathan zâmbi.

— Putem chiar forța un pic adevărul, spunând că Grace l-a consultat mai întâi pe Green și că el a îndemnat-o să sune la poliție, îi explică el, apoi zâmbetul îi dispăru. Kerry, ce legătură să aibă cu Robin posibila implicare a lui Arnott în cazul Reardon? Să fie Arnott cel care a fotografiat-o și ți-a trimis apoi poza?

— În niciun caz. Chiar tatăl lui Robin mi-a transmis avertismentul lui Jimmy Weeks și, în principiu, a recunoscut că el a pus pe cineva să facă fotografia.

— Și care e următorul pas?

— Probabil că Frank Green și cu mine o s-o ducem pe Deidre Reardon la Catskills mâine dimineață, ca să confirme că aceea e rama miniaturală. În acest moment cred că lui Arnott tocmai i-au pus cătușele. Or să-l țină în arestul poliției locale, cel puțin pentru moment. Apoi, pe măsură ce o să fie inculpat pentru anumite spargerii, or să-l ducă în alte locuri. Părerea mea e că vor încerca să-l judece mai întâi pentru uciderea mamei congressmanului Peale. Și, firește, dacă el e vinovat de moartea Suzannei Reardon, o să vrem să fie judecat aici.

— Și dacă n-o să vorbească?

— O să trimitem fluturași la toți bijutierii din New Jersey, firește, concentrându-ne asupra comitatului Bergen, atâta timp cât și Weeks și Arnott sunt de aici. Părerea mea e că unul dintre bijutieri o să recunoască podoabele mai moderne și o să facă legătura cu Weeks, iar brățara mai veche o să se dovedească a fi de la Arnott. Când au găsit-o pe mâna Suzannei, avea, în mod clar, o închizătoare mai nouă. Brățara e atât de neobișnuită, încât un bijutier s-ar putea să-și amintească de ea. Cu cât vom găsi mai multe lucruri pe care să i le punem pe tapet lui Arnott, cu atât mai ușor va fi să-l determinăm să ajungă la o înțelegere cu procuratura.

— Deci te gândești să pleci mâine dimineață devreme la Catskills?

— Da. Cu siguranță că n-o s-o las din nou pe Robin singură acasă dimineața, dar, dacă Green o să vrea să plece la drum foarte devreme, o să văd dacă îngrijitoarea poate să stea cu ea.

— Am o idee mai bună. Las-o pe Robin în noaptea asta la noi. O s-o duc eu la școală dimineață sau, dacă vrei, poți să vorbești cu Palumbo să vină s-o ia. Casa noastră are un sistem de securitate perfect. Știi doar. Firește, o să fiu și eu

acolo și nu știi dacă ai aflat că până și Grace ține un pistol în sertarul de la noptieră. Am învățat-o cu mult timp în urmă să-l folosească. Pe lângă asta, chiar cred că lui Grace i-ar face bine ca Robin să vină la noi. În ultimul timp a fost destul de deprimată, iar Robin e atât de plăcută, că i-ar prinde bine s-o aibă în preajma.

Kerry zâmbi.

— Da, așa e, îi răspunse ea și apoi se gândi o clipă. Jonathan, chiar s-ar putea să iasă ceva. Trebuie să mai lucrez puțin la un alt caz aflat pe rol și pe urmă vreau să revăd dosarul Reardon pe îndelete, să-mi dau seama dacă mai e vreun element pe care l-aș putea folosi când îl interogăm pe Arnott. O s-o sun pe Robin după ce se întoarce de la școală, ca să-i spun de planul nostru. O să fie încântată. Vă iubește la nebunie, pe tine și pe Grace, și îi place foarte mult camera roz de oaspeți.

— Era cândva a ta, mai ții minte?

— Cum să nu. Cum aș putea uita. Asta se întâmpla pe vremea când i-am spus vărului lui Grace, decoratorul, că e un șarlatan.

92

După ce se termină pauza prelungită, procurorul Royce reveni în instanță pentru sesiunea de după-amiază a procesului dintre Statele Unite și James Forrest Weeks. Era perfect convins că, în spatele chipului timid, rezervat al Marthei Luce, se ascundea o memorie de calculator personal. Răspunzând ușoarelor îndemnuri formulate de doi dintre adjuncții lui Royce, ea începu să deșarte sacul mărturisirilor care aveau să-l încolțească pe Jimmy Weeks.

Nepotul-avocat al lui Luce, recunoscă Royce în sinea lui, promitea să devină cândva bun în meserie. El insistase ca înțelegerea convenită cu Martha să fie semnată în prezența unor martori, înainte ca ea să-și înceapă declarația. În schimbul colaborării ei oneste, pe care nu o va revoca

ulterior, împotriva ei nu vor fi înaintate plângeri penale sau civile, nici acum, nici pe viitor.

Totuși, declarația Marthei Luce urma să fie folosită mai târziu. Acuzarea își continua drumul. Martorul de astăzi era un restaurator care recunoștea că îi plătise câte cinci mii de dolari pe lună agentului lui Jimmy, în schimbul prelungirii contractului de închiriere.

Când veni rândul apărării să pună întrebări martorului, Royce fuse foarte ocupat să sară mereu în picioare, ca să-și exprime obiecțiile față de faptul că Bob Kinellen hărțuia martorul, prinzându-l cu mici greșeli, constrângându-l să recunoască că, de fapt, nu îl văzuse niciodată pe Weeks punând mâna pe bani, că, de fapt, nici nu poate fi atât de sigur că agentul nu lucra de un singur. Kinellen e bun, gândi Royce, ce păcat că-și risipește ta lentul pe ticălosul ăsta.

Royce nu avea de unde să știe că și Robert Kinellen se gândea la același lucru, chiar dacă încerca să impresioneze un juriu foarte receptiv.

93

Jason Arnott își dădu seama că se întâmplase ceva foarte grav când intră pe ușa casei sale din Catskills și observă că Maddie nu era acolo.

Dacă Maddie nu e aici și nu a lăsat niciun bilețel, s-a întâmplat ceva. Totul s-a sfârșit, își spuse el. Cât de mult să mai fie oare până vor da de el? Nu prea mult, era sigur de asta.

Deodată i se făcu foame. Se duse repede la frigider și scoase somonul afumat pe care i-l ceruse lui Maddie. Apoi luă caperele, brânza topită și pachetul de pâine prăjită. Avea la rece și o sticlă de Pouilly-Fuissé.

Își pregăti o farfurie cu somon și își turnă un pahar de vin. Luându-le cu el, începu să se plimbe prin casă. Un fel de tur final, gândi el, în timp ce trecea în revistă comorile din jurul său. Tapiseria din sufragerie – superbă. Aubusson-

ul din camera de oaspeți - o onoare să poți păși pe o asemenea frumusețe. Sculptura lui Chaim Gross reprezentând o făptură suplă cu un copil în palmă. Lui Gross îi plăcuse tema mamei cu copilul. Arnott își aminti că mama și sora lui Gross muriseră în Holocaust.

O să aibă, firește, nevoie de un avocat. Un avocat bun. Dar cine? Buzele i se contractară într-un zâmbet. Știa unul: Geoffrey Dorso, cel care timp de zece ani lucrase atât de asiduu pentru Skip Reardon. Dorso avea a reputație foarte bună și poate că ar vrea să ia un nou client, mai ales dacă i-ar oferi dovezi care l-ar ajuta pe bietul Reardon să iasă la mal.

Auzi soneria de la ușă. Nu o băgă în seamă. O auzi din nou, apoi țârâitul deveni insistent. Arnott mestecă ultima bucată de pâine prăjită, savură aroma delicată a somonului, gustul picant al caperelor.

Pe urmă auzi soneria de la ușa din spate. Sunt înconjurat, își spuse el. Păi, asta e. Știa că o să se întâmple într-o bună zi. Numai dacă și-ar fi urmat instinctele săptămâna trecută și ar fi plecat din țară. Jason bău ultimele picături de vin, se hotărî că încă un pahar ar fi bine venit și se întoarse în bucătărie. Observă fețe la toate ferestrele. Fețe agresive, cu expresia mulțumită de sine a oamenilor care au dreptul să exercite puterea.

Arnott îi salută, dând din cap, și ridică paharul ca pentru un toast batjocoritor. Sorbind din pahar, se duse la ușa din spate, o deschise, apoi se dădu la o parte în timp ce ei se repeziră înăuntru.

— FBI, domnule Arnott, strigară ei. Avem mandat de percheziție.

— Domnilor, domnilor, murmură el. Vă rog din suflet să fiți foarte atenți. Aici se găsesc obiecte foarte delicate, chiar neprețuite. Poate că nu sunteți obișnuiți cu ele, dar vă rog să le respectați. Sunteți cumva murdari pe picioare?

Kerry o sună pe Robin la trei și jumătate. Ea și Alison se aflau la calculator, îi spuse Robin, cu unul dintre jocurile primite de la nenea Jonathan și tanti Grace. Kerry îi spuse ce planuri avea:

— Diseară trebuie să lucrez până târziu, iar mâine dimineață plec înainte de ora șapte. Jonathan și Grace s-ar bucura nespun să stai cu ei, iar eu aș fi foarte liniștită să știu că ești acolo.

— De ce era domnul Palumbo cu mașina în fața școlii și de ce m-a adus până acasă, și de ce stă acum în fața casei? Pentru că mă paște o mare primejdie?

Kerry încercă să-i vorbească pe un ton indiferent:

— Îmi pare rău să te dezamănesc, Rob, e doar o măsură de precauție. Cazul e aproape dezlegat.

— Perfect. Îmi place de domnul Palumbo și, bine, o să stau cu tanti Grace și cu nenea Jonathan. Și de ei îmi place. Dar tu? O să stea domnul Palumbo în fața casei ca să te păzească și pe tine?

— O să vin acasă foarte târziu și, după ce mă întorc, polițiștii din zonă o să treacă pe acolo din sfert în sfert de oră. Nici nu-i nevoie de mai mult.

— Ai grijă, mami, îi spuse Robin și, pentru o clipă, bravura îi dispăru și deveni o fetiță speriată.

— Tu să ai grijă, draga mea. Și fă-ți lecțiile.

— Bine. O s-o întreb pe tanti Grace dacă pot să scot iar albumul cu fotografiile ei vechi. Îmi place la nebunie să mă uit la îmbrăcămintea veche, la pieptănăturile de pe vremuri. Și dacă-mi aduc bine aminte, sunt aranjate în ordinea în care au fost făcute. M-am gândit că aș putea găsi niște idei, fiindcă viitoarea noastră temă la cursul de fotografie este să creăm un album de familie care să spună o poveste.

— Îhîm, sunt câteva fotografii grozave acolo. Și mie-mi plăcea să răsfoiesc albumele acelea când aveam grijă de casa lor, își aminti Kerry. Număram câți servitori au avut de-

a lungul timpului tanti Grace și nenea Jonathan. Mă mai gândesc și acum la asta când dau cu aspiratorul sau spăl vasele.

Robiri chicoti.

— Ei, nu te lăsa. Poate câștigi vreodată la loterie. Te iubesc, mami.

La cinci și jumătate, Geoff o sună din mașină.

— Nici n-o să ghicești unde sunt, îi spuse el și adăugă, fără să mai aștepte răspunsul: Am fost la tribunal azi după-amiază. Jason Arnott a încercat să dea de mine. A lăsat un mesaj.

— Jason Arnott? exclamă Kerry.

— Da. Când l-am sunat eu, acum câteva minute, spunea că trebuie să vorbească imediat cu mine. Vrea să-i preiau cazul.

— Și o să fii avocatul lui?

— N-aș putea, pentru că are legătură cu cazul Reardon, și chiar dacă aș putea, nu aș vrea. l-am spus asta, dar tot insistă să mă vadă.

— Geoff! Nu-l lăsa să-ți spună nimic care ar putea fi o mărturisire confidențială ca de la client la avocat.

Geoff chicoti.

— Mulțumesc, Kerry. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap.

Râse și Kerry, apoi îi explică ce program îi aranjase lui Robin pentru seara aceea.

— O să rămân să lucrez până mai târziu. Când plec casă, o să-i anunț pe polițiștii de la Hohokus. Totul e aranjat.

— Bine, atunci nu uita să-i anunți, spuse el pe un ton categoric. Cu cât mă gândesc mai mult că te-ai dus singură acasă la Smith aseară, cu atât îmi dau seama ce idee proastă ai avut. Puteai să te afli acolo când a fost împușcat, tot așa cum Mark Young a fost omorât deoarece era cu Haskell.

Geoff nu închise telefonul până nu îi promise lui Kerry că o s-o sune să-i spună ce a vorbit cu Arnott.

Trecuse de ora opt când Kerry își termină ce avea de făcut în pregătirea unui viitor proces. Apoi luă iar voluminosul dosar Reardon.

Privi cu atenție fotografiile făcute la locul crimei. În scrisoarea sa, doctorul Smith povestea că intrase în casă în seara aceea și găsisse cadavrul Suzannei. Kerry închise ochii la gândul cumplit că ar putea vreodată să o găsească pe Robin într-o asemenea stare. Smith spunea că luase în mod intenționat bilețelul cu „Lasă-mă să-ți spun iubita mea” fiindcă era pe deplin convins că Skip o omorâse pe Suzanne, într-un acces de gelozie, și nu voia ca acesta să scape de pedeapsa maximă, doar cu o sentință redusă.

Se gândea că tot ce scrisese Smith era adevărat. În general, oamenii nu mint când au de gând să se sinucidă, își spuse ea. Iar ceea ce scrisese doctorul Smith susținea versiunea lui Skip Reardon. Așa că, gândi Kerry, criminalul este persoana care a intrat în casă în perioada de timp dintre plecarea lui Skip, pe la șase și jumătate, și sosirea doctorului, pe la ora nouă.

Jason Arnott? Jimmy Weeks? Care dintre ei a omorât-o Suzanne? se întreba ea.

La nouă și jumătate Kerry închise dosarul. Nu îi veniseră în minte întrebări noi pe care să i le pună lui Arnott în ziua următoare. Dacă aș fi în pielea lui, gândi ea, aș susține că Suzanne mi-a dat rama în acea zi, pentru că era îngrijorată că niște perle se puteau desprinde și voia să i le fixez eu. Pe urmă, după ce a fost găsită moartă, n-am vrut să fiu implicat într-o crimă, așa că am păstrat rama.

O asemenea poveste ar putea fi susținută în instanță, pentru că era pe deplin plauzibilă. Dar cu bijuteria era complet altceva. Totul se învârtea în jurul bijuteriei. Dacă ar putea dovedi că Suzanne avea acele bijuterii vechi de la Arnott, el nu ar putea susține în niciun caz că i le oferise cadou din pură prietenie.

La ora zece plecă de la birou, unde între timp se făcuse liniște, și se duse în parcare. Simțind deodată că e lihnită

de foame, merse la braseria Arana de după colț și luă un hamburger, cartofi prăjiți și cafea.

Dacă înlocuiești cafeaua cu cola, ai în față meniul preferat al lui Robin, gândi, oftând în sinea ei. Trebuie să recunosc că mi-e dor de copilașul meu.

Mămica și copilașul...

Mămica și copilașul...

De ce îi tot răsuna în minte refrenul acesta? se întrebă ea din nou. Simțea că se întâmplă ceva. Ceva foarte grav. Dar ce?

Ar fi trebuit s-o sune pe Robin să-i spună noapte bună înainte de a pleca la serviciu, își dădu deodată seama. De ce nu-i dăduse telefon? Kerry măncă repede și se întoarse la mașină. Era unsprezece fără douăzeci, prea târziu să mai sune. Tocmai ieșea din parcare când sună telefonul din mașină. Era Jonathan.

— Kerry, spuse el cu o voce aproape șoptită. Robin e cu Grace. Nu știe că ți-am dat telefon. Nu voia să-ți faci griji. Dar, după ce a adormit, a avut un coșmar cumplit. Cred că ar fi mai bine să vii aici. S-au petrecut atâtea. Are nevoie de tine.

— Vin imediat, îi răspunse Kerry, apoi schimbă butonul semnalizatorului de la dreapta spre stânga, apăsă pe pedala de accelerație și porni în grabă să ajungă la copilul ei.

95

Geoff Dorso făcu un drum lung și cumplit pe autostrada dintre New Jersey și Catskills. În apropiere de Middletown începuse să burnițeze și mașinile abia se târau. Un trailer răsturnat, care bloca toate benzile de circulație, îl făcu să întârzie încă o oră pe drumul acela chinuitor.

Era zece fără un sfert când, obosit și flămând, ajunse la sediul poliției din Ellenville, unde fusese reținut Jason Arnott. O întregă echipă de agenți FBI aștepta să-l

ancheteze pe Arnott de îndată ce acesta reușea să stea de vorbă cu Geoff.

— Vă pierdeți vremea așteptându-mă, le spusese Geoff. *Nu pot fi avocatul lui. Nu v-a zis?*

Arnott fu adus în sală cu cătușele la mâini. Geoff nu îl în văzuse în cei aproape unsprezece ani scurși de la moartea Suzannei. La vremea respectivă, se spunea că în relația lui cu Suzanne combina prietenia cu afacerile. Nimeni, nici chiar Skip, nu bănuise vreodată că ar fi fost interesat de ea și altfel.

Acum, Geoff îl studie cu atenție. Arnott avea fața oarecum mai plină decât și-o amintea Geoff, dar nu își schimbase deloc acea expresie cuviincioasă a unui om trecut prin multe. Cearcănele erau semnul unei mari oboseli, însă bluza pe gât, din cașmir, arăta încă impecabil sub haina de tweed. Un domn de provincie rafinat, își zise Geoff. Chiar și în această situație e scos parcă din cutie.

— Ce bine c-ai venit, Geoff, spuse Arnott bucuros.

— Dar nu prea-mi dau seama de ce mă aflu aici, îi răspunse Geoff. După cum te-am avertizat la telefon, acum ești implicat în cazul Reardon. Iar Skip Reardon e clientul meu. Trebuie să te pun în gardă că nimic din ceea ce ai de gând să-mi spui nu poate fi considerat informație confidențială ca de la client la avocat. Să nu zici că nu te-am avertizat. Nu sunt avocatul tău. O să-i spun procurorului tot ce am aflat de la tine, pentru că am de gând să încerc să dovedesc că ai fost în casa familiei Reardon înainte de moartea Suzannei.

— A, păi, am fost acolo. Tocmai de asta am zis că trebuie să vii să stăm de vorbă. Și nu-ți face griji, ce am să-ți spun nu e confidențial. O să recunosc totul. Te-am chemat pentru că pot depune mărturie în favoarea lui Skip. În schimb, după ce o să scape, vreau să fii avocatul meu. Atunci n-o să mai existe niciun conflict de interese.

— Uite ce e, n-o să fiu avocatul tău, îi zise Geoff pe un ton categoric. Mi-am pierdut zece ani din viață reprezentând un om nevinovat care a ajuns la pușcărie.

Dacă ai omorât-o pe Suzanne sau dacă știi cine e făptașul și l-ai lăsat pe Skip să putrezească în celula aceea atâta vreme, mai bine aș arde în flăcările iadului decât să ridic un deget ca să te ajut.

— Ei, vezi, tocmai un asemenea om hotărât vreau să-mi angajez ca avocat, oftă Arnott. Bine. Stai să te iau altfel. Ești un avocat care apără inculpații în procese penale. Știi cine sunt cei mai buni în branșă, fie că e vorba de New Jersey, fie că e vorba de alt stat. Promiți că-mi faci rost de cel mai bun avocat, oricât ar costa, iar eu o să-ți spun ce știu despre moartea Suzanne Reardon de care, întâmplător, nu mă fac vinovat.

Geoff îl privi lung preț de o clipă, cântărindu-i propunerea.

— Bine, dar, înainte de a mai scoate vreo vorbă, vreau să semnezi o declarație cu martori că nicio informație pe care mi-o oferi nu e confidențială și că o pot folosi în orice fel voi considera că l-ar ajuta pe Skip Reardon.

— Sigur că da. Agenții FBI aduseseră o stenodactilografă. Aceasta își notă scurta declarație a lui Arnott. După ce o semnară și doi martori, spuse: E târziu și am avut o zi grea. Te-ai gândit pe cine aș putea angaja ca avocat?

— Da, îi răspunse Geoff. Pe George Symonds din Trenton. E un avocat excelent în instanță și un negociator minunat

— Or să încerce să mă condamne pentru uciderea cu premeditare a doamnei Peale. Jur că a fost un accident.

— Dacă există vreo cale ca încadrarea să fie schimbată în omor din culpă, el o va găsi. Cu siguranță. Cel puțin, n-o să mai fii pasibil de condamnare la moarte.

— Sună-l chiar acum.

Geoff știa că Symonds locuia la Princeton, fiind invitat o dată la el la masă. Își mai aminti că numărul de telefon al familiei Symonds era înregistrat pe numele soției lui. Folosindu-și telefonul celular, sună în fața lui Arnott. Era zece și jumătate.

După zece minute închise telefonul.

— E-n ordine. Ai un avocat clasa întâi. Acum vorbește.

— Am avut ghinionul să fiu în casa familiei Reardon când a murit Suzanne, spuse Arnott, devenind deodată grav. Suzanne se purta atât de neglijent cu bijuteriile, dintre care unele erau chiar foarte frumoase, încât m-au tentat foarte tare. Știam că Skip o să plece cu niște afaceri în Pennsylvania, iar Suzanne îmi spusese că în seara aceea avea întâlnire cu Jimmy Weeks. Știi, oricât ar părea de ciudat, ea chiar era topită după el.

— Și el se afla în casă în timp ce tu erai acolo?

Arnott negă din cap.

— Nu. Aranjaseră ca ea să meargă până în zona comercială din Pearl River, să-și lase mașina acolo și să se urce în limuzina lui. Din câte înțelesesem, urma să se întâlnească cu Jimmy seara. Numai că am greșit. Când am ajuns acasă la Suzanne, erau doar câteva lumini aprinse la parter, dar asta mi s-a părut ceva normal. Se aprindeau automat. Din spatele casei, am văzut că ferestrele de la dormitorul principal rămăseseră larg deschise. Era o nimica toată să urc până acolo, pentru că acoperișul acelei case ultramoderne ajungea până aproape de pământ.

— La ce oră se întâmpla asta?

— La opt fix. Tocmai mă pregăteam să merg la o petrecere la Cresskill; unul dintre motivele îndelungatului meu succes este faptul că aproape întotdeauna am reușit să aduc câțiva martori perfect credibili care să declare cum mi-am petrecut timpul în serile respective.

— Și ai intrat în casă... îl îndemnă Geoff să povestească mai departe.

— Da. Nu se auzea niciun zgomot, așa că m-am gândit că toți plecaseră, după cum plănuiseră. Habar n-aveam că Suzanne era încă în casă, la parter. Am trecut prin sufragerie, apoi am intrat în dormitor și m-am dus la noptieră. Văzusem rama de fotografie doar în treacăt și nu eram sigur dacă e un Fabergé autentic; firește, m-am ferit mereu să se observe că mă interesează. Tocmai o luasem s-o studiez când am auzit-o pe Suzanne. Se răstia la cineva. Era destul de neplăcut.

— Ce spunea?

— Ceva de genul: „Mi le-ai dat mie și acum sunt ale mele. Așa că ieși afară. Mă plictisești.”

Mi le-ai dat mie și acum sunt ale mele. Bijuteriile, își spuse Geoff.

— Asta înseamnă că Jimmy Weeks se răzgândise și venise s-o ia pe Suzanne în seara aceea, spuse el.

— A, nu. Am auzit un bărbat strigând: „Dă-mi-le înapoi”, dar era o voce prea distinsă ca să fi fost a lui Jimmy Weeks, și, cu siguranță, nu era nici a bietului Skip, oftă Arnott. În acel moment am băgat rama în buzunar, aproape fără să-mi dau seama ce fac. O copie grosolană, după cum am văzut mai târziu, dar fotografia Suzannei era încântătoare, așa că mi-a făcut plăcere să le păstrez. Era foarte drăguță. Chiar îi simt lipsa.

— Ai băgat rama în buzunar, îl încuraja Geoff să continue.

— Și mi-am dat seama deodată că venea cineva sus. Cum îți spuneam, eram în dormitor, așa că am intrat imediat în dulapul Suzannei și am încercat să mă ascund după rochiile ei lungi. Dar nu am închis ușa de tot.

— Ai văzut cine a urcat?

— Nu, nu i-am văzut fața.

— Și ce a făcut acea persoană?

— S-a dus direct la caseta de bijuterii, a scotocit prin zorzoanele Suzannei și a scos de acolo ceva. Se pare însă că n-a găsit tot ce căuta și a început să cotrobăie prin toate sertarele. Parcă-și ieșise din minți. După câteva minute, fie a găsit ce căuta, fie a renunțat. Din fericire, nu și-a băgat nasul și în dulap. Am stat acolo cât am putut și pe urmă, simțind că se întâmplase ceva cumplit, m-am furișat până jos. Atunci am văzut-o.

— În casetă erau multe bijuterii. Ce a luat ucigașul Suzannei?

— Judecând după ce am auzit în timpul procesului, sunt sigur că floarea cu boboc... broșa aceea veche cu diamant. Era o bijuterie cu adevărat frumoasă. Unică în felul ei.

— Suzanne avea brățara cea veche tot de la cel care i-a dat și broșa?

— Da, sigur. Cred că, probabil, încerca să găsească și brățara.

— Știi cine îi dăduse Suzannei brățara și broșa?

— Sigur că știu. Suzanne nu prea avea secrete față de mine. Acum, fii atent, nu pot jura că el e cel care intrase în casă în seara aceea, dar pare logic, nu? Înțelegi ce vreau să spun? Declarația mea va ajuta la prinderea adevăratului ucigaș. De asta ar trebui să mă bucur de un oarecare respect, nu crezi?

— Domnule Arnott, cine i-a dat Suzannei brățara și broșa?

Arnott zâmbi amuzat.

— N-o să mă crezi când o să-ți spun.

96

Lui Kerry îi trebui douăzeci și cinci de minute ca să ajungă la Old Tappan. Fiecare rotire a pneului mașinii părea interminabilă. Robin, fetiță curajoasă și dragă, care a încercat mereu să ascundă cât de dezamăgită a fost când Bob s-a repezit la ea, care astăzi ascunsese atât de bine faptul că era teribil de speriată. Totul fusese prea mult pentru ea. N-ar fi trebuit s-o las cu altcineva, gândi Kerry. Nici măcar cu Jonathan și Grace.

Nici măcar cu Jonathan și Grace.

Jonathan părea așa de ciudat la telefon, gândi Kerry.

De acum înainte, *o să am eu grijă de copilul meu*, își promise Kerry.

Mămica și copilașul – uite că îi veneau din nou în minte aceste cuvinte.

Intra în Old Tapan. Mai avea de mers doar câteva minute.

Robin păruse foarte încântată la gândul că o să stea cu Grace și Jonathan și că o să răsfoiască albumele cu fotografii.

Albumele cu fotografii.

Kerry trecu de ultima casă înainte de cea a lui Jonathan. Intră pe alee. Aproape inconștient, își dădu seama că sistemul automat de aprindere a luminilor nu funcționa.

Albumele cu fotografiile.

Broșa cu floarea și bobocul.

O mai văzuse.

La Grace.

Cu ani în urmă, când Kerry începuse să lucreze la Jonathan. Pe vremea aceea, Grace își purta bijuteriile. În multe fotografii din album, Grace era cu bijuterii. Și glumise când Kerry îi admirase broșa. Îi spusese „mămica și copilașul”.

Suzanne Reardon purta broșa lui Grace în fotografia aceea din ziar. Asta înseamnă că... Jonathan! Să i-o fi dat el?

Își aminti acum că Grace îi povestise că-l rugase pe Jonathan să-i depună toate bijuteriile în seiful de la bancă.

— Nu mi le mai pot pune singură, nu le mai pot scoate singură și mi-aș face tot felul de griji dacă aș ști că sunt în casă.

I-am spus lui Jonathan că mă duc să mă întâlnesc cu doctorul Smith, își dădu seama Kerry. Aseară, după ce am venit acasă, i-am spus lui Jonathan că am impresia că Smith o să cedeze, își aminti ea. Dumnezeuule! Înseamnă că el l-a împușcat pe Smith.

Kerry opri mașina. Se afla în fața elegantei vile de gresie. Deschise portiera și porni în fugă pe scări.

Robin se afla în casă cu un criminal.

Kerry nu mai auzi țârâitul slab al telefonului din mașină când apăsa pe butonul soneriei.

97

Geoff o sună pe Kerry acasă. Cum nu răspunse nimeni, încercă pe telefonul ei din mașină. Unde să fie oare? se întreba el agitat. Când formă numărul de telefon de la

biroul lui Frank Green, gardianul îl scoase pe Arnott din sală.

— Procuratura e închisă, dacă e ceva urgent, formați... auzi el mesajul înregistrat pe robot.

Geoff înjură și formă numărul pentru urgențe. Robin era cu soții Hoover. Dar unde era Kerry? În sfârșit, cineva răspunse la serviciul de urgență.

— Sunt Geoff Dorso. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu Frank Green. E vorba de un caz urgent. De o crimă. Dați-mi numărul lui de telefon de acasă.

— Vă pot spune că nu e acasă. A fost chemat pentru o crimă la Oradell, domnule.

— Îmi puteți face legătura cu el?

— Da. Așteptați o clipă.

După trei minute, auzi în receptor vocea lui Green.

— Geoff, sunt extrem de ocupat. Sper că este ceva important.

— Da, este. Chiar foarte important. E în legătură cu cazul Reardon. Frank, Robin Kinellen a rămas în seara asta acasă la Jonathan Hoover.

— Mi-a spus Kerry.

— Frank, tocmai am aflat că Jonathan Hoover e cel care i-a dat Suzannei Reardon bijuteria aceea veche. Era încurcat cu ea. Cred că el e criminalul pe care-l căutăm. Iar Robin a rămas la el.

Urmă o pauză lungă. Apoi, cu o voce lipsită de orice emoție, Frank Green spuse:

— Mă aflu acum în casa unui bătrân, specialist în bijuterii vechi. A fost ucis azi după-amiază. Nu există nicio dovadă că ar fi fost jaf, dar băiatul lui mi-a spus că a dispărut agenda în care bătrânul își notase numele clienților. O să-i trimit imediat pe polițiștii din zonă acasă la Hoover.

98

Jonathan îi deschise ușa lui Kerry. Casa era cufundată în semiîntuneric și liniște.

— S-a potolit, îi spuse el. Totul e în ordine.

De frică și mânie, Kerry își ținea pumnii strânși în buzunarele de la haină. Reuși totuși să-i zâmbescă.

— Vai, Jonathan, ce neplăcut trebuie să fi fost pentru tine și pentru Grace. Ar fi trebuit să-mi dau seama că lui Robin îi este atât de frică. Unde e?

— Acum e iar în camera ei. Doarme tun.

Sunt oare nebună? se întreba Kerry în timp ce-l urma pe Jonathan pe scară. Să mi-o fi luat imaginația razna? Jonathan pare atât de normal.

Ajunseră în dormitorul pentru musafiri, camera roz, cum îi spunea Robin, din cauză că pereții, draperiile și cuvertura, toate erau de un roz pal.

Kerry deschise ușa. În raza de lumină a unei lămpi de veghe, o văzu pe Robin culcată pe o parte, în obișnuita ei poziție fetală, cu părul lung și negru desfăcut pe pernă. Din doi pași, Kerry fu lângă pat.

Robin își sprijinea obrazul în palma făcută căuș. Respira regulat.

Kerry se uită în sus, la Jonathan. El era la capătul patului, fixând-o cu privirea.

— Era foarte supărată. Urma ca, după ce vii, s-o iei acasă. Vezi, are aici totul pregătit: ghiozdanul, hainele de școală, cărțile. Stai să te ajut eu să le iei.

— Jonathan, n-a avut niciun coșmar. Nu s-a trezit, nu-î așa? întrebă Kerry pe un ton fără inflexiuni.

— Nu, îi confirmă el cu indiferență. Și ar fi mai ușor pentru ea dacă nu s-ar trezi nici acum.

În lumina difuză a lămpii de veghe, Kerry văzu că Jonathan avea în mână un pistol.

— Ce faci, Jonathan? Unde e Grace?

— Grace doarme adânc, Kerry. M-am gândit că e mai bine așa. Uneori are nevoie de sedativul cel mai puternic ca să scape de dureri. I-l dizolv în cacaoa fierbinte pe care i-o duc la pat în fiecare seară.

— Jonathan, ce vrei?

— Vreau să ducem în continuare aceeași viață. Vreau să fiu președintele Senatului și prieten cu guvernatorul. Vreau să-mi petrec restul vieții cu soția mea, pe care totuși o iubesc cu adevărat. Uneori bărbații o iau razna, Kerry. Și fac lucruri foarte prostești. Se lasă încântați de femei tinere și frumoase. Poate că eram vulnerabil din cauza stării în care se află Grace. Știu că a fost o nebunie din partea mea. Știu că a fost o greșeală. Pe urmă n-am mai vrut decât să-mi iau înapoi bijuteriile pe care i le-am dat, ca un prost, acelei fete vulgare, Suzanne Reardon, dar n-a vrut să renunțe la ele. Făcu un semn cu pistolul. Scoal-o pe Robin sau ia-o în brațe. Nu mai e timp.

— Jonathan, ce ai de gând să faci?

— Doar ceea ce sunt nevoit, și o voi face cu cel mai mare regret. Kerry, Kerry, de ce te-ai apucat să te lupți cu morile de vânt? Ce conta că Reardon era la închisoare? Ce conta că tatăl Suzannei susținea că el i-a dăruit brățara care-mi putea face mie atâta rău? Așa a fost să fie. Iar eu ar fi trebuit să servesc în continuare statul ăsta pe care îl iubesc și să trăiesc alături de soția mea pe care o iubesc. A fost o pedeapsă suficientă să știu că Grace și-a dat seama atât de ușor de trădarea mea, îi spuse Jonathan, apoi zâmbi. E o femeie minunată. Mi-a arătat fotografia aceea și mi-a zis: „Nu ți se pare că seamănă cu broșa mea cu floarea și bobocul? Parcă-mi vine să le port iar. Te rog, dragul meu, s-o scoți din seif.” Știa, iar eu știam că știe, Kerry. Și, deodată, dintr-un nebun romantic de vârsta a doua... m-am simțit atât de terfelit.

— Și ai omorât-o pe Suzanne.

— Da, dar am făcut asta nu numai pentru că a refuzat să-mi dea înapoi bijuteriile soției mele, dar a mai avut și nerușinarea să-mi spună că și-a găsit un iubit nou și grozav, pe Jimmy Weeks. Dumnezeuule, omul acela e un gangster. Un mafiot. Kerry, sau o trezești pe Robin, sau o iei în brațe așa adormită.

— Mami, se foi Robin cu ochii larg deschiși, apoi se ridică. Mami, zâmbi ea. De ce ai venit aici?

— Scoală-te, Rob. Trebuie să plecăm.

O să ne omoare, își spuse Kerry. O să spună că Robin a avut un coșmar, iar eu am venit după ea și am luat-o cu mașina.

O cuprinse pe Robin cu brațul pe după umeri. Simțind că se petrece ceva, Robin se cuibări lângă ea.

— Mami?

— Stai liniștită.

— Nene Jonathan? spuse ea când îi văzu pistolul în mână.

— Nu mai scoate nicio vorbă, Robin, o îndemnă Kerry încet.

Ce să fac? se întreba ea. E nebun. Și-a ieșit din minți. Dacă Geoff nu s-ar fi dus să se întâlnească cu Jason Arnott. Geoff m-ar fi ajutat. Geoff ar fi găsit o cale să mă ajute. Când coborau pe scări, Jonathan spuse încet:

— Dă-mi cheile de la mașină, Kerry. O să ies cu voi până afară, pe urmă o să intri cu Robin în portbagaj.

O, Doamne, își spuse Kerry. O să ne omoare, o să ne ducă undeva, o să lase mașina acolo și o să pară o crimă mafiotă. O să fie învinuit Weeks.

În timp ce traversau holul, Jonathan spuse:

— Îmi pare sincer rău, Robin. Acum, deschide ușa încet, Kerry.

Kerry se aplecă s-o sărute pe Robin.

— Rob, când mă răsucesc, fugi, îi șopti ea. Fugi în vecini și strigă cât poți de tare.

— Ușa, Kerry, insistă el.

Ea o deschise încet. Jonathan stinsese becurile de pe verandă, așa că numai felinarul din capătul aleii mai arunca o lumină difuză înjur.

— Am cheile în buzunar, spuse ea, apoi se întoarse și strigă: Fugi, Robin!

În aceeași clipă se repezi prin hol la Jonathan. În timp ce se năpustea spre el, auzi că arma se descarcă, apoi simți că e săgetată de durere în tâmplă și urmă imediat un val de amețeală. Pardoseala de marmură a holului se înălță parcă spre ea când se prăbuși. Nu mai auzi în jur decât sunete

întretăiate: încă o împușcătură; glasul tot mai îndepărtat al lui Robin strigând după ajutor; sunetul sirenelor apropiindu-se.

Și, deodată, numai sunetul sirenelor și strigătul răgușit al lui Grace:

— Iartă-mă, Jonathan. Iartă-mă. Nu te puteam lăsa să faci așa ceva, spuse ea. Așa ceva. Nu lui Kerry și Robin.

Kerry reuși să se ridice, ținându-se cu mâna de tâmplă. Sângele îi șiroia pe față, dar amețeala începuse să-i treacă. Când privi în sus, o văzu pe Grace că alunecă din scaunul cu roțile pe pardoseală, scăpă pistolul dintre degetele sale noduroase și luă în brațe trupul soțului ei.

Marti, 6 februarie

99

Sala de tribunal se umpluse pentru ceremonia de depunere a jurământului de către procurorul adjunct Kerry McGrath în funcția de judecător. Zumzetul festiv al vocilor se stinse când ușa dinspre cabinetele judecătorilor se deschise și o procesiune de judecători îmbrăcați în robe negre își croi drumul în sală, ca să salute intrarea în rândurile lor a unui nou coleg.

Kerry se duse tăcută la fotoliul magistratului și se așeză în dreapta acestuia, în timp ce judecătorii merseră la scaunele care le fuseseră rezervate, printre oaspeți, în primul rând.

Kerry privi spre cei din sală. Mama ei și Sam veniseră să vadă ceremonia. Stăteau amândoi lângă Robin, care încremenise parcă pe scaun, cu ochii măriți de emoție. Pe față abia i se mai vedeau tăieturile din cauza cărora avusese loc întâlnirea aceea fatidică cu doctorul Smith.

În rândul următor stătea Geoff cu mama și tatăl lui. Kerry își aminti cum el dăduse fuga în elicopterul celor de la FBI ca s-o vadă la spital, cum el fusese cel care o liniștise pe Robin, aflată într-o criză de isterie, cum o dusese acasă la familia lui, când doctorul insistase ca Kerry să rămână peste noapte la spital. Acum, când îi vedea expresia de pe chip și felul în care îi zâmbea, se abținea cu greu să nu izbucnească în lacrimi.

Margaret, vechea și cea mai bună prietenă a ei, se afla acolo, așa cum promisese, să împărtășească bucuria

acestei zile cu ea. Kerry se gândi la Jonathan și la Grace. Și ei spuneau că or să fie de față.

Grace îi trimisese un bilet.

Mă duc acasă, în Carolina de Sud, să mă mut la sora mea. Mă consider vinovată pentru tot ce s-a întâmplat. Știam că Jonathan e încurcat cu femeia aceea. Și știam la fel de bine că povestea nu o să dureze. Dacă nu aș fi luat în seamă fotografia aceea în care purta broșa mea, nu s-ar fi petrecut nimic din toate acestea. Nu de bijuterie îmi păsa. Am vrut doar ca, în felul acesta, să-l avertizez pe Jonathan să rupă relația cu ea. Nu voiam să-și periclitizeze cariera printr-un scandal. Te rog să mă ierți și iartă-l și pe Jonathan, dacă poți.

Oare pot? se întrebă Kerry. Grace mi-a salvat viața, dar Jonathan ne-ar fi omorât, și pe Robin, și pe mine, pentru a se salva pe sine însuși. Grace știa că Jonathan era încurcat cu Suzanne și că ar fi putut fi chiar asasinul ei, dar, cu toate acestea, l-a lăsat pe Skip Reardon să putrezească atâția ani în pușcărie.

Skip, mama lui și Beth se aflau undeva în mulțime. Skip și Beth urmau să se căsătorească săptămâna viitoare. Iar Geoff era cavaler de onoare.

Obiceiul era ca niște prieteni apropiați sau colegi să spună câteva vorbe înainte de depunerea jurământului. Primul vorbi Frank Green.

— Gândindu-mă bine, nu văd o altă persoană, bărbat sau femeie, care să fie mai potrivită pentru această funcție înaltă decât Kerry McGrath. Datorită simțului dreptății manifestat de ea, am redeschis dosarul unei crime. Amândoi ne-am confruntat cu realitatea cumplită că un tată răzbunător și-a condamnat ginerele la închisoare, în timp ce adevăratul criminal se bucura de libertate. Noi...

Bravo, gândi Kerry. Numai lapte și miere. Dar, în cele din urmă, Frank fusese alături de ea. Se întâlnise personal cu

guvernatorul și-i ceruse să-i prezinte numele în fața Senatului pentru a fi confirmată în funcție.

Frank fusese cel care clarificase legătura dintre Jimmy Weeks și Suzanne Reardon. Unul dintre informatorii lui, care lucrase sub acoperire ca hoț mărunț în solda lui Jimmy, îi oferise răspunsul. Suzanne chiar fusese încurcată cu Jimmy, iar el îi dăruise bijuterii. Tot el îi trimisese trandafirii în seara aceea și urma să ia cina cu ea. Cum ea nu apăruse, lui Jimmy îi sărise țandăra și, la beție, amenințase chiar că o omoară. Cum el nu prea amenința fără rost, unii dintre oamenii lui se gândiseră că el o omorâse. Iar el se temuse tot timpul că, dacă se va afla de legătura pe care o avusese cu Suzanne, i se va pune în cârcă crima.

Acum vorbea judecătorul Robert McDonough. Își amintea cum, în urmă cu unsprezece ani, când Kerry abia devenise procuror adjunct, părea atât de tânără, încât crezuse că era o studentă angajată la tribunal în vacanța de vară.

Și tocmai devenisem nevastă, gândi Kerry cu amărăciune. Pe atunci, Bob era tot procuror adjunct. Sper numai că o să aibă atâta minte să se ferească de acum încolo de Jimmy Weeks și de alții de teapa lui, își spuse ea. Weeks fusese găsit vinovat pentru toate capetele de acuzare. Acum i se intentase un nou proces pentru numirea unui jurat. Încercase să dea vina pe Bob, dar nu reușise să-și susțină afirmațiile. Numai că Bob scăpase ca prin urechile acului să fie condamnat și el. Iar Weeks nu va rezolva nimic dacă se va plânde de membra juriului al cărei tată se află la închisoare. Știa care e situația încă din timpul procesului și ar fi putut cere încă de atunci înlocuirea ei. Poate că toate astea vor reuși să-l sperie pe Bob înainte de a fi prea târziu. Așa spera Kerry.

Judecătorul McDonough îi zâmbea.

— Ei bine, Kerry, cred că a sosit momentul, spuse el.

Robin se duse în față cu Biblia cea mare. Margaret se ridică în picioare și veni în spatele ei, ținând pe braț roba neagră pe care urma să i-o dea lui Kerry după jurământ.

- LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SPUN IUBITA MEA -

Kerry își ridică mâna dreaptă, își puse stânga pe Biblie și începu să repete după judecătorul McDonough:

— Eu, Kerry McGrath, jur în mod solemn...

La zece ani după ce justiția și-a spus cuvântul în cazul „Crima trandafirilor iubirii”, acesta revine, printr-un concurs de împrejurări, în atenția procurorului Kerry McGrath.

Soțul victimei a fost găsit vinovat și se află în închisoare, Kerry însă hotărăște să reinceapă investigarea morții frumoasei Suzanne Reardon, deși cunoscuții, colegii, prietenii o sfătuiesc să renunțe. Curînd ea va afla că printre aceștia există o persoană care nu se va da în lături de la nimic, nici chiar de la crimă, pentru a împiedica redeschiderea cazului.

„Mary Higgins Clark ne propune o incursiune tulburătoare în mintea oamenilor obsedați de frumusețe... o poveste mai emoționantă decît orice am citit pînă acum“

Options



Editura
RAO

ISBN 973-98627-2-1

